

За Героїнську Самогвинну Соборну Державу!
Варя Дорогу! Варя Людині!

ГРОЛВІНЦІ

Христос
Рождється

ШАРХ

Суспільно-політичний місячник

4:1/23

СІЧЕНЬ 1950 РІК. III.

ХРИСТОС РАДІАСТЬСЯ!

* * * * *
* ...Проси Тебе Царю,
* * * * *
* Проси Тебе інші,
* * * * *
* Берни волю, щастя й долю,
* * * * *
* Нації невільці України!
* * * * *

С Л А В І Т Е Й О Г О!

Воля народом!Воля людям!Смерть тирані!ХРИСТОС РАБДАТЬСЯ!Друзі і сестри!

...І ще одно Різдво Христове, приходить нам зустрічати далеко від рідної України, від рідної хати і наших Родин. На просторах нашої поневоленої Батьківщини, шаліє червоний кат - Ірод, панує насилля, кривда і зло. Там наші брати і сестри, які не скорились наїзникам, обравши шлях збройної боротьби, деє у рідних горах і лісах також зустрічають цей великий день Різдва Христового.

Наперекір всім Іродом, в українську хату знову прийде Ісус і завітає нова сила віри в Правду і Перемогу. З байраків, ярін, темних лісів, вийдуть мовчазні постаті і чути щоб не помітили Іродові посіпаки, підуть під стріхи рідних хат. Озветься дрімливий Чорний Ліс, оживе Холодний Яр і попливе потужний опів "Бог Предвічний народився!"

Не десятки, а сотки тисяч наших батьків, братів і сестер, в цей день далеко від рідних хат, каряться на холодній пішочі, на злоданих, в тюрмах і концтаборах. Десятки найкращих синів і дочок українського народу в цей день впадуть від пострілу ворога, відладуть своє життя і кров у стіп новонародженого Ісуса. - Однак в день Різдва Христового оживе і скріпиться ще більше віра українського народу в Його Правду і Перемогу. Перемагали і перемагають тільки великі ідеї Правди. Ідеї це які ідуть на смерть без бою і отогону мільйони! Ідеї Правди, до їх приєднано на землі новонароджений Син Божий. Хоч червоні кати вичають і розширяють знаменці цих великих ідей, навіть тих, що їх проповідують, але ніколи не зможуть їх знищити самої ідеї. Даремно проливають жорстокі Іроди-Верони кров тих, що знають Правду Христа і боряться за волю свого народу. Багато жертв змислив український народ в поході на шляху до Волі. Але вогненна віра в перемогу Правди з заперуков, що недалеко вже час коли Ідея українського народу очоловічиться в ідеї УСРР!

Д р у з і і с е с т р и ! Для нас українських націоналістів - революціонерів, Різдво Христове є символом Правди і віри. Це зерло невчир Сної сили і снаги, що запалює наші серця святою любов'ю до рідного народу і ненавистю до злочинних нападків Ірода. Ми отали в авангарді святої боротьби українського народу за Його Правду і Волю. Наші брати, що на Рідних Землях стоять в безпосередній боротьбі з московськими червоними імперіалістами, здобувають волю Україні, а нам промовляють шлях порозу на Вілну Батьківщину.

Нам'ятаймо про це все і завжди. ОУН не визнає чужих марксистських світоглядів, ні жодних чужих імпортіваних ідей. Воля єдина - світлогляд тільки на глибинних українських перших націоналістичних християнських засад. Українське християнство родиться в героїчному змаганні народу, виростає з катакомб, так, як виростало колись за римських часів, несучи через світові гомос протесту проти несправедливості, до в Україні прийде світло відродженої віри, що озвонить християнський захід. На Рідних Землях, ОУН, УПА, Червоні, весь народ, що борється, з катакомбах - і це світло того!

Ми - по пробили пробу боротьби, що склали приклад на вірність Богові і Україні, що зберігаємо високі якості українського націоналіста-революціонера, відповідаємо часті і славу українського народу за проведення в життя цих високих християнських і націоналістичних вимогів Волею України. Силу для незламності і перемоги дають великі ідеї, гравісані віри і безсвітлина віра, яку колись

мали в своїх серцях гермі християнські, яких розпинав кровожадний Рейх. Коли ідеї націоналізму на прапорах ОУН, УПА й УГВР будуть домінувати в нашому житті, коли наша ідея і чин будуть глибоким виявом націоналістичної концепції і суверенної моралі, то жодна сила ворога нас не одніє на цьому боротвіні за УССР. Зв'язавши дії і чини з допомогою Великої України, сповніти наш обов'язок перед Організацією і Народом. Наші прапорці, що зрешені кров'ю, не помешкують ніколи в наших очах і за ними підемо на боротьбу і смерть, щоб зустріти їх на вежах Свободи і Сра.

Винні, в День Родження Христового, коли під ударами безбожних варварів падають святині і зростають нові ідоли Тродіє-Сталінін, струємік із себе зневіру і оптимізм, зливаючи серцями в нашому героїстичному народом в одну цілість, в одне національне естає. Хай злистане між нашим народом зневага й негода і хай всі наші сили й дії будуть спрямовані проти московських наївників, за УССР!

З Рідном Христовим, окристім нашу віру і силу - дуже до дальшої боротьби за волю народів і людини! Голосім світові нашу Правду, всім людям волею і совістю, щоб в недалекому майбутньому ми святкували Родження Христове у Вільній Соборній Українській Державі!

Христос Родився! - - - Родиться Воля України!

Козьмі, січень - 1950р.

Тереновий Провід ОУН.

Х Р И С Т О С Н А Р О Д И В С Я !

З РІДНОМ ХРИСТОВИМ І НОВИМ РОКОМ, ПІЛКО ВІТАЄМО РІДНИЙ КРАЙ: ДРУЗІВ-РЕВОЛЮЦІОНЕРІВ ОУН, ГЕРОЇЧНУ УПА, ПРОВІД ВОЮЮЧОЇ УКРАЇНИ - УГВР І СЛАЗОЮ ОКРИТИЙ ВЕСЬ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД.

ВСІМ ДРУЗЬМ-НАЦІОНАЛІСТАМ, ЧЛЕНАМ, СИМПАТИКАМ І ПРИХИЛЬНИКАМ ОУН, А ЗОКРЕМА ПРОВІДОВІ ЗЧ ОУН І ПРОВІДНИКОВІ СПІДКОМІ БАНАЗЕРІ, ГАРНІЧЕ БАЖАЄМО ОНИ, ВИТРИВАЛОСТІ, І ПЕРМОГИ В БОРОТБІ ЗА ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ І ЙОГО САМОСТІЙНУ ОБОРНУ УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ!

Тереновий Провід ОУН
члени і симпатикки.

З НАРОДИ РІДЗВА ХРИСТОВОГО І НОВОГО РОКУ, БАЖАЄМО ЧЛЕНАМ, СИМПАТИКАМ, ПРИХИЛЬНИКАМ І ВСІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ГРОМАДИ У В.БРИТАНІЇ НАЙКРАЩЕ ПОВІДАННЯ. ХАЙ НАША НЕВЛОМНА ВІРА В ПЕРМОГУ ПРАВИЛИ ПРИВЕДЕ НАМ В НОВОМУ РОЦІ ЗДІЙСНЕННЯ ВСІХ ВЗАМКНІХ НАЙКОТІХ ІДЕЙ І ПОВОРОТ НА ВІЛЬНУ БАТЬКІВЩИНУ!

Тереновий Провід ОУН.

ВСІМ НАШИМ СПІВРОБІТНИКАМ, ЧИТАЧАМ І ПРИХИЛЬНИКАМ: ВЕСЕЛИХ СВЯТ І НАСЛИВНОГО НОВОГО РОКУ ТА ЗКОРОГО ПОВОРОТУ ДО РІДНОЇ ХАТИ У ВІЛЬНІЙ СОБОРНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ДЕРЖАВІ - ДИКО БАЖАЄ: Ред. "Виз.Шляху".

ПРИВІТ ПАЛКІЙ ТОБІ, РІК НОВИЙ!

Бурхливий рік змагань упертих
У царство тління одлетів,-
Але всьому Йому не смерти,
Бо лунко він прогуркотів.

Нас не спинили хуртовини,
Ми не осліпли серед мли!...
Ще рік за волю Батьківщини
Ми в маршах гордо пронесли.

Йдем дальш вперед поривом крові
Під клич мети, якій клялися!...
Привіт палкий тобі, Рік Новий,-
В борні нам щастя розгорніть!

/ "Лісовик", грудень-січень 1946/

Воля народам!Воля людям!Смерть тиранії!Христос Радається!УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДЕ!

Ще одне Різдво Христове святкуємо в неволі.

Теперішня наша неволя - гірша від страшної єгипетської неволі давніх царів - Фараонів.

Нові червоні царі хочуть обернути нас в рабів-невільників, виганяють нас з рідної землі, хочуть знищити і вигубити наш народ.

Горять наші села, хати й усе важко запрацьоване майно, грабують, б'ють, мордують, стріляють, арештують, вивозять наших людей.

Як день, так ніч нема вже цілими місяцями й роками на нашій землі хвилини спокою. Безперервно падають на нас новітні червоні людоїди.

Терор, неправда і неволя панують кругом на землі.

- В таких хвилинах народнього горя і неволі звертаємось на більше своїми думками і серцем до того великого свята, яке принесло Радість Христової Правди на землі.

Не змінив тієї Правди тоді, перед двома тисячамі років, і во встоїв у крові - кривавий Ірод.

Не змінив ХХ і Гітлер - не змінить і Сталін, сьогоднішні це більш криваві тирані!

Переміг Христос - переможе і Його Правда на землі!

З наших трудів і жертв, з нашої гарячої віри, з нашої святаї боротьби і пролитої крові - народиться наша велика народня Правда-Воля й Справедливості!

Відуймо святе, що прийде незадовго і для нашої многострадалної батьківщини великий і щасливий день Різдва - день Радості Вільної Незалежної Української Держави!

Відуймо в Неї й борімося за Неї, бо тільки вона - дасть нам вільне й щасливе життя!

В місяці січні 1946р.

Слава Україні!

М.П. СІВ.

Богдан Бора.

ХРИСТОС РАДАЄТЬСЯ!Христос радається! Славте! -
Співайте грімно голоси

І відгомін пливе по світі...
Раддається! - шумлять ліси.

Раддається! - співають гори,
Свічадом крові Дон і Сян,
В молитві скар'яніли гори,
Безмежний ноці океан.

Раддається! - гримлять ґранати,
Кричить розорана земля,
Ростервані Кавказ, Карпати
І землеграми поля.

Славте! - молитовно шепчуть
Батьки задивлені в огні
І матері крізь радість плачуть,
Моя білі статуї, в вікні.

Христос раддається! Заграви
Свічками лжуть небеса...
Славте Час Припестя Слави!
Поклін йому до ніг, яса!

В. Ратей.

ДУМКИ ПІД СВЯТ-ВЕЧІР

Рік-річно, цілий християнський світ обходить величаво День Раддаєства Христового. З грудей мільйонів, линуть радісно пісні-коляди, що прославляють маленького Іоуса, який прийшов на світ, щоб вивести людський рід з неволі. Особливо наш український нарід, Різдво Христове зустрічає дуже торжественно. Для українського народу, цей Великий День, є різном найбільшим родинним святом, що повне прегарних народніх звичаїв, навіяне традиціями давнини, і прийняте як символ віри в перемогу правди на землі.

Але воєнна хуртовина, а за нею повоєнне поневолення України, змусили сотки-тисяч українців, остатися далеко поза рідними землями. І ось знову зустрічаємо Різдво Христове на чужині. Хоч далеко ми від дорогих і рідних май осіб, але серцем і духом ми з ними. І як тільки зумерк сповне землю, а на небі засвітить різдв'яна зірка - тоді понад моря, ріки, понад верхів'я Карпат, полинемо думками гон далеко, над завіяні онігами села і поля України. Забудемо на хвилю всі щоденні турботи, а в нашій уяві вирине тиха зоряна ніч, родинне тепло рідної хати, а в ній: постаті батьків, матерей, діток, дітей, братів й сестер...

Побачимо їхні обличчя, смутні, тугю сповиті очі і відчуємо біль їхніх сердець. Як відгомін чуємо їх різдв'яний привіт: Христос Раддається!

І тоді в наших серцях будитиметься тривога, перед очі виринати-муть жахливі картини закураних снігом сибірських тайг, на яких примарами снуються в той день, сотні тисяч засланих... Зглянемо в них очі і лукатимемо рідних й знайомих обличч...

То знову чуємо скрип замків в'язничних келій, і наші очі про-шлять темне кутро в'язниць та опочинуть на сірках, як тюремні кури, обличчях і стринуться в їхніми очима... І тоді зрігнемось, бо до нешого слуху долітять звуки катованих, скрипіт снарядів і бракіт кайданів...

Та ось освітяться пошумом ліси і яри України, і з темні непрохідних гун, з повстанських грудей пошляють звуки коляди: "Просямо Тебе Іоусе!". і в небесних престолах відгомном плистиме різдв'яна молитва народу:

Даруй волю, верни шастя
Нашій Україні!

І радісно стрепенуться наші серця, оживатиме надія і віра в недалеке майбуття. Бо не плакати нам треба. Не сміємо падати в розпуку,

бо на нашому шляху визволення треба багато мужности і гарту сили й духа. Сильної, чинної любови до Батьківщини, нам треба, що закріпить в нас сильну віру і єдність та принесе побіду Правди над злом.

Новітній Ірод червоний, змінив нашу рідну Батьківщину, в країну мук і сльоз, але сильне невгнуте бажання українського народу здобути волю, ввечерю 22-го грудня Самостійної Соборної Української Держави.

А сьогодні, в день народин Божого Сина, ми в далекіх, чужих сторін, пішлим Різдв'яний привіт нашим родинам, братам, сестрам, друзям і подругам, що стоять в нерівній боротьбі в червоному Іродом, за Волю і Правду. Бо на світоцях кроми героївських борців ОУН і безсмертною славою окритих бійців УПА, та невмірущого українського народу, виросте воля і перемога. І прийде час, коли Різдво Христове, зустрічатимемо на Рідній Землі, в рідній хаті, і разом заспівамо пісню Побіди: Христос Раддається!

---00000000---

Р О З В Е С Е Л І М Я

Розвеселімося всі разом нині -
Христос родився в бідній яскні.
Хвалу віддаймо
І заспіваймо,
Хай пісня ліне до небес.

Хай пісня ліне до Бога-Сина,
Нехай розкаже, як Україна
Цілі століття
Рідні страхиття
Радство проклятого терпять.

Столиця Київ у румовинах,
А в наших сіл й хат ліне конеліца.
Та без вагарня,
Знов до вигнання
За свою волю ми встанем!

Великий Христє, Боже Єдиний,
Над безчелюпням вглянься України,
У борбі єй волю,
За криву долю
Допоможи ТУ синам!

---00000000---

В І Д О З В А

Проголошу ОУН на віданні немаєх до дня 22 січня.

Українці!

Друзі Революціонери - Повстанці!

22 січня 1918р. проголошено в столиці України - Києві створення Самостійної Української Держави.

Сім днів пізніше - 29 січня 1918р. молодіжні українські учнівські організації отримали в руках в обороні Української Держави і полягли всі смертю Героїв під Крутами.

22 січня 1919р. проголошено в Києві злику Західно-Українських Земель в Український Народний Республіканський Собор Український Держави.

Пам'ять і спогади цих великих історичних подій проведили і проводять нас сьогодні, протягом 29 років, у боротьбі за здійснення цього великого ідеалу - єдиної і самостійної державності українського народу.

На шляху боротьби за здійснення цього ідеалу ми створили новий могутній акт самостійності України в дні 30-го червня 1941р. - і створили нову велику добу визвольних змагань України, ще більш завзяту і героїчну, якої іменем і прапором стала УПА.

Святі вальовіти наших батьків, які вони передали нам в історичних актах 22 січня, вишосані кров'ю Героїв Крут і кров'ю сотень тисяч українських воїнів, поляглих у визвольних змаганнях 1917-20 років - перебрало і сповняє гідно наше героїське покоління УПА, в сьогоднішній другій великій добі визвольних змагань українського народу.

Ми горді з цього і йдемо свідомо на найважчу боротьбу та сповнимо наш великий святий обов'язок гідно до кінця.

Будемо непохитно вірні тим святим ідеалам, будемо незломні у боротьбі за них, - доки не здійснимо їх, доки не здобудемо Вільної Самостійної Соборної Української Держави!

Хай живе Славна Українська Повстанська Армія!

Хай живе Українська Головна Визвольна Рада!

Хай живе спільний визвольний фронт усіх народів, поневолених і загрожених московсько-більшовицьким імперіалізмом!

Слава Україні!

Постій, в січні 1947р.

Б.Бора.

22-ге СІЧНЯ

Воля!... Від щастя насклилися очі
І вишари сльози на сніг...
Хіба вже ніколи дикун із півночі
На нас не кине *Вогняний баттл* ?

Воля!... І мати в колісці дитині
Шептала про Універсал
І в голову клала стрічки жовто-сині,
Гляділа в надію в даль.

Сину! Мій орляку! Цвіте - розмарі !
Рости, мій єдиний, рости !
Ти сині України ! Послухай: співають...
Не вернеться більше кати !

Бачим: у сонці палають прапори...
Рости, мій єдиний, рости ж !
Як ворог нагріне з сибірських просторів,
Вітчизну грудьми захисти !

Сину, рости, я віддам Україні !
З черги будеш третій... Не жаль !

І мати співала в колісці дитині
Про Волю, про Універсал ...

15.І.46р.

ВЕЛИКІ РІЧНИЦІ

День 22 січня це день двох великих подій в історії українського народу, з часу визвольних змагань 1917 - 1921рр.

22 січня 1918р. називаємо днем Самостійності, а 22 січня 1919р. - днем Соборності України. Як бачимо з самих назв подій, вони виходять

до найбільших подій історії України. Вони творять перелім в житті українського народу, а граничними отовпами, що розмежовують добу поневолення від доби державности. Вони започетковувать нову добу в історії українського народу, а саме добу вільної української держави, та впертої, послідовної, безперервної боротьби українського народу за її відношення. Вкінці, вони становлять завершення довговікових стремлень українського народу до власної, незалежної держави.

Це, що було мрією, бажанням, за що борюся та змагався український народ, від часу утрати власної державности, отало ділом, отало дійсністю. Обі події це: 4-ий Універсал Центр.Ради про самостійність та Універсал Директорії Укр. Народної Республіки про соборність. Та щоби розуміти вагу та значення обох універсалів необхідно з'ясувати обставини, в яких вони родилися.

1917 рік, третій рік першої Світової Війни позначився в Росії, званій турмом народів, ростом революційних настроїв серед поневоленого нею народу, в тому числі і серед поневоленого 40 - мільйонного українського народу. Вони мали за ціль повалення царату, як зневаженої форми правління, як жерело політичного та національного гнету, та соціально-економічної несправедливості та нищоту. Революційні кличі ширли та підготовляли революцію передусім революційні партії. Ці партії старалися здобути вплив на маси населення обіцяючи рівних благ які зв'язували з приходом до влади. Під тим оглядом найщедріші були більшовики. В ділянці національній голосили право поневоленим народам самовизначитися, або залишитися в сім'ї вільних народів. Вони поборювали всі інші політичні партії, звинувачуючи їм зраду інтересів трудящих та перехід на службу капіталістично-буржуазних інтересів. Як відомо з дальшої історії все це були тільки шумні обіцянки, брехливі, підступні фрази, яких більшовики ніколи не справили. Діяльність революційних партій та війна зі всіми її руйнівними наслідками довели в весняних місяцях 1917 року до перевороту, який закінчився усуненням царя та переходом влади до так званого Тимчасового Правительства в якому першу скрипку грали соціалістичні партії. Слід зазначити, що участь в перевороті, який почався в Петербурзі приймали військові частини, які рекрутувались головне з українців до на той час були стаціоновані в Петербурзі. Цей факт свідчить про відношення укр. народу до революції. Ясне річ, що укр. народ покладав на революцію нові надії та вірив, що вона принесе йому національне визволення. Ось чому революція відбилася живим відгомном по Україні. Також і на Україні подібно як і в Росії до голосу діяли соціалістичні партії, зокрема соціал-демократи і соціал-революціонери. В загальні люди були тоді настроєні на соціалізм так, що навіть не соціалістичні партії пробіяли долати "соціал", щоб в той спосіб означити свою поступовість та ворожість до старого царського. Почалась горячкова праця над організацією національного життя, над усвідомленням народу про вагу хвилі та тих завдань, які революція вмоула перед ним. Провів в укр. народі переобрання Укр. Центр.Ради. Вона отала верховним органом України, та свою владу мала виконувати до часу скликання Установчих Зборів, що мали вирішити долю України. Центр.Рада отала за автономію України, себто за національний розвиток України, в межах Росії. На укр. землях Центр.Рада отала на становищі, що укр. народ мусить перейти школу політичного життя та національного розвитку в демократичних умовах і ційно по тім зможе думати про повну незалежність. Соціалістичні керівники Центр.Ради вірили, що нові соціалістичні керівники Росії, як визнаючи поступових ідей та кличів не откажуть на переважні стремління та потреби укр. народу. Ось тому Центр.Рада визнала Тимчасове Правительство Росії, зверталась до нього за завізками і порадами, пересилала йому важливі свої рішення в постанові до затвердження. Та Тимчасове Правительство відносилось до Центр.Ради на всього того, що діялось на Україні не прихильно, зозлікало з відповідями, видавало свої власні накази, вислала своїх відпоручників для перевірки відносин на Україні та взагалі отаралось розділити Центр.Ради на Україні представити як незаконну, а ще її діяльність як неважну. Тимчасове правительство, хоч сиділо в міській соціалісти, на ділі в відношенні до України займало становище подібне до царату. Воно отаралось силком заставити Україну повертатись до Москви та вернути до перед революційного стану, а сама шухляла до

владі більшовицьки по т.зв. жовтневій революції не дав йому можливості цього здійснити. Проти сподівань найвісних українських соціалістів, стало ясно, що Росія всіх напрямків: царська, демократична, чи соціалістична, біла, чи червона - є ворогом України, вона ніколи не погодиться на відірвання укр. земель та створення на них укр. держави. За короткий час укр. нарід перейшов тверду школу, пізнав, що тільки боротьбою можна здобути волю, що тільки силою можна заставити Росію шанувати волю України. Пізнав, що тільки у власній незалежній державі укр. нарід зможе щасливо та вільно жити, що жадні й найдалше йдучі поступові ключі не змінять відношення Росії до України. Росія - брехлива, підступна, жорстока й егоїстична. Центр. Рада глибоко розчарувалася на своїх однодумцях по соціалістичній ідеї, російських соціалістах. Осв'ятому Центр. Раді, по довгих еволюціях, врешті рішила вірвати зв'язки з Росією, та 22 січня 1918р. проголосила IV-ий Універсал про повну незалежність України.

В IV-ому Універсалі говориться:

"Український Народ! Твоєю силою, волею і словом утворилась на Українській Землі Свобідна Українська Народна Республіка, яка стає вільною, самостійною, від нікого незалежною суверенною державою Укр. Народу. Український Нарід має волю жити вільним життям: це воля є йоговою силою та для здійснення її вживе всіх своїх сил".

В такий спосіб укр. нарід заявив через Центр. Раді волю жити вільним, від нікого незалежним життям та створив самостійну, суверенну Укр. Державу. Проголошення IV Універсалу про самостійність України відносилось тільки до східньо-українських земель, що належали до революції до Росії. Укр. землі, що входили в склад буюшої Австро-Угорщини, як Галичина, Буковина та Закарпатська Україна до складу проголошеної Української Держави не входили, вони далше належали до Австро-Угорщини. Та дні Австро-Угорщини, як зліпки народів були також почислені. 4-ий рік війни та стремління поневолених народів до вільного життя хитали в основах Австро-Угорщини. Її розпад став справою часу. Кожен з поневолених Австро-Угорщини народів готовився перевернути владу на своїх землях у свої власні руки. І західна частина Українського Народу не остала по заду, а противно - дня 1 листопада 1918р. проголосила свою незалежну державу, переймаючи владу у свої руки. Сталося це в півтора року по вибуху російської революції та в дев'ять місяців по проголошенні укр. держави на східньо-українських землях. По цьому проголошенні треба було здати на злиття двох держав одного народу, в одну державу. Це мало бути спонженням та завершенням волі Укр. Народу до незалежного життя, виявлену ним створенням Західної та Східньо-Української Народної Республіки в одній Соборній Українській Державі. І не довго прийшлося здати на це подію. 3-го січня 1919р. Українська Національна Рада, У.Н.Р. внесла рішення про злуку всіх українських земель. Директорія Української Народної Республіки прийняла відоме рішення Укр. Нац. Ради та дня 22 січня 1919р. видала т.зв. універсал про соборність. В цьому універсалі Директорія вітає рішення західних братів та заявляє перед Укр. Народом і світом:

"Від нині зливаються в одно, віками відділені одна від другої частини України, Галичина, Буковина і Закарпатська Україна в одну велику Україну.

Сповнилися відвічні мрії, для яких жили і для яких вмирали найкращі сини України. Від нині є тільки одна незалежна Українська Народна Республіка. Від нині Український Нарід, увільнений могутим поривом своїх сил, має тепер змогу з'єднати всі старання своїх сил для створення нероздільної, незалежної Укр. Держави на добро і щастя робочого люду!"

Проголошення універсалу про соборність відбулося торжественно на Соборській площі в Києві при участі представників З.У.Н.Р. членів Директорії і уряду У.Н.Р., війська та мас народу.

Акти 22 січня 1918р. і 1919р. - це великі події в житті Українського Народу. Вони говорять про те чого прагне та куди прагне укр. нарід, за що він пів на протязі свого поневолення безперервну, завзяту та жертовну боротьбу. Вони говорять, що всі змагання, зусилля та боротьба укр. народу йшли по лінії визволення його з неволі, по лінії створення вільної, від нікого незалежної, суверенної, соборної Української Держави. Акти ті документують та увіковічують

стремління Українського Народу.

І хоч визвольні змагання Українського Народу закінчилися невдачно, хоча найзички знову опанували та покорили Укр. Землі, хоч Укр. Держава не існує, і акти 22 січня 1918 і 1919рр. стали тільки історичними документами, а на укр. землях, як широкі і просторі воли, всевладно осів та кровожадно панує жорстокий большевик, стараючись підступом, брехнею та жорстокістю знищити в укр. народі гін до самостійного життя, то укр. нарід живе, і отремить до свого власного вільного життя. Він не визнає стану створеного на Україні проти його волі. Він веде безперервну, тверду та рішучу боротьбу за своє усамостійнення. Багата на зміст та повна героїзму боротьба виконує час між першою а другою світовою війною, від часу втрати своєї державності. Боротьба ця триває по нинішні дні, вона приймає на натузі, в ній бере участь цілий укр. нарід. Вона стає неможливою та безоглядною. Світлі її сторінки, це боротьба на Закарпатській Україні в роках 1928 - 29. Мала вітка укр. народу займила через ту боротьбу світові волю жити вільно. Вона заявила, що вона українська, що її ціль злитися з одною зі своїм материком, з рештою укр. земель, в одну нероздільну, суверенну, соборну державу. Світлі її сторінки це боротьба Укр. Народу в другій світовій війні проти московського та німецького загарбників в рядах Укр. Повстанчої Армії. Ця боротьба продовжується по сьогоднішній день, вона незакінчена, вона закінчиться щойно повстанням Української Держави.

Нині укр. нарід під керівництвом свого підпільного уряду УГВР в лавах революційної ОУН та УПА складає найбільші жертви на вітар національно-визвольної укр. революції за власку державність, за волю і справедливість. Недалекий час, коли загориться схід полум'ям протибольшевицької революції, коли цілий український нарід піднесе прапор боротьби, який принесе йому визволення та здійснить його волю, виголошену в універсалах в 22 січня 1918 і 1919рр. створення вільної, самостійної, суверенної, і соборної Української Держави.

Хай живе Самостійна Соборна Українська Держава!

Хай живе боротьба за новий 22-ий січень!

Хай живе УПА, що збройно змагається за Самостійну Соборну Українську Державу!

Хай живе ОУН, організатор і авангард революційної боротьби за Самостійну Соборну Українську Державу!

Хай живе Українська Головна Визвольна Рада - національно-революційний провід і уряд вольнолюбивої України!

Хай живе Українська Нація в боротьбі за свою Волю, Правду і Державу!

---ooooo---

Мок.

ЯК ПРИЙШЛО ДО 22 СІЧНЯ 1918р.

Глибокі і національно-політичні протиріччя та воєнні невдачі на фронті привели в березні 1917р. до загальної революції в Росії. Не стало гнету й насилля, що протягом десятка літ держав разом народи царської Росії. Упадком царату дала була народам можливість на вільне життя, воля була випущена з тирми і треба було їй взяти кожному народові для себе і боронити власними руками. Українські народні маси, давнені, поневолені, держані в темоті, не звикаючи на всі затії неволі, залюбкилися українськими і ще кілька тижнів по вибуху революції, вся Україна горить одним бажанням - волю. В Звенигородщині організується вже весною 1917р. самостійне Вільне Козацтво. Це був відрух мас і треба було свідомих провідників, щоб відрух став організованою чинністю.

Центральну Раду, що повстала в другій половині березня 1917р., вітають народні маси - ті в Україні і ті-східетським одностроїм на терені російської імперії - як свій український уряд. Ніхто ще не штовпає, які соціальні права і реформи шукать Центральна Рада, на устах усіх - воля України. Маніфестації, в'їзди, збори, самостійні - організація українських військових частин - усі дмаються туди де Київ, усі бажать щоби виступили туди, де треба брати волю України.

Зві суржиком - по каже Київ і прагнуть, щоб він октаав вагне слово: САМОСТІЙНА УКРАЇНА. Але Київ мовчить. Нерішучість і брак віри в український народ, в ової власні сили, брак всякої неввольнї політики споглядання, що каже Москва - ціхують тодішній Київ. Український Національний Конгрес 19 квітня при учесті 900 делегатів з усіх кінців України та українців з фронту й флоту говорить тільки про автономію і федерацію. Самі це не визнаючі, загрожені московським імперіалізмом, вони турбуються чужими національними меншинами на Україні.

Перший Всеукраїнський Військовий З'їзд 18-25 травня при участі 700 делегатів від 900.000 українського воцтва на фронті, в флоті та змїтні - подібно як і національний Конгрес - під проводом укр. соціалістів різних відтінків, спромігся тільки на дуже нерішучі потягнення. Тоді, коли Вільне Козацтво думало про цілковите звільнення від московського панування, провідники I-шого Військового З'їзду в своїх постановках дають змив, що не знають про невольні війни навіть власного народу. На їх думку "регулярне військо"... це засіб панування буржуазних клас. І коли це загрожема Україна не має своєю військо для власної оборони, вони проводять в постановках з'їзду, що "український військовий з'їзд, закладаючи перші підвалини організації сил української демократії, ставить собі найперше завдання, щоб українська армія після війни стала армією народів"...

Тодішні українські провідні кола, по більшії часті соціалісти різних мастей засліплені своєю партійними догмами, не бачили дійсності. I-ий Військовий З'їзд, як і інші з'їзди востеки давали по парті Центральній Раді, але вона не вірила в українські маси й замість самій творити, оглядалася постійно на російський тимчасовий уряд. Російський уряд, не зважаючи на заяви самовизначення, не погодився на автономію України.

Однак і це не навчило нікого. Тільки українські народні маси, не заражені чужою убійчою доктринаю маркениму, що прийшла до нас дорогою на Москву, думали інакше. По звіті на Українському Селянському З'їзді, один делегат заявив "не проханнями, не переговорами, і не справедливостю треба з ними балакати, а кулаком". Але не могли силі бахнатися ті, що замість ділати - просили, замість домогтися - перекопували, замість до своїх - зверталися до чужих, замість у своїм народі шукати сили й повновластєй, шукали їх в чужих в Петербурзі, замість васти українські народні маси - вони їх здержали в ім'я своїх мрій...

Національні гасла боротьби за волю, заступлено гаслами соціалістичним і партійним патріотизмом. Поняття України підмінено поняттям держави. Замість голосити національну єдність, голошено соціалістичну інтернаціональність.

Але не зважаючи на заборону Керенського, в атмосфері заперечення прав українського народу навіть на автономію з боку російського Тимчасового Уряду, зібрався II-й Всеукраїнський Військовий З'їзд в днях 18-25 червня 1917р. Ситуація українських мас для визволення України не погас а збільшилася.

Коли на першому Військовому З'їзді було 700 делегатів від 900.000 воцків, то на другий З'їзд прибуло 2.000 делегатів від 1.290.000 воцків і проти волі Тимчасового Уряду. Другий Військовий З'їзд домагається організації українського війська, ухвалє "наїрїшучіму піддержку" Центральній Раді, і присагає на Соборській Площі на революційний скорє як доки Центральна Рада не зважиться на революційний чин. На таке домогання воцків і під натиском подій проголошує Центральна Рада останнього дня військового з'їзду 25/6 перший Універсал. Український народ витає першим універсал, як революційний акт. Але мало революційності в першому універсалі. Він тільки кращить російський імперіалізм, але його не вбиває. Для українського народу має надію, але їх не виправдує. Нікого не задоволяє перший універсал, бо "нає приказовано, щоб ми самі творили нашу долю"...од яких самі будемо творити наше життя, то знову - "хай буде Україна вільною, не відділяючись від Росії"....

Наларно горить український народ баханням волі, українське воцтво, що але своїх делегатів до Києва з заявами визнання Центральну Раду і не далі кривляється на фронті за російські інтереси. Тимчасовий Уряд безвильний, подію проходить понад його голову.

З липні перший раз зпалажує більшовицька небезпека... Але українська верхівка немає жодної остаточної мети, а тому й не використовує труднощів Тимчасового Уряду, а навпаки, йде в Тимчасовим Урядом на угоду за куцу автономію України.

Центральна Рада пішла на угоду з Тимчасовим Урядом, хоч була свідомо, що цим "охолоджувала температуру самоцінності, революційних мас", писав про цю угоду Винниченко, один з її творців.

По цій угоді виходить другий Універсал. В Росії немає фактичного правительства, але універсал і далше за Росію. "Ми, Центральна Рада яка завжди стояла за те, щоби не відділяти України від Росії"...

Постійне говорення тодішніх найвищих українських чинників про соборну Росію, про нерозривність України з Росією і т.п., ділоно постійно охолоджувало стихійний порив українських мас до волі. Одні попали в байдужність і зневіру, інші пішли до ворожого табору, бо ж більшовики і інші російські партії теж боролися за цілість Росії, обіцявали реформи й інше - так, що по суті нічим від Центральної Ради не різнилися. Очевидно, український фронт не розумів, що не задля оборони Росії йшли за ним українські народні маси, а тільки тому, що бачили в Центральній Раді свою - українську владу!

В листопаді /2-го/ збирається III-ій Всеукраїнський С'їзд, при участі около 2.000 делегатів. Україна все це жде на слова слова Центральної Ради. Саме в тому часі, 7 листопада приходить до більшовицького перевороту в Петербурзі. Це однак ані трохи не потвердило соціалістичних голів. Вони, як і треба було сподіватися, поставилися негатиивно до більшовицького перевороту, бо це було насильство, а вони були за мирною, безкровною революцією, за помічною нарадою і маніфестаціями. На зміну їхніх поглядів відносно шляхів українського відродження також і більшовицький переворот не вплинув.

Остаточною метою більшовиків - була влада рад в Україні. Дорога до цієї мети мала вести: або через більшовищення Центральної Ради, або коли б це показалося не можливим, постановлено звиквідувати Центральну Раду всіма можливими засобами. Збільшовищувати, чи так заворвати Центральну Раду зnutра, не вдалося їм. Тоді більшовики виступили з Центральної Ради і зechали готуватися до її повалення зі зовні. В Києві побіч Центральної Ради, існувала і більшовицька найвища влада для України - Воєнно-Революційний Комітет. Агітація заляла весь край і в короткім часі в деяких містах більшовики були одинокою владою. Щоби вийти з такої ситуації, а також, ідучи за вимогами III-го Всеукраїнського Військового С'їзду, що радив серед того часу, в днях 2-12 листопада в Києві і домагався "негайно оголошення Української Народньої Республіки в етнографічних межах України", Центральна Рада проголосила 19 листопада III-ій Універсал.

III-ій Універсал проголошував Українську Народню Республіку во ім'я рятуння всієї Росії.... "Не одділяючись від республіки російської і зберігаючи єдність її, ми твердо станемо на нашій землі, щоби силами нашим допомогти всім Росії, щоб уся республіка російська стала федерацією вільних і рівних народів". Про самостійність в III-ім Універсалі не було і мови, за те багато говорилося і писалося про неї перед і по проголошенні III-го Універсалу, відхрепуючись очевидно від неї як зайвого лиха. У відозві генерального Секретаріату з 16 листопада, всі чутки й розмови про сепаратизм, про відокремлення від Росії названо "контр-революційною провокацією" - очеркнення української самостійності, що його для себе приймали опісля і більшовики. Винниченко в листі до більшовицької "Київської мюли" писав, що і раніше перед резолюцією він "уважав самостійність тою ідеєю, котра виходила швидше з розуму, з емоцій її прихильників, а не з об'єктивної можливості і не обіцяності, - і що ідеалом української соціал-демократії є федерація." М.Ткаченко в статті "Про федерацію російської держави" писав, що "ідея самостійності України приносить користь для імперіалізму".

Хто не знав би про повалення України Москвою до революції, міг би думати, читаючи ці статті передохних людей тодішньої України, вона, до мусіла жити парекрасно під Москвою, коли ці передові люди є проти самостійності своєї країни, а за федерацію з ворогом.

УНР було проголошено, але тільки в слухі з Росією і на далі нічого не змінилося. Соціалістична ідеологія безсмыслувала українські

провідні кадри і кола більшовики агітують за свою остаточну ціль — владу рад, українські соціалісти, не маючи якої, остаточної мети пагаються між неіснуючим Тимчасовим Урядом і ростучими на силі більшовиками і неначе ждуть на ті події, котрі мають їх змушити до такого діяння по лінії до проголошення самостійності, якої вони шире не хочуть.

І не тільки самостійності боялися українські соціалісти. Мабуть тому, що самостійність кожного народу спирається завжди на його збройні сили, українські соціалісти боялися і бояться збройної сили українського народу не менш чим самостійності. Українські соціалісти уважали, що українська збройна сила може тільки пошкодити владі їхніх партій в Україні. Проти спроби деяких військових українців організувати українську армію, виступила "Робітничка Газета" в цілій раді статей, аргументуючи, що утворення у нас зараз серйозних полків, було би першим кроком до розбудовання в дальшому своїм розвитку достійної української армії, яка була досі й буде на далі зняряддям пануючих класів у їх боротьбі проти селянства та робітництва і яку ці пануючі буржуазні класи через свої правительства під командою наймитів офіцерів кидали одна на другу на братовбивчу війну. Не треба казати, що такі обвинувачування в отороку неіснуючої армії української і страх перед неіснуючим в Україні українськими пануючими класами, є тільки це одним доказом, що українські соціалісти в кожній армії бачили тільки зняряддя насилля і кили уясок, а не реальні життя.

Так те українські соціалісти, задіянені на свої соціалістичні теорії, пішли самі та потягнули цілу Україну до катастрофи.

Центральна Рада согалася незмінно вірною федералістичній. На основі III-го Універсалу України як УНР приступила до російської федерації. Але з тоді вже федеративного уряду в Росії не було, а більшовицького уряду Народніх Комісарів Центральна Рада не признала.

В той час у Києві була, побіч Центральної Ради, ще інша влада. Це був більшовицький Воєн-Рев-Комітет. Він, уважаючи, що надійшов час розв'язати Центральну Раду, приготував на 12 грудня все потрібне до більшовицького збройного перевороту і тільки завдяки чужості українських частин, вдалося більшовицькі війська в останній хвилині розборіти і так врятувати ситуацію. Справа більшовицького перевороту не вдалася тепер, але могла вдатися пізніше. Центральна Рада не поробила ніяких заходів, щоби себе охоронити перед подібними більшовицькими виступами на майбутнє. Навпаки, вона звільнила всіх захоплених в полон більшовицьких ватажків, між іншим голову Воєн-Рев-Кому Пятакова і членів комітету, чим давала більшовикам можливість зачати невдале на ново.

Не звязавши на всі оправдування і заяви Центральної Ради, більшовицька агітація в пресі, на з'їздах, зборах і т.п. досягає небудякого насилля. Агітацію проти влади УНР ведуть більшовики отверто, не кричачись. Вони ясно заявляють, що в можливим конфлікті Центральної Ради з Народніми Комісарами, вони стануть проти Центральної Ради.

Військо — це незалежну для українського соціалістичного серця силу можуть організувати більшовики, їм не треба цього й казати... Вони збирають свої сили, приготувають до рішальної розправи, а одночасно розкладають сили Центральної Ради. Вони ясно на своїх зібраннях і у газетах вислідять Центральній Раді буржуазність та прогнивародність і домагаються перевиборів.

З той же час Україна всі самостійна всі федеративна, бо не стало федеративної влади. Для більшовиків це не важне, вони проти всякої України. Їхня готовість звинити УНР є тільки практична. Цим бачать вони тільки ексцати час, збільшити нег орієнтованість і розгубленість Центральної Ради. Російські більшовики, хоч шикали Центральній Раді ультимат, формально зносили в Центральній Раді не зривали, їм цього робити поки що і було не потрібно. Вони мали свою експозитуру в Україні і ця змість них залила Центральну Раду. Це навіть було для них зручно, можда, самі українські маси під проводом своєї молоді советської влади — Центрального Виконавчого Комітету Рад України — виступили на захист резолюційних збудотків проти "реакційної буржуазної Центральної Ради".

Російські більшовики, лишивши українськими більшовикам непокоїти

Центральну Раду, пригтовляються самі до остаточного удару проти Центральної Ради. Щоби розв'язати собі руки для боротьби з внутрішніми противниками, вони не ждуть на федералістичну владу для переговорів з Центральною Державою в справі миру, але вважають себе центральною незалежною владою, це 5-го грудня підписують з Центральною Державою перемир'я. Уже в першій половині грудня Антонов Осієнко дістає доручення організувати каїзд на Україну. Перед Центральною Радою ставала конечність проголошення державної самостійності України, її треба було приймати як кожно конечність. Центральна Рада з своїм Головним Секретаріатом пішла на цю конечність: і кінці самостійність України була проголошена.

22. I. 1918р. проголошено 4-им Універсалом Самостійність УНР. Акт цей став основним каменем новітньої української історії, дарма, що тодішні політики зробили його під примусом і тільки як засіб на дорозі до соціалізму.

Само Ресідання Малої Ради, де проголошено Самостійність Українсько-Народної Республіки, було закрито. Воно зчалося 22 січня і закінчилося 25 січня. В год. 12 хв. 30 ночі, проголошено 4-ий Універсал.

"Народе України!

Твоєю силою, волею, словом, стала на землі українській Вільна Українська Республіка. Справдилась колишня мрія батьків Твоїх, борців за вольности і права трудящих...

....Од нині Українська Народня Республіка стає Самостійною, ні від кого незалежною, вільною, суверенною Державою Українського народу".

І хоч говориться в Універсалі, що в "тяжку годину відродилась воля України", то не зважаючи на те, не має там заклику до зброї. Навпаки, дальше в Універсалі читаємо: "Одночасно тим, як армія буде демобілізуватись приписуємо одпускати до дому деяких солдатів, а після затвердження мирних договорів - розпустити армію зовсім, потім, замість постійної армії, звести народню міліцію, щоб вільно наше служило обороні робочого народу, а не баганням пануючих верств!"

Як перший наслідок такої противійськової політики українських соціалістів, що не змінилася і тепер не зважаючи на більшовицький залив України прийшли Крути....

Впали великі слова, сталася велика подія, що відкрила нову добу в історії України. Тоді одначе коли проголошено 4-ий Універсал, хоч заповідав новий час в Україні, він ще довго не прийшов. Остали ті самі люди, й остали ті самі їхні слова і їхні діла. Вони проголосили 4-ий Універсал, не відчувши його величі і великості рішення 4-го Універсалу, зрозуміли, й оцінили дійно ті, котрі прийшли по них.

В спізнєнні проголошення 4-го Універсалу, в змарнований часу на соціалістичну пустомельщину і в незрозумінні акту 4-го Універсалу, де 22 січня і навіть пізніше українськими соціалістами, що тоді були при владі, треба шукати причини чому 22 січня закінчилося тільки історичною дотрою, хоч могло стати початком нової діяльності в Україні.

Доля насміялася над нами: те що українські соціалісти вважали верхом мудрости - показалося неповажним крївництвом, та стало в пам'яті українського народу до нині тільки як причина безчисленних жертв більшовицького панування в Україні: те, що вважали другорядним і накиненим їм обставинами, стало угольним каменем в боротьбі за вільну Українську Республіку, його тують, вістараєм на нїм заложено безчисленні жертви життя і крові. По 22 січня прийшла 20-го червня нова спроба відновити акт 22 січня. І як довго українська земля є в неволі, український народ вестиме боротьбу за новий день самостійности і соборности, що приїде не як вислід примусу обставин, але досягнення наших змагань.

---ooooo---

"Свободу, рівність візьмуть тільки зброєю. Тільки ті, що не бояться боротьби, до своєї свободи впровадять кров".

/В. Іванівський/

"БОРОТЬБА ЗА ДАРАВА - БОРОТЬБА ЗА ЖИТТЯ!"

---ooooo---

І Ш Е Р І К О Д И Н . . .

Іще рік один вороном чорним кружляв
Над тобою, коханий мій краю,
Пив твою ширю кров, на хрестях розпинав, -
Ти ж, як велетень, гірко в терпінні ридав,
То зривався в пориві відчаю...

По степах твоїх буйних, невільним гріхом
Підвелися високі могили, -
Ти ж над ними стоїш із похмурим чолом,
Чорні хмари встать над тобою кругом,
Наче Демона-Загубника крила.

Ти ж такий безталанний стоїш і сулий,
Тільки гаряче днеш, бо хочеш
Вийти в тьми на шлях рівний, широкий, яоний,
Вільним співом залити свій степ золотий,
Настям втерти скорботні очі.

О, мій старче одвічний, невільнику мій,
Виростає твоїм гнітом і рвінням! -
Недалеко вже час - поведем тебе в біж,
Щоб в борні тій останній, жорстокій, важкій
Ти розкрив темниці склепіння.

Знає, ти переможеш! Пурпурні вінки
На чолі твоїм будуть сіяти,
В шлях великий навіки зіллється стежка...
Чорним вороном більше ніколи роки
Над тобою не будуть кружляти!

/"Лісовик", грудень-січень 1946р./

НАКАЗ ПРОВОРУ ОУН НА РІДНИХ ЗЕМЛЯХ НА СВЯТО КРУТІВ !

Усім військам, боєвим частинам і організаційним клітинам!
Лицарі Крутів - це наші попередники і наші виховники!
Безсмертна, героїська легенда Крутів - це наш заповіт і джерело
сили нашої революції!

Жертва Крутів - це пересторога для нашого народу, щоб покладати
в боротьбі тільки на власні сили, тільки на власну зброю, а не на
чужі гарні слова.

Туди до Києва до Крутів звернені наші думки й наші серця!

Направимо Крути, Пам'ятаймо Крути, і увінчаємо безсмертну славу
Крутів вінком перемоги!

Хай живе пам'ять і безсмертна сила героїських Лицарів Крутів!

Хай живе боротьба за здійснення святого заповіту Крутів!

Хай живе боротьба за Українську Самостійну Соборну Державу!

Постій, в січні 1946р.

Слава Україні!

В Р І Ч Н И Ц Ю К Р У Т . . .

Крути... Хто з нас не чув цього слова?

Хто з нас не переживав у своїй уяві цю нашу трагедію на шляху
боротьби за права нашого народу? Які лиш думки, які лиш почуття не
родяться у нас на згадку про цю криваву трагедію, що стала, лише
своєю грош, одне з найсвітліших моментів наших Визвольних Змагань.
І чому? Чи був це наш найбільший історичний поліг за час Вели-
кого Риву? Чи може крутицькі герої були єдиними, що згнули

смерть хоробрих за ідеали народу? Ні!

Зміст і значення Крут для українського народу лежать в інших моментах. В моменті правильності збройної боротьби за Українську Самостійну Державу і в моменті трагедії, коли нарід зійде з правильного шляху в похіді до самостійного життя. Ті дві риси Крутянського Чину надають йому сферичну форму і ставлять його монументом на шляху боротьби української нації. Цей монумент освітлений з одної сторони творцями героїчної легенди, з другої сторони глибоко тіньований блудами тогочасного провідного активу в нашій народі - став завершеною брилою, з яскравістю світла і тіней. Світло належить героям Крут, тіні належать нам - українському суспільству, а сама подія виписала на них фосфоричними буквами своє грізне "моменто" - також для нас, для українського народу.

Волею представників українського народу проголосиле Центральна Рада дня 22 січня 1918р. суверенність Української Народньої Республіки, а вже 29 січня того року доходить до трагедії Крут. Чому?

Відповідь знаходимо не в крутянських подіях, лише в українському тогочасному суспільстві, а радше в провідних чинниках нашого народу.

Провід тогочасного українського народу не поставив на захист молодій республіці жодної реальної сили, німо якого ворожого наставлення проти молодій українській державі збільшевиченої російської республіки.

Та вже саме проголошення суверенності не наступило в наслідок дружнього співжиття з "братнім" російським народом, але навпаки - внаслідок ворожости цього народу! Нас вже "примушено" подіями проголосити свою незалежність! І в той час ніхто з відповідальних провідників не ставить мілітарної сили для захисту молодій державі. Навпаки - армію вважається грішним ділом, що могло би стати причиною неагоди між "братніми" народами. Для повалення української держави кидає Москва під проводом Муравьова всі свої орди, а в чисельних залогах Києва і України розполітизовані "розсоціалізовані", нескординовані жодним сміотом ані жодним метом - стоять цілі полки українського воєцтва із злочинним транспарентом "збройного нейтралітету". І нікому з тодішніх соціалістичних провідників не пришло до голови завадлегіть створити з тих полків непоборний, оборонний вал для молодій республіці! Всі вони опонібно придивлялися до нищення величезних воєнних арсеналів України більшевницькими агентами.

І ще в ті густі чорні тіні на історичному монументі нашій боротьби, якому ім'я Крут.

Світло на цей монумент кинула українська студенова молодь. І її завдячуємо врятованню народної честі, традиції та зафіксуванню правильного шляху в творенні самостійної держави. На трагічний поклик українського уряду вже в послідній хвилині, отже триста внаків українських середніх і вищих шкіл на захист народної республіки. Без найменшого військового винколу, майже недолітки, хапуть за зброю, і стоять проти надходячої кавали. Це найслабші, але духом найсильніші воєки українського народу, яких це не розкожили партійні програми, не завашили забріхані доктрини та не заважила лукава дипломатія.

Вони здорові і їх патріотизм найправедніший і найглибший, їх оцінка вартостей і подій найпростіша, як все природне і велике. Самостійність - це власні сили, це боротьба. Воля народу можна писати не чорнилом, а кров'ю, і вони це воле зашкодали.

Свято Крут - це свято української молоді в аспекті державно-творчої волі народу. Українська молодь, як німа в світі, здала свій іспит перед історією свого народу і здала його на сьогоднішній день.

У піоні співаємо, що памітимо Крут. Але важки будемо жити, муємо перш за все оправдати сами себе перед Крутями, як керіві до крутянських героїв, ставши на шлях їхньої боротьби. Муємо перш за все, темні тіні на монументі Крут замінити якими світлом. Це буде однієюк оправданням українського народу перед своїми героями і найбільшим пам'ятником на їх безлічених могилках. Але їх ідеал і чин не згнули марно. В наш часі спрону крутянців продовжують члени революційно-самостійницької ОУН, легендарні виступачі - воєки УПА, які під проводом Української Головної Визвольної Ради, з кличем "Свобода Народу і Братні!" відважно змагаються за звільнення

СССР - московсько-більшовицької імперії - "тюрми народів" та створення вільних національних держав, а серед них Української Самостійної Соборної Держави. Це буде найкращий пам'ятник героям з під Крут.

Геть наслідки Переяславської угоди з Москвою!

Безсмертно, героїська легенда Крут - це наш заповіт і джерело сили нашої революції!

Хай живе боротьба за здійснення святого заповіту Крутів!

Хай живе боротьба за Українську Самостійну Соборну Державу!

Хай живе УПА, що незламно продовжує героїчку боротьбу славної пам'яті Крутів!

Вічна пам'ять звитязцям з під Крут, що оклали голови за Святу Волю Батьківщини!

---0000000000---

О.Д.

Ч О М У К Р У Т И ?

В історії українських Визвольних Змагань Крути - це світлий Чин духовної зрілості української молоді. Це героїський приклад молодого українського покоління, яке жертвами життя і крові доказало, що українську державу здобувається тільки боротьбою.

Скільки разів завдаємо собі питання: Чому Крути? Чому в так грішний час, коли червоний молох загрозив заняттям Києва - на рятунку столиці український нарід кинув тільки 300 внаків? Чому крім кількох гайдамацьких загонів, не ваяли учати в боротьбі під Крутами маси українського воєцтва? Це так недавно на військових з'їздах делегати українського воєцтва, в імені майже 3 мільйонів воєків, заявляли готовіть штиками боронити незалежності українського народу. Щойно кілька днів тому, в Золотоверхому пролунали слова 4-го Універсалу, нісся побідний гимн: Вже воскресла Україна... А кілька днів пізніше, 29 січня приходять Крути...

Шукати відповіді на ті питання не можна проминути недотягнень які проявила Центральна Рада. Тогочасна соціалістична верхівка яка творила її склад, не виправдала себе. "Холодний розум" яким ще і досі чваняться деякі наші політики, оказався не тільки "холодним" але і мертвим. Наївна віра в співпрацю з російськими соціалістами, оказалась погубною. Брак віри в власну спроможність, в силу і зрілість свого народу був причиною, що Вільну Українську Республіку Центральна Рада проголосила не І-шим, але аж 4-им Універсалом, тоді коли російські соціалісти пішли в кут, а "демократичний червоний пролетаріат" не хотів й розмовляти з "буржуазною" Укр.Центр. Радою. Щойно тоді Центральна Рада проголосила 4-ий Універсал. Але це було вже запізно. Революційний запал який був в початку охопив народні маси і українське воєцтво - остиг, нерішучість Центральної Ради причинилась до деморалізації в масах і серед воєцтва. Легковаження творити українську армію /соціалісти говорили що з братньою Росією війни не хотять провадити/, і поширення комуністичних гасел скоро показали свої наслідки. - І треба було цю Крут, треба було смерті 300 внаків - студентів, щоб знова збудити український нарід з байдужості і покликати його до збройного спротиву. Честь Нації була врятована смертю горотки молодих внаків, які не чули ще гук гармет, не нхали пороху, не дивились смерті в вічі, але відчули, що їх жертви потребує Нація і пішли, щоб загородити шлях диким ордам Мураєва.

Крути започаткували безкомпромісову збройну боротьбу, стали пограничним стовпом між квалітетами зібранням волі, браком віри в власні сили - в збройну боротьбу за вільну Державу. Наслідки Крут остали, вони започаткували посилення процесу Духово-революційного розвитку в українському народі, що є втіленням сьогоднішніх змагань з УССР, хоч вони покінчилися фізичною перемогою червоних орд над молодшою Українською Державою. Колиб не Крути не було Базару. Колиб замість 300 внаків-студентів, 3 міль. укр. армія загородила шлях червоним, тоді Крути булиб Конотопом і закріплення проголошеної 4-им Універсалом Укр. Цент. Республіки, було б заверрене.

Однак пізнаємо помилки не на те щоб критикувати минуле, а на те

щоб уникати їх на будуче. Боротьба українського народу триває далше. Дух Крутянців непереможний, Він покликав до життя і Чинів героївську УПА, ОУН. Він стоїть на сторожі Ідеї Нації.

Але Крути не сміють більше повторитися. За українську державу мусить повстати весь український нарід і це зрозуміли сьогодні народні маси в Кресо об'єднувшись довкола ОУН, УПА і Проводу Зовньої України, прагнуть до ясно означеної Меті.

В Річницю Крут, клонимо голови перед тінями Зелетнів Духа і прирікаємо докінчити їх велике Діло. Ми кличемо: досить Полтав, Крутів, Базарів - ми хочемо світлик Днів Побіди!

Хочемо Конотопів!

-----0000000000-----

П О В С Т А Н С Ь К І А К О Р Д И.

/Пам'яті ст. бул. Ігоря./

Мільярдами тонів, мелодій
В юнім ритмі весна прогула,
У мелодіях акорда бойовий
Грає громом, як бурі гроза.

То наш акорд вогняний у бов,
То наш акорд лункий, як металь.
Пролітає весна за весною,
А він дзвонить так ясно, як сталь.

Пройде літо й осінь настане,
І зовками завива зима,
І наш акорд, як сонце весняне,
Як та буря, що дуба лама.

В ньому грає могутній зов волі
І народу розкута душа,
З ньому сила стихії в розгоні,
Рвійна пісня, любов і жага.

Нас не опинять у дужім поході
Снігові, шалені вітри.
Проти вітру й проти негоди
Повесмося в вогні боротьби.

Час не хде - Воля кличе: "До бов!"
Геть з України сталіноську гидь!
Хай наш акорд луна і змиє,
А там знову весна зашумить.

/“Стрілецькі Вісті” Р. II. 4:6./

БАХ РОСІЙСЬКО-ВОЛЕНВІВЦЬКОГО ПОНЕВОЛЕННЯ.

Розповідь нового українського втікача з-за "залізної куртки"

На початку Фривья цього року до Німеччини прибув український утікч з-за залізної куртки, що перейшов польсько-німецький кордон і досяг американського сектора Берліна. Це це зовсім молодий хлопець, на прізвище Петро Дорошенко, родом з міста Острого на Волні. До часу своєї втечі працював у Західній Україні в господаря.

Той, хто побачив би цього вника, не потребував би читати нашоане про теперішнє життя в Україні та в інших поневодених Московсьо країнах. Блідість, аж до проворости, лия, жеманність тіла і пригаслий погляд говорять про все. Коли він піднімається на другий поверх будинку, його обличчя вкривається рясним краплим поту, перша ознака, надмірної

слабості організму. З пригніченим настроєм і з якоюсь докором свідомі за його глуху байдужність розповідає Дорошенко про життя людей на окупованих більшовицькими землях.

Колгосп в Сибірі.

Село Мильчичі, Добромильської обл. сьогодні неподібно на село. Це скорше бездротовий табір невільників. Селянин позбавлений всякого права, розпоряджатися своїм господарством. Ті, що працюють у колгоспі, одержують мізерну пайку на прохарчування, з якої годі хоча б на пів нормально жити. На господарів, які ще не в колгоспі, накладають дуже високі норми здачі державі хліба, картоплі, м'яса, молока, яриш — треба здавати прямо кожну дрібницю. Після виконання повної здачі селяни засуджені на певний голод. Один селянин у с. Мильчичі мав засіяних 3 гект. жита й пшениці. Після збору він змушений був, під терором місцевої влади здати майже все збіжжя, залишивши собі на родину, з 4-ох членів. Хліб забирають від селян по ціні 5 карбованців за центнер, а за домашній сільський хліб платиться 5 карбованців. У державних крамницях можна дістати 1 кг. хліба за 3.30 карб., та він має в собі багато вівсяної чи кукурудзяної мукки. 10 яєць коштує в крамниці 25 карб., 1 кг. масла 60 карб. Все бунікто без карток, але так дорого коштує, що пересічний безпартійний чоловік не може собі дозволити вживати цих продуктів. Більшовики отараряться всякими способами репресії змусити селян вступати до колгоспу. Коли вже нічого не помагає органи НКВД влаштовують вивози на Сибір.

На крає живуть і робітники по містах. Дорошенко наводить дуже характеристичний приклад з життя одного робітника, якого прізвища просить не подавати. Він працює кочеваном на залізниці й одержує 700 карб. місячно. Сума здавалось би не мала, але рідня його складається з 7 чоловік і платня ця вистарчає на стільки щоб можна було харчувати всіх раз на добу, бо лише картопля коштує там 900-1200 карб. 1-н центнер. Щоб доперва говорити про одяг, чи взуття цілої сім'ї. — Коли б я не помагав цій родині, — каже Дорошенко — вони б напевно померли з голоду. Коли я появляюся на подвір'ї згаданого робітника, діти його обступали мене і називали мене батьком. Я допомагав їм ще в цей спосіб, що разом з батьком продавали державне вугілля, щоб за гроші купити хліб.

Заселення москалями укр. оі д.

З огляду на висилку українських селян на Сибір більшовицька влада заселяє їх спровадженнями в тієї цілі з глибокої Росії москалями. Очевидним є, що це самі агенти НКВД, які зобов'язані вести в селі стиглу розвідку і робити доноси. Часто такі нові поселенці для самооборони перед українськими повстанцями носять зброю. Вони навіть мають дозвіл самі особисто карати селян за їхні проступки проти влади. Один з таких доносчиків побив до крові селянина за те тільки, що він не міг поїхати своїми кіньми на працю до ліса на розпорядження сільобвста, бо коні сильно були перемучені працею на зовшпункті. Москалі господарюють на Україні сміліше як в себе в дома. Вони забирають у селян хліб, худобу та примушують працювати на колгоспній панщині.

Великий голод на Україні в 1946р.

Дорошенко стверджує, що 1946 рік на Україні був роком великого голоду, розміри якого, мабуть, не були менші за 1933р. З усіх обл. східньої України до Західньої України цілими валками ішли маси голодуючих за прошеням хлібам. Більшовицьки не маючи змоги запобігти тому ширли пропаганду, що це голодують лише ці, які не хочуть працювати і шукать "легкого хліба". Однак прошаки не окривали правди і голосно говорили про причину своєї мандрівки на західні землі України і про методи більшовицького терору. Були випадки, що люди вмирили з голоду прямо на вулицях, без жодної опіки.

Я сам — розказує Дорошенко — опинився в тяжкому положенні і кинувся без подорожувати по Україні, але ніде не було прямо життя.

Нетерпеливі схилення населенням війни.

Постійний терор, арешти вивози держать населення в постійній тривозі і напруженню. Щоб звільнитись від цього гніту населення жде на зміну важких життєвих умовин і щораз євніше висловлює свою думку про це, що таку зміну може принести лише війна і в ній бачать народи своє спасіння. Дорошенко розказує, що часто можна побачити селян, які почувши гуркіт літака, христяться і просять Бога о окому війну.

Боротьба Української Повстанчої Армії на рідних землях.

Одне, що на сьогодні піддержує духово і морально українське населення на рідних землях це боротьба, що їй по сьогодні ведуть проти московського окупанта українські повстанці. Кожна вістка про розбиття повстанцями якоїсь большевицької групи сприймає населення з великою радістю. Дорошенко наводить ряд прикладів про боротьбу УПА. Пригадує собі добре один епізод про який розказували селяни у селі деє біля Львова. З Москви приїхали до Львова начальники /з провідних людей НКВД/ мабуть для перевірки роботи по організації колгоспів та заготівель продуктів. Щоля кількох днів, коли вони від'їжджали вже в Москву виваджено при помочи мін львівський поїзд таки недалеко самого міста, і в час цієї катастрофи всі післанці москви найшли заслужену смерть. На вулицях Львова часто можна було бачити листівки з кличами: "Геть зі Сталіном" та інші.

Біля Яворова НКВД було змушене поставити біля залізної дороги сильну військову охорону, тому, що туди мав проїжджати великий ешелон советського війська. Та це однак не помогло. Мими вістали підложені і в часі переїзду поїзду наступила експлозія. З цілого транспорту і охорони НКВД залишились лише трупи і ранені. В селах під час панування великого голоду, повстанці розбивали магазини зі збіжжям і передавали його людям. Повстанська боротьба проти московського окупанта за національне, економічне й політичне визволення розгортається також по всіх інших поневолених країнах на Кавказі і в Білорусії. В 1948р. мав нагоду побувати і на Кавказі, де мав нагоду довідатись про повстанську боротьбу кавказьких народів. Однак так, як каже він, повстанський рух значно менші, як на Україні.

Про боротьбу словаків, мадярів та інших народів д. Дорошенко не може нічого сказати, бо не доводилось йому перебувати серед тих народів. За це він висловляє, на основі власного досвіду, глибоке своє переконання, що ті народи, які вже 5 років пережили під большевицькою займанщиною і мали нагоду большевиків пізнати не можуть не боротися проти такого рода окупації. Покищо в авангарді боротьби поневолених народів стоїть Українська Повстанська Армія, армія народу, який зазнав найбільше горя в час большевицької окупації в економічному і політичному житті.

—ooooo—

РАТАЙ

Якні зорі над нами,
Тихо радіє нам ліс,
Нас не квітчать віявки,
Квітє ніхто нам не ніс.

Твердо, незламно ідемо
Правди нові звістунж.
Кров'ю, боєм, брехнею
Стелить нам ворог пляхи.

Рідний народ нам радіє
В темну, охолодну ніч.
Яре дітка про нас мріє,
Льобить вогонь наших віч.

Зорюг безсильно лютує,
Та не^момішний його гнів! -
Гордо, незламно прямуює
Шляхом героїв-борців.

Йдемо з палкими словами -
Гордий, вітай нам народ!
Воли, що вкотив ти снами,
Творчий даємо наш труд.

/ "Перемога" Ч. I. /

НАША ДОБА Й ЛЮДИ "ХОЛОДНОГО РОЗУМУ"

Від самого нашого "відродження", від половини XIX віку, йде в українським національним таборі явна, чи тайна боротьба двох течій: одної, що ставить перед національним українським рухом високі цілі, а засобом уважає боротьбу; і другої, що ставить дрібніші цілі, а засобом уважає пристосовання або примінявання до обставин і до чергових панів. Ті, що належать до цієї останньої течії, звуть себе отеронниками "холодного розуму". Вони малби бодай повірну рачію, колиб ми - і цілий світ - жили в "добі органічній", в добі усталізованих відносин, коли не мавби вигляду на якийнебудь успіх "порив з мотиков на сонце". Але чи таков є доба яку ми переживаємо? Подивімося на факти!

Це почалося понад 50 літ тому, коли світ вірвався зі своєї орбіти і виступив в період революцій і війн. Грецько-турецька війна 1897р., єспаньсько-американська війна 1898р., російсько-японська 1903-5р., перша російська революція 1905-6р., турецька революція 1908 року і викликані нею перша і друга балканські війни, нарешті війна світова 1914-18р., друга російська революція 1917 року, українсько-російська війна 1917-20рр., польсько-російська війна 1920р., безсметанні горожанські війни в Китаю, японська інвазія тамже, горожанська війна в Угорщині, в Єспанії, Австрії, 1921 - фашистівське революція в Італії, 1933 - націонал-соціалістична в Німеччині, нарешті друга світова війна і все, що вона принесла з собою.

Чи георганічна епоха, коли нема до "пориватися з мотиков на сонце"? Коли вже з гори можна сказати, що всі світові підстави такі непохитні, що "холодний розум" наказувавби сидіти тихо? І коли ж властиво треба пориватися на "сонце", коли ж властиво треба ставляти високі й далекосязні цілі, як не в такі епохи, коли перевертається всі підстави, на яких стоїть світ, коли всі народи вступили в період активної боротьби за свої ідеали?

Але люди "холодного розуму" думать інакше. Вони вже були і за Шевченка, бо закидали йому "вмотивність" і "фанатизм", були й перед 1914 роком, бо називали злочинцями тих українців, які кликали думати про неминучість боротьби за державність, а не лише за рідну школу і просвіту. Ба ще леліяли надії що українська демократія мирним шляхом порозуміється з братньою демократією російською. - Страшним обухом тріснула їх по голові дійсність в 1917 році! Довелося переставляти на нову лінію весь свій дотеперішню пошкіку, а скільки від того потерпіла українська справа!...

Як прийшли більшовики, по стількох роках боротьби з ними, знову знайшлися люди "холодного розуму", які сказали - що нема що проти розки перти. Треба погодитися з фактом і ратувати що дасться ратувати; наразі забути про державність і плекати в більшовію українську культуру. Поїхали до СРСР навіть видатні представники української політичної еміграції, люди з ім'ям..

І знову обухом гепнула їх дійсність по голові. Показалося бо, українську культуру треба плекати там, перекладаючи Маркса на "рідну мову", хвалячи як "яке сонечко" чужого тирана і зневаляючи пам'ять всіх борців за вільну Україну від князів і Мазани починаючи в Петлюбу, героями Базару і Крутів і повстанцями кінчаючи. Гепнула їх страшно дійсність по голові, коли показалося, що "мирна спів-

праця" в більшовізм коштувала п'ять мільйонів українських ісотів вкучених голодом, оранкованими московськими руками штучно на Україні... Тоді знов почали люди "холодного розуму" міркувати, чи добре вони зробили і чи не був шлях "горячих голів" правіший? Але тепер вони знов в офензиві!

Ця похика людей, що завжди і до всего приотосовуватися хочуть, відбивалася навіть в літературі, в публіцистиці. Під свої емоції людей оспрагнених спокою за всяку ціну - підвели вони навіть теорію, щоб своє озумління заспокоїти й інших до себе прихилити. Всякий героїчний жест, що не приносить "горячим головам" моментальної матеріальної користи, шиківали не лиш в наші часи але взагалі в історії.

Один в "провідників", що нагло навернувся на більшовицьку віру, в своїй історії вихваляв "татарських людей", які не хотіли воевати під князями а татарами, а заключали з ними угоду. Навіть глузував з князя Михайла Чернигівського, що викликаний до Орди, не хотів поклятися ханові і за те був там замучений. Писав, що це була Шаблюнова мученицька історія, з якої навіть не можна було ніякої моральної науки витягнути". Остільки чуже думці цих людей було духової сили, кріпости характеру, - яках в рушім всіх подій і все-го що стається.

Причина розходження між цими двома типами людей - тими, що прагнуть спокою за всяку ціну під всяким окупантом, заколисуючи себе надією, що під чужим мечем можна буде розводити свою культуру і добробут, а другими, які знають, що це можна зробити лише під охороною власного меча - полягає на різниці пород. От, як писав Скворода: - "пес стереже отару день і ніч з вродженою любові і терпає вівка з вродженою склонности, не вважаючи на те, що і сам себе на-ражає на небезпеку, що його розшарпають хижакі. Ні мінь, ні свиня того не зроблять, бо не марть до того природи".

От у цій природі вся суть! Люди "природи" князя Ігоря, Хмельницького, Мазепи, Полуботка, Шевченка, борців за Україну 1917-20 років і тепер - марть лише одну думку, як той "пес сторожевий", що думає про безпеку спільноти і про її охорону, не дбаючи про свою власну.

Платон теж порівнює охоронців нації зі сторожевими псами. А є і другі люди, другої "породи", які є двох родів: - або "більшість" є членами отої отари - як казав Шевченко: - "овача натура" - які лиш потребують охорони, або як каже Скворода "свині", які дбають лише про своє "благоденствіє".

Так все було, так і буде. Але зах в тім, що верає оті Шевченкові "віпці" або Сквородівські "свині" - намагаться свою філософію життя, що так скажу, накинути своїй нації. От цього не сміє бути. Особливо в нашу епоху, коли ось вже п'ятьдесять літ дрізять в своїх основах світ, нам потрібно людей типу "сторожевих псів", не іншого. Відважних, жертвенних, з почуттям героїзму, з великою метохоронення і оборони "отари", нації мудрих мужів, які знають, що без них пропаде й отара. В такі часи особливо на чолі нації не можуть стояти дрібні люди дрібних чеснот і дрібних діл.

А коли говорити про розум, то напевно більше розуму мала голова гетьмана Богдана, а ніж Берабаша, голова Мазепи а ніж Коцуба, голова Шевченка а ніж Куліша.

Д.Д.

З О Р О Т О К І Д Н І.

/Зі збірки Крієв Клема "Каразели"./

Зоротокі дні із крши й лоті
У сагрі зроджені роки,
І сонце, з міді куте,
То в навідомі світить нам віки.

Скажені шхори, що кружать гори,
З глибинних надр-підземний грім,
І порох метеорів,
Розбрюканий у гнізі золотім:

Так нас доба вітала на порозі
 Це не початого життя...
 Так блиски передгрозя
 Серпням крізь чорний дим років жартять.

Зітри, немов крізь опалені простори,
 Крізь думи гомоном гули,
 Та не зійшли нам зорі,
 По трьох Царів у темряві вели.

Благословенні дні прокляття і кари!
 Це ж як гартовані в снігах,
 Завіяні в пошарах,
 Загравом засвітки у віках.

Несіть гарячий попел у майбутнє,
 Безсмертний жар вразить —
 І здолаєть незабутнє
 Колось пісок майбутніх поколінь.

—ooo0ooo—

В.О.

ГОСПОДАРСЬКІ ПІДСТАВИ НАШОЇ ДЕРЕВЗИ
В. Господарство українських земель.

І. Сільське господарство.

Природа наділила українські землі воєм, що у неї найкраща й найліпша. Високі гори, вологі долини, широкі степи, пусті праліси, сріблосині ріки, глибокі моря, здорове підсоння, гарні гостинні мешканці, поруч із родючими чорноземними ґрунтами і багатим родовищем кормових копалин створюють так догідні умови життя й культурного розвитку людини, як мало де в світі. Ще тисячі літ перед нашою ерою славилась Україна як рай, медом і молоком текучий. Від найдавніших часів вивозили з України великі прирости багатства, хліб і м'ясо, мед і рибу, коню.

В останніх сторіччях значення українських земель, як міжнародного збіжкового шикліра зросло ще більше. Український селянин заорав не лише чорноземні степи, але постійно отарається збільшити посівну площу навіть котом лісу та пасовищ, зменшуючи площу нежитків. Тому українські землі з поміж усіх країн світу мають найбільший відсоток ріль, а найменші нежитки, і з продукції збіжжя займають одне з перших місць між усіма країнами.

В половині XIX ст. зросло значення українських земель у міжнародному господарстві, завдяки багатим родовищам вугля, заліза, соли, нафтові роки. Всі ці багатства стали основою різноманітної промисловості і вчинили наші землі під господарським оглядом першим краєм у східній Європі.

а/ Загальна характеристика. Урожайні чорноземні ґрунти й сприятливі кліматичні умови вплинули на те, що хліборобство розвинулося в Україні вже в найдавніших часах. Дослідники доісторичних часів на українських землях стверджують, що ходити коло землі знали в нас ще перед чотирма тисячами літ, що отаровинні греки і фенікійці вивозили з України хліб уже VIII і VII ст. до Христа. Та хоч хліборобство стояло в нас завжди високо, то проте світового значення небрало воно доки в XIX ст., коли для обробітку використано майже всю придатну площу і велике більшість населення займалося працею на ріллі. Землеробством займається в нас народ 80%, а то й 95% усього населення. Україна стала найбільш хліборобською країною Європи. Українського хліба вистарчало не тільки на прогодування місцевого населення, але й на вивіз. Однак хліборобство в Україні, яке користувалося перестарілими засобами, вже перед війною виявляло зотій. Україну починають випереджувати інші держави світу. Причини такого стану треба шукати передусім у колоніально-грабіжницькій господарці. В умовах довговічної неволі сільське господарство на українських

землях, хоч воно було краще найкраще в цілій Європі, залишилося по заду західно-європейських та американських країн, а українське селянство живе в нужді.

В сільському господарстві розрізняємо три основні галузі: землеробство, тваринство і лісництво. Кожну галузь розглянемо зокрема.

б/ Розподіл земельної власності. Найбільшою перешкодою сільського господарства і водночас причиною нечуваних злиднів українського селянина був кривдий для нього розподіл ужиткової землі. За малим винятком всі ліси і сіножаті були в руках чужих поміщиків, або держави. Орні поля були поділені між зменьку дідичів і селянство майже по половині. В наслідок недостатньої кількості землі, відданої селянам, селянські хліборобські господарства були малі. Перед революцією середньо-сільське господарство навіть на східно-українських землях мало не більше як 5-6 гектарів землі. До того на 5,4 мільйони загальної кількості господарств було понад мільйон господарів малоземельних з наділом 2 га.

З вибухом революції 1917 р. український уряд почав ділити поміщицьку землю. Цей поділ закінчився вже за більшовицької влади. В 1928 р., до колективізації, було в Україні 5,2 мільйона сільських господарств, з середнім приділом 6,5 гектара. Повну зміну в розподілі землі та взагалі в сільському господарстві впровадила колективізація, яка почалася 1929 р. Землю в селян відібрано і створено великі колективні господарства /колгоспи/. Селянам залишили лише будівельну площу на 0,3 і 0,4 га землі для власного обробітку. Зорана земля ставала власністю держави, а селяни мусіли її обробляти.

Колективізація в початках поступала дуже слабо, бо селяни не радо відмовлялися від приватної власності. Насильний опір селян згноблено голодом і засланням десятків тисяч у Сибір, чи на далеку північ і тд. Уже в 1935р. колективізацію поведено майже на 100%. Поза колгоспами залишилися лише 0,9% до 1,7% неколкоктивізовані землі, поділені між односібниками.

Розподіл землі у 1935р. унаглядніше таблиця:

К р а ї н и	радгоспи		колгоспи		односібники	
	%	%	%	%	%	%
УССР	14,0	79,6	4,7	1,7		
Півн. Кавказ	19,3	77,0	2,0	1,7		
Крим	25,5	72,5	1,1	0,9		

По році 1935 незначний відсоток односібників майже зник. Не краще виглядала справа землеволодіння на західних землях, головне в Галичині і на Закарпатті. В Галичині було аж 60% малоземельних господарств з менше ніж 2 га землі, а на Закарпатті 45%. Кількість малоземельних господарств зросла за Польщі дуже сильно через колонізацію українських земель польськими осадниками.

в/ Величина посівної площі на українських землях та інших країнах.

Цілу ужиткову площу можна поділити на три групи, т.єв. культури:

- 1/ Орну землю й сади,
- 2/ сінокоси й пасовища,
- 3/ ліси.

Решту творять незжитки, болота, смалі, гори покриті вічним снігом і льодами, пустелі і ін. Такого жеского відсотка ужиткових земель не має жодна держава Європи. Зім хитається між 88% в Німеччині і 26% в Норвегії.

Для порівняння розглянемо, як виглядає розподіл ужиткової землі в деяких державах Європи, в %:

К р а ї н и	Рідля		сіножаті й пасовища		Ліси		Незжитки	
	%	%	%	%	%	%	%	
Українські землі	66	16	12	7				
СССР.....	83	11	41	17				
Німеччина.....	44	17	37	12				
Італія.....	42	23	16	19				
Франція.....	41	31	29	19				
Англія.....	31	48	4	28				
Швеція.....	9	2	60	39				
Норвегія.....	2	1	33	74				

менше як територія анегована, а після досвіду Наполеона про мисові армії, практичними Росії було вжито вдвоє меншу ніж була у Наполеона армію і досягнуто блискавичу й далекосяглу, по своїх політичних вигодах, перемогу.

Як це досягнуто? - Англія земіть завойовання російського простору, як це робили Золотозолот IV, Карло XII, і Наполеон I застосувала от- ретегів в о с е і п ч я т т я Росії на її просторі. Для цього в Польщі проти Росії підігрівано атмосферу ненависті, в Балтику підтримувано неспокій диверсією англійської флотії, в Білому морі невелика ескадра бомбардує район Архангельське, на Закавказзі турки відкрили відтяжучий фронт, по відтяжках і паралізував велику російську армію, в Криму, в Севастополі, під напучаннями англійської морської артилерії, на найбільшому класичовій території налязано в організовано масорубку; розрізано артерії, через яку методично, протягом року, височувано кров. Цієї операції - холодної, точно розчиленої, методично, в не фєарично по-наполеоньськи веденої, за своїми правилами розумної калькуляції, - Росія не витримала, і протягом року заломилась і окупіту- лувалась, починаючи від самообитоттє /чи обитоттє/ імператора Миколи I. і як во параліку і деморалізації всього державного життя і розкладу армії.

По в історичном Фікціям - мітом: Карло XII, Наполеон I. і інші, які імпірують легенди простору і маси Росії, як непереможного чин- ника, чи Кримська війна? Очевидно, що Кримська війна, потім росій-сько-японська війна 1904-05 рр., російсько-фінська війна 1909 р. ще належно не оцінене, а історичними реальностями, у площині яких може розв'язуватись проблема війни з Росією з наміром на перемогу.

Русійські фактори історії останнього століття. - Розгром Росії 1854-55 рр. Англією був одним з вирішальних актів ліквідації неолідків політичної світово-європейської диверсії Наполеона I. Але Прусія, під Седовом в 1866 р., погромом Австрії, як осередку й опори німецької федеральної імперії, заповітувала творення новітньої тотальної імперії. Земіть імперії Наполеона, Англія дістала імперію Бісмарка і Мольтке. Росія, заливаючи руки після кримського погрому, воілако по- прее виникнення пруської імперії і, зв'язуючи нею руки Англії, покоре Туркестан, Кавказ, отее в "обороні" "балканських словян", щоб в 1904-5 рр. з рук Японії зняти чергове повне розгрому по англій-ській методі; в Порт-Артурі і Манчжурії Росії було відкрито артерії, через яку /на 1 50 літ перед тим у Севастополі/ опускеть кров і сил- та доведеть її до не більше катастрофічних неолідків, ніж після 1854-55 рр. - революції і розкладу суспільно-політичного життя 1905-6 рр. Струмління і посередництва ТРА між Росією і Японією, як в минулому битве і вої з нею зв'язані події під Седовом, рятують через портмунт- ський мир Росію від політичних неолідків військового погрому. Японія приміром, повернула лише половину втраченого 50 літ перед тим остро- ва Сахалін - Карафуто.

Кінець війни 1914-18 рр. Версаль. "Тигр Клемансо" і корегує його коректно до Німеччини Англія, во в політичних конструкціях Ліги Нації думав федералізації Європи, в першу чергу німецького світу, з якого негайно вилучити ступічку імперію, а одночасно веде активну політичну ліквідації чи принефній знесилення російської імперії; знову Крим, Архангельськ, Кавказ, Туркестан, Прибалтика. Але в цей час США відкидає Версаль і його систему, складаючи окремі мирові договори з Німеччиною та її опідинниками.

З 1918-19 рр. спільники Англії зайняли вирішальну позицію: Німеччина з Росія муять бути збережені як імперії. Англія залишається з Лігой Нації, лише в якій була зняте відмовленням Конгресу США затвердити європейську систему. Англія відступєє з Росії, Англія пасивно і де- факто ревігнєє з лінії Керсона 1919 р. /Проблема України/, бо вона в цій ситуації втрачає свою реальну актуальність. Англія передбачає вз- тоді повторення 1914-18 рр.

Питання повторення 1914-18 рр. - 1949-45 роки. 1944 р. - Німеччині передочено хребет, лише питання часу невідкля- ного її поборення. Лєтє, Жалін, Руфелт, Черчил. Проблема другого фронту, як в актуальному від самого початку війни, розв'язується в др- метичній ситуації. Жалін за Нормандією, Черчил за південь і Балкани. Арбітрує Руфелт; за Нормандією! - Балкани і Східна Європа віддані Ро- сії. Англія відступила, удає по Росії, з одночасовою ліквідацією Тре- тього Рейху, відрадено, Російську імперію як і в 1918-19 рр. рятують США.

Муть прийти стрета 1914-18 рр...

Росії нагадують про "м'яке підчерев'я на півдні", її пригадують про операції Севастополя в 1854-55 рр., Порт-Артур в 1904 р. тощо.

Політичний стан. - Немає нічого більш примітивного, як злива вульгарного безіккня про розподіл світу на світ англоамериканський /Англія-США/ і світ Москви, про єдність і одність світу, про "нові часи", про вирішальну роль світі США чи ССРР, про занепад і втрату світової ролі Англії.

Світ реальних речей летить зовсім в іншій площині: в площині реальної політики і стану речей.

Черчил через інвазію в Балкану і в "м'якого підчерев'я" намагався вивести з гри, на додаток до Німеччини і Росії. США на те не погодилися. Англія відступила, але чи зрештучувала?

Німеччина, Японія, почасті й Італія формально відсутні у світовій розгрі, але реально, фактично їх ролі у світовій політиці нині більша, як, скажімо, Франції, одного з чотирьох переможних альянтів.

Кому й про що ходить?

Для Англії - мети замирену Європу, яка б не зв'язувала Англії рук на збобієнїєких просторах її комонвелту, Європу, яка перманентно не штрикала б ноге в спину Англії. Для цього добре б мати в центрі Європи германський союз типу з-перед 1866 р./до битви під Садовою/, який у спізгрі з Італією і Францією, акумулював би і політично організував би 250-300 мільйонів європейців і не лезив би в справу арбітрування Англії з США на просторах Китаю, Індії, Південної Америки.

"Англіє пануй над морями", - як співається в одному англійському гімні, - є найвищим символічним висловленням суті історично зумовленої політики Англії. З ньому виключена суть англійської політики.

Але Росія на Сході в її оучасній конотрукції "поус" взевь "європейський концерт", вона Німеччиною тероризує Францію, ця остання впадає в "дружні" обітми Росії, а німці співають "Воже покерей Англію", яка мовляв, посіла воя землю. Німеччина тримає під прицілом Англію, а Росія в той спосіб дістає "вільну руку" в Індії, Китаю, на близькому Сході і т.п. проти Англії.

Коли Англія звільняється від Німеччини, їй не потрібна російська імперія.

Що є нині? - Нині відбувається процес ліквідації підставових основ, ґрунту німецької імперії, в її кейзерівсько-гітлерівській структурі. Розперцелювання Східної Пруссії і прилучення до Польщі теренів по Одру та Нісуу з виділенням німецько-пруського населення, є поважним кроком в цьому напрямку й робітвом він румени Росії, але об'єктивно в плані інтересу Англії, бо в перспективі чергового кровопускання Росії типу Севастополя 1854-55 рр. не було другої Садової 1866 року, яка зрештучувала б і звела на нівець політичні вислідки нового погрому Кримського, чи портартурського типу.

Спільність цілей Б. Британії і США в розгрі Німеччини в засаді є лише м і л і т а р н а, але не засадична й політична. Зійшовший розгрі німецької імперії не є ідентичний політичному розгрімові. Після остаточного зійшовшого розгрі німецького рейху не наступили на його терені жодні поважні політичні комплікації до політичного розчленування Німеччини і лише на дозку мету розрешено оторожни політике може до певної певної міри спричинитися до зетамування німецького імперського потенціалу. Чотомить мілітарний погрі Росії, чи навіть мілітарне заломання, яке могло прийти у висліді зетамування плану розгрі Німеччини в цілани, є тототним політичному розвладі російської імперії.

Розвал російської імперії при одночасовому тривалому окупованні Німеччини у висліді минулої війни, разом з підірванням могутности Японії, створюєє би започаткування розбудови нової світової політичної системи, в якій би наймогутнішою державою світу стала б США, але ледьдужок політичною ошлов світової організації став би британський комонвелт з його політичною комонвелтизації світової політичної організації.

ЗВІНЦЬ МОГУТНІ УКРАЇНО
(лірика УПА)

Звінць могутня Україно,
Козацький крив зотемь ч'є змер,
Зуби, ле сонце, ле першним,
До перемоги "де ти" плях.

Припіт:

Готуєся у бойові лави
Козацьке племя молоде.
До перемоги і до слави
УПА в бою тебе чеде.

Де степ ти* знову вирився кровю,
З погарех цілий світ горить,
Чайники з мертвельнім бою
Рішуть хто з них має шть.
Готуєся.....

Нехай кривевляться прокляті,
Тіло їх прийме чернозем,
Лих нам не зході пенувати,
І почувати ми будемі
Готуєся.....

Повстане Кня зеповітний,
Ляпки козацькі зецвітуть.
Зелопотить наш славний прапор,
З тоїі дятони зегудуть.
Готуєся.....

-000000000-

Ліктво Раллі*.

ДО ПІДПИСАТТІ УКРАЇНИ МОСКВОЮ
/ закінчення /

З протилежністю чечеленим "літвом москвали по живуть на Україні
можуть говорити українцям, бо вони також причють на користь Украї-
ни. Бо вони причють цього літву не заперечуємо, але не на користь
України з невіделені Москвою, щоб здійснювати московську загербницьку
політику.

Одним із головних засобів знищення української культури є фект
русифікації українських земель. Радянське "влада в своїй русифікації
так далеко заїде на Україні, що не опам'ятаюся, коли такі дії насю
по стали загрозливими для" радянській "владі. Повезні прояви загроз-
існування радянської влади на Україні ствердують нам: окрипниківши
на думським, чилльоним, швєть Ірбченко, Зетонського, партійне
оповіщення в КДБ, відродження УКНістіа, шалінна терору НКД, мавові
аресту і т. ін., не згадуєчи Уте відродження й існування українсько
го націоналізму.

Український націоналізм, прибітаючи різні легальні * нелегальні
форми, проявляючись з різноманітній лі"сності, ченосив компартії на
різних етапах. Тому так раптово й незрізно розпочався з боку Моск-
ви "українізація" України. "Українізувати" Україну - не перший по-
гляд зветься змішаним з глузуванням, бо це різнозначне була з "русифі-
кації" "козаччини", або "інтеїзації" Істер... Але зправа тут з тому,
що український чейіа зє "ого культура аманали таких імтіаних зпусто-
шенъ з боку Москви, по у москвалітнім мотчовладціа зникле необіа-
ніття "українізувати" Україну, видівши з це "зветься" систему.

Золісєтним розуміють, що понемалити Україну лише брутальним фі-
зичним насильством не можна, бо таке поневолення не буде тривале й
довговічне. Отже прикриваючись гаслами "соціальної справедливості"
та "демократизація народів" і "права розвінчення національної куль-
тури по формі, і соціальної по змісту" розпочали великий наступ, щоб
закрити лі"тву змістом українську культуру. Значчи, що духові над-
бавки, культура й традиція не є речі, які зкоро можна заступити ін-
шими - Москва притягала собі до побуд зєі найвідатячіші культурно-
мужкові сили з українського середоччєа. Крім духово-культурного гри-
бівання України, Москва з чей"мовіоні" зспіаіа розпочала на широкю
закривку змєдл і літвине знищення українця, як нації.

Зюгодні ми не можемо обчиладити на яку зєртівість привезлиши зобі
можна дєренних робочих лів, які виконано українцями з різних гєдл
як господарств зєтєр. Як би владель це обчиладити ми б хєхнулись в
цих великих числєа. Потрібно з першу чергу підрозділити зєр ту прєцєу,
яку виконуть українці-політєчєані зєрвєнно з зєветьсяних концєтєборєах.

Точні інформації указують на те, що перший концтабор, Мотковія задовжив в 1933 році. З той час між комуністичною верхівкою курсувало дві думки: одні пропонували всіх політв'язнів знищувати фізично, інші були за те, щоб закидати до концтаборів. Але перемогла завжди інша третя думка, яка обстоювала що в разі потреби необхідно побити і те і інше. З того часу кількість концтаборів в Росії зростає.

З вересня 1934 Росія підлягла кордоні концтаборів до смуги в 1935 році проходили через Ленінград, Котлас, Зятку до Уральських гір /Республіка АУТР/. З цієї Жибір та Терелня Азія являють в себе місця залячення. Але з 1937 року кордоні концтаборів відступились ще далі на південь як до "Сибіру", а червоні концтабори розташувалися по всьому Радянському Союзу створюючи нові ССР з однієї великої величезної концтабор, в якому перебувають 300 мільйонів залячених "вельмих громадян".

Через головнімими концтаборами з 1935 по 1941 рік були: Мурманськ - де були в'язні мурманський порт, Мелзета яма, Звірський концтабор, Кемський, Ухто-Печарський, Заржельдорф, Коліме, Зоркут, Адак, Караганда, Бергський басейн, Замеркандський концтабор, Байкело-Амурський-Мадгістраль /ВМ/, Туркето, Вілюйський-Алтайський канал, дельтової, Комсомольської, Рибінський електрострої, Канал Золга - Москва, Московське метро, Золгової, Амуротрої, Об'єктний концтабор, Іркутський, Маріновський, Ткачової та багато інших, не уреховуючи до цього спеціальних політ-ізоляторів як в м. Аполон, Оркутот, Томск тощо.

З 1938/39 році з усіх концтаборів ССР нараховувалося 10 мільйонів політв'язнів, залячених на різні терміни ув'язнення, не уреховуючи в це кількість тих в'язнів, що ще сиділи по термах ССР. Одних лише українців нараховувалося до 13,5 мільйонів осіб. Ця величезна "трудова армія" щорічно віддавала в користь держави даремно 3845 мільйонів робочих днів, що в свою чергу при всіх штучно-знижених і обережних підрахунках по концтаборам позичкам виносить суму 13425 мільйонів карбованців робочої платні або 1125 мільйонів валоюї виробки продукції на рік.

З цього простого прикладу бачимо, що московська урядова більшовицька кліма, лише з визиску одних в'язнів-українців одержувала до рідко величезні зиски.

Друга звітова війна те раз часом отвердилася чиміри більшовицькі, змістити до одні української нації. Ця перша німецька війна німецького військово-більшовицького поставили Україну, фактично на Україні в відбулася всі кризисні події другої світової війни. Україна, Білорусія та Прибалтика опинилися на собі являть тягар війни. Залишилися і роля України характерно підкреслив К. Ворошилов з своєї промови до совітського народу 21 червня 1941 року. "Ми добре знаємо, чого хотять німецькі гітлерівці-фашисти. Вони хотять Україну. Але ми їм покажемо, що є для ССР Україна". Отже Ворошилов прямо з військово-підкреслив - "ми їм покажемо чим для ССР є Україна".

Підготували Україну під німецькі удари більшовицькі переорганізували декілька Цілей. Зісталися тоді великі і міцні - озброєні совітські армії на північно-західному фронті, преміальні володарі спрямували зор німецьку напад на Україну. З зв'язку з цим відтягнули руйнування та знищення Москві і захизалося безпосередньо саме місто Москва. Отже коштам руйнування України, Москва урядувала себе. Того ж часу досягалося і друга ціль, а саме, знищення українців в землеморній формі під покривалом війни. Щоб винищувати націю біологічно потрібно мати проти неї дуже потужні злочинні докази тоб цьому не спротивлялася звітова опінія, бо в разі беззаступного знищення авторитет тієї чи іншої державної влади в світі занепадає. Таких злочинів проти української нації більшовицьки не мали. Заготовувати назовий невинуватий розстріл українців - справе дуже ризикована і для більшовицької влади небезпечно. Тому під гаслом: "боронити від фашистів різні хоти та оселі, боронити відню соціальну батьківщину - Україну" більшовицьки 10 липня 1941 року мобілізували до армії всіх мушкетерів віком від 15 до 50 років, та чоловічох і неженячених вивели їх на фронт. Розпочалося велике поголове знищення українських армій. Німці застрілювали воїнів-українців сотками тисяч. З так званим "жнівським везенням", в серпні 1941 року в оточення потрапили всі совітські армії та боронили Київ від м. Остер до м. Краматорг.

Лише під одним м. Вороніж було в оточенні до міліона воїнів, з яких по орієнтаційним підрахункам збитих нараховувалося до 150 тисяч. Ця армія складалася з населення Київської військової округи. Лише два роки потім німці виводили та винищували величезні цілі армії, трансформували воїнів як партизан, навіть і в тих випадках, коли вони були при своїй родині і сумлінно виконували обов'язки німецьких окупантів.

Большевики, умишляючи собі руки як Понтій Пілат, - поставили під німецькі кулемети сотні тисяч і мільйони українського населення. А щоб прикрити процес нищення, большевицьке командування розпочало божевільне маневрування величезними людськими масами, кидючи їх в найнебезпечніші місця боєвих дій. Хоча маневрування й не дало ніяких отриманих наслідків, зате політична ціль большевизму зупроти українського народу досягнулася. Українці знищувалися, а німці одунали грізновидний напад на Українські Землі.

З цей час Сталін оголошує гасло "озмеленої землі". Москва цим гаслом хотіла зруйнувати Україну незалежно, щоб потім не мати клопоту з національною для себе загрозою. Большевики намагалися цим поставити німців перед економічними труднощами, а українському населенню, поведеному під німецькою окупацією нібито показати, що є німці в порівнянні з большевиками.

Не маючи ніякого політичного й економічного інтересу захищати незалежність большевицький режим, розуміючи до чого спрямовані маневри Москві та свідомо вступивши собі по нелегальному нове німецьке населення, українське населення кидало заохотливі фронті і верталася до різних форм, готувалась з підпіллі до активної збройної боротьби, як проти большевиків, так і проти німців. Українське населення добре пам'ятало німців ще з 1918 року і тому ніяких надій на німецького окупанта не покладало.

Виконуючи послідовно звор політику, московське керівництво, окріплювало північно-західні Московські/ фронті відлучивши Україну на поталу фашизмові. Відлучивши з України большевики знищували все, що тільки було в силі: село, місто, сільгосподарство, промисловість, комунікації та евакуювали на далекий схід всю українську молодь в віці від 8 до 16 років. А те населення яке не хотіло евакуюватися, большевики вичищували тисячами. Як приклад можемо навести Львів, Тернопіль, Київ, Умань, Севастополь та інші міста. З Умані большевики розпочали евакуювати все населення. Зібрали його до купи, заїхали до підвалів під місто і там його зимоводували. Поряд 1000 осіб таким чином було знищено. Те саме большевики зробили і в Тернополі з політ-в'язнями. В Севастополі енкаведисти вистріляли до 150 осіб українців в'язнів, а німці в 1943 році постріляли те ж саме, розстрілявши в дворі німецької жандармерії до 500 осіб в'язнів, що не захотіли евакуюватися з "адаму" Севта.

В Севастополі по наказу комісара м. Севастопольської залоги всіх також ранених червоноармійців завезено до підвалів шпиталю і вбито з водотігів.

Відлучивши Україну на поталу німцям партійно-урядова кліка Москви переслідувала також і ту ціль, що хотіла мати ступ обвинувачення проти того населення, яке залишилося під німецькою окупацією. Цей ступ дався їм працею в разі повторного повернення на Українські Землі нібито безкарно все українське населення, як бачимо, що Україна "оплатила" дуже такий військовий борг. Такий борг не оплатила ні одна з союзних країн, навіть перемогена Німеччина.

...000-(0000.

МОЗИНИ ДНЬ З 1939
//Містичні краєві авторія//

Як передає КП /Українська Пресою Служба/, в 1939 відбувається велике "з'яте перемоги" над українським національно-революційним рухом. Духом цього "з'яте" є "товариш" Сталін, який хоче довести, що він є більше рідний ніж земі руській.

Подробиці "з'яте" перемоги такі: Ліс шумить, скоростріли грегуть, кулемети грегуть і реготуться, заливачийсь вогнином піном; большевицько-московські і большевицько-польські зграї енкаведистів кричать "Ура" і "Ура" поліну, як Сталін" утінать, - Сталін, з бюджету "тройїї перемоги" над німцями українським населення видає своїм винахідливим двоколоттязичні премії, щоб заохотити їх до винайдення атомової бомби як боротьбу з українським національно-революційним повстанським духом

/Із "професі", здобутих у розмові з учасником "з'яте" - друг. З-о...

На догози то часної історії Запоріжчя пороги поєзставляли пороги - підводних каменів. І той, хто намагався довідатися про Запоріжжя, дуже часто розбивався об ті пороги.

Це було так колись. А тепер, за большевиків, а інакше - може хтось нам сказати, - бо ж большевики зробили на Дніпрі перемичку, за допомогою якої підняли воду над Дніпровими Порогами на 39 метрів /біля м. Запоріжжя/ і цим самим затопили й Дніпрові Пороги.

Так, це є правда. Але большевики затоплюючи водос історичні Дніпрові Пороги, водночас намагалися й намагаться затопити також історію Запоріжчя, і запорозького козацтва зливом своєї злобної брехні й демагогії, мовляв запорожці, очолені тодішнім "бендеровцем" Іваном Мазепою були "україноцько-польськими" й "україноцько-шведськими націоналістами", так само як і сучасні "мезешиці", є "україноцько-німецькими націоналістами", і зрештою "є ворогами українського народу".

І об зкинути з історії Запоріжчя звязь немуд московсько-большевицької брехні й демагогії, треба знитити, перш за все большевицизм, як паразитичний немуд, що заважає нормальному розвитку України й всіх інших народів.

Т. Кубенець

-0-000-0-

СОН ІРОДА - ПАЛІЧА ПРДЗНОЇ НОЧІ.

Зве Педри! Зечір вечоріс,
Уже надходить добре віч,
І позечерявши немачно
Наш Ірод-Желін зліз на піч.

Чудьгудчи він покочався,
Почухав зад овій об черінь,
Так, як ше підовинком він чухав,
Коли купався у Курі. 1/

Почухався добре, і - оспе...
А потім - чути вже хропе...
І зниться йому, що немаче
За Україне нижком плаче.
А зголом вона промовляє:-
"Зпасібі батькові з Аренді!"..

Збудився Ірод, і задумавсь! -
"Було, було це, та минулось...
О, коли б те воно чернулось, -
Зоя б уже на розігнулась...."

Битом УПА штифиле на зрадку
/шадка на зрадку та УПА:
"Того стувалил мов джурбана" -
Так, то єт в ліжкє він упав!.

Зкошався миття він з підлоги,
І закличав, ставши на ноги,
Зибір - терня, Зибір - терня,
"УПА була, та вже нема"...

О, твоя злобна ж порода! -
Хочеш УПА в землю зарити,
Тєу, як твій шадок - Левинморав
Хотів /мерку закрити..."

УПА живе. УПА зростає,
УПА міцніє в боротьбі,
І скоро, скоро мете Желін,
УПА знає де кінець тобі!

УПА їде у свій діл,
І твоє серце ниціла,
Тобі у серце, мєте Желін,
Щоб не смердів ти із Аренді.

1/ Курє - назва річки в Грузії, на березі якої є містечку Горі, зродився Сосо Джугашвілі - Желін 1979 р.

-0-000-0-

ХРИСТОС РОДИВСЯ - СЛАВІТЕ ЙОГО!

УСПІЛЬНОМУ ПРОТИ- БОЛЬШЕВИЦЬКОМУ ФРОНТУ

ПІСНЯ
УКРАЇНСЬКИХ НАРОДІВ ЗОБРОБЛЕНОГО СОБІВУ.

Чеснільством хоротоним республік Звободу
Сверілічо окоріла сталіноўкая Русь,
То буде чаролами знитанні опільно
Заступник Росії - Советський Союз.

Годі коритися катові опільному,
Годі терпіти червоне ярмо,
Зпільними силами зганемо вільними,
Завободу чаролам і лоялам демо!

Кріче були і грови ми йшли до звободи,
То Ієміч звободу чо втири нечиззя,
А Сталін чо мучня за вірніють народу
І в роботу колгоспне чоім шлях показав.

Годі коритися катові опільному.....

Зиходим до боє ми вільоком могутнім,
Регеробничкіє чужну з шляху зметемо,
З боєч ми здобудемо лоду майбутню,
Звободу чаролам і лоялам демо.

Годі коритися катові опільному.....

от-акор-то

О. Гончарук

УКРАЇНСЬКА ПОБРАТНЬСЬКА АРМІЯ - ЧОЇЇ ЦІЛІ. ЗМІВОДЕННЯ І ДРУГІ НАРОДІВ / Закінчення /

Покравширо того, в якіє мїні івої УПА при"чяті чоїми народами
може олжити відношення національних меншич до УПА, чо живуть не ук-
раїні. Не треба при тому забувати, чо це є недалецьому минулому на рі-
зних частинах навої території воїні належали до панівних народів, зи-
корнотобувалися звоїми імперіалістичними клієми, як енеряддя бороть-
би проти українського народу, і озурманені новінізмом, відмовляли ук-
раїнському народові не тільки права на ті, чи інші українські землі,
а і право навіть на власну державу.

Знесє є відмінне маємо стосовкоче зьгодні. Робота УПА докорінно
змінїла вертину відношення національних меншич до українського наро-
ду і його зисвольних зьогань. Змезали, штучно розпалєвані колїсь, на-
ціональні ненавїють і озери. Національні меншини послухали звїлику
УГВР.

"Зої національні меншини, чо живуть не українських землях, звкли-
каємо видїстїтися в українську зисвольну боротьбу. Ім забезпечуємо
повні громадянські права в українській державі" / з Універсалу чер-
вень 1944 р. /.

Переконені, чо є українській державі воїні корнотобуватимуться воїми
правами не річніє з українцями, чо їм гарантоване буде пошанування їх-
ньої національної окремішности, чо УПА бореться за знитання воєного
національного гнїту, воїні отавляють до УПА з такоє х лїбовь і довіра-
лк і український народ. Чоїм того, безпозередньо переживаючи вої стра-
дїття большевицького режиму, воїні озвідомі, чо боротьба УПА полегшує
боротьбу їхніх народів на вітїрних землях.

Вони свідомі, що повстання Земостійної Української Держави і побудова нового справедливого ладу на землі є такою гарантією земостійності і їхніх народів.

Чехи, яких зараз так багато живе на Землі, як під час гітлерівської так і большевицької окупації весь час прихильно ставилися і ставляться до УПА, допомагають їй і так же як і українці, терплять за це переслідування як від. Виступить для прикладу згадати, що 24.4.45 р. сталінські опричники опустили в о. Софіївке /район Зерів, рівненської обл./ 18 чеських господарств. Счевидно, що всі ці чехи інакше думають, як деякі їхні земляки, що сьогодні йдуть на співпрацю з сталінськими імперіалістами й допомагають большевицькій агентурі Готвальд і К. зтягнути цю не свій народ, приготувати перехід ЧСР на ЧСДР.

А ось факт, в він дуже не одиникий, який найкраще зідструє нам відношення до УПА медярського населення. З о. Кобилянська Поляна /Карпатська Україна/ повстанці влаштували мітинг для медярського населення. Прибуті медяри бурев оплесків переривали повстанський виступ, вони цілковито схвалювали боротьбу УПА, а молодь, захоплена її ідеями, саме понитила всі портрети Сталіна і його соретників та большевицькі лозунги, що висіли в залі зборів.

Не інакше стоїть справа коло румунів. Румунське населення на Буковині в прикордонній смузі Закарпаття з великою прихильністю ставиться до УПА. Українські повстанці знаходять у нього широкую допомогу і всяку підтримку /переховує ранених, подає потрібні інформації, ослужить тереновими водіями і т.д./

Про поляків ми вже говорили. Якщо говорити про них, як національну меншину в Україні, то треба зазначити, що не сьогодні большевики майже всіх поляків переселили до Польщі. Не багато тих, які залишилися, ставляться до українського визвольного руху неакриві позитивно...

~ * ~

Так виглядають ці величезні політичні досягнення УПА в напрямі звільнення і згуртування революційних сил народів, поневолених чи загрожених сталінським імперіалізмом, досягнення, що здобуті не протязі п'ятиох років її багатогранності діяльності й героїчної боротьби. Ці успіхи стаеть тим більші, коли зважити, що вони були досягнуті в безпосередній боротьбі проти узавірлих імперіалістів, опочатку гітлерівських, а потім сталінських, при чому, в обстановці, коли ці останні вишли переможцями з війни і вичули проти УПА всі сили свого терористичного гнобительського апарату. Ні одній революційній армії в світі, ні одній революційно-визвольній організації не приходилося і не приходиться боротися в таких несприятливих, в таких важких умовах, як УПАрмія. І те, що УПА має зараз такі досягнення, не тільки свідчить про її силу, що її зиттеніють, що впливають у першу чергу з її великих передових ідей. І саме в цій ідейно-політичній силі УПА, силі її політичних ідей лежить таємниця тої великої прихильності, тої захопленія, що їх до УПА виявляють сьогодні всі народи, поневолені й загрожені сталінським імперіалізмом. Боротьба УПА, її клінці тому знаходять загальне зрозуміння, бо вони справедливі, бо вони прогресивні, бо це боротьба поневолених проти поневолювачів, експлуатованих проти експлуататорів, бо це боротьба прогресивного, великого й світлого, проти гнилого, низького й підлого.

Успіхи УПА впливають також з її великого політичного досвіду, що є знанієм довгої визвольної боротьби українського народу. Зласні УПА в найскладніших ситуаціях, в найбільшневизначних констелліціях завжди стевиле кожне політичне рішення з величезною ясністю і чіткістю. Зона якимось чотастим /і зціленим в житті/ спразу необхідності боротьби як проти гітлерівських, так і проти сталінських імперіалістів. Зона повністю розвинула, що обидва ці імперіалізми є фактично одного фашистського покрив і що вони однаково являють собов найбільшу загрозу всім волелюбним народам, демократії і поступові. Заскно УПА першов знаувила потребу спільного фронту народів, поневолених і загрожених сталінським імперіалізмом, зана цей клінч гарачо проповідувала з проповідую. Зона зробила з цього напрямі перші практичні кроки. І коли вже сьогодні існує Антибольшевицький Блок Народів /АБН/ до якого входять і в якому активну участь приймає УПА, то керпе боротьбою УПА, бо безперечно, як від УПА в цю важку справу вливання поневолених народів - великий. Намеє сумніву, що з усіх протибольшевицьких сил УПА вирізняється найбільше як зосіб організованість так і найкращим знанням большевицької діяльності і взагалі політики сталінських імперіалістів, в такою визначною програмю дій, програмю розвалу найжорстокішої в історії людства сталінської тиранії народів.

І конкретні проявлення на шляху творення єдиного протибольшевницького фронту всіх народів - це посилення проти большевицької боротьби, що виступило сьогодні в ССР, цей зріст протибольшевницьких настроїв і правильного уявлення про сталінізм як імперіалізм поза межами ССР - це все це має допомогти всім, що поневолені народи переможуть, що сталінізм як тип народів їх об'єднаними зусиллями буде розгромлено і повсюди затримане справжня воля, мир і дружба народів.

—○○○○○○○○○○—

Н.Б.

ЯК ЗНИЩИТИ РОСІЮ - ІМПЕРІЮ ?

/з точки погляду західного світу/.

Перше передумова для цього - це: ясне і безкомпромісне політичне програмування державно-політичної суверенності усіх народів поневолених Росією на принципі етнографічного розділення земель. Не вільно робити різниці поміж т.зв. демократичною російською імперією, чи большевицькою, чи взагалі якоюбудь іншою. Поневолені народи муть бути свідомі цього, що захід не бачив обставляти їх не далше в кейденях Росії і - головне - не має в плані підтримувати нових російських імперіалістів. Необхідно, щоб захід прокламував свою ідею і моральну солідарність з цілями національно-визвольних рухів народів АБН. Необхідно, щоб захід готувався інтензивно до оборони, у випадку нападення большевиством. У міжчасі необхідно, щоб захід підтримував і визнавав за свого партнера-союзника революційні національно-визвольні війни поневолених народів, без яких неможливо виграти війни проти ССР. Росія в остаточному - при іншій стратегії заходу - непевно переможе. Побовення, що таке поставка заходу може спровокувати війну - невірне. ССР цілі десятиліття підтримує п'ять колоні на заході. Ано, що визвольні рухи поневолених народів ніколи не будуть п'ятьми колоніями заходу на заході, бо вони - це з у в е р е н н і партнери, які отануть по стороні заходу не тоді, коли захід хоче їм матеріально допомогти, щоб лише використати для своїх цілей, але тільки тоді, коли вони будуть рівноправними партнерами, суверенними в своїх рішеннях і коли захід прийме і х н і цілі з а с о і, а не навпаки!

Перемогу над Росією треба підготувати передусім з н у т р а, а не ззовні лише. Атомна бомба на столі носить назву: н а ц і о н а л ь н о - в і с ь о л ь н а ідея. Без неї атомна зброя є без жодної вартості! Зрештою, її має ССР теж! Згодні захід проголошув повний деінтерес в питаннях поневолених народів. Зін ввесь час носить з і дею єдиної невіддільної Росії, тим чином демобілізує ввесь широкий фронт поневолених і відлітає від себе. Це є основна похибка думати, що проголошення ідея розподілу російської імперії, захід відлітає від себе імперіалістичним російським народом. Це є неясне протиріччя, коли з одного боку захід вчить, що це є народи імперіалісти, а кліки і не винуваті за большевизм російський народ, а з другого все ж таки вважає цей народ імперіалістичним, бо не хоче його зракувати ідеєю розподілу термі народів. Отже, або захід вчить, що російський народ є носієм імперіалізму, тобто зрака большевизму, тоді треба перемогти російський народ всіма засобами, отже і здобути союзників серед поневолених народів, або захід думає, що російський народ є невиним і не є імперіалістичним, то тоді теж - в опинії заходу - російський народ не може нічого мати проти цього, щоб інші поневолені не ним, а клікою народи, могли звільнитися, відділитися і жити в своїх суверенних державах. В кожній ситуації є захід в чужинській позиції. - Тільки чесна політика супроти поневолених народів, супроти АБН-заходу перерішить перемогу над Росією. Полоничність, угодовство, нечесна політика, навіть при військовій перемозі за ідних ворогів ССР, в остаточному приведе їх до поразки, бо відроджена військово-військова потуга Німеччини, в опортів на ССР, при політичній нейтралізації і військовою здатності визвольної боротьби поневолених народів, забезпечить Росії перемогу. Без опортів на Росію, Німеччину, як союзницький Рейх, відродитися не може.

Не одні: як може російський народ зспарувати право на суверенність інших народів - тобто домогтися інших поневолені і водночас

бюжети звільнення від большевизму? Як може нпр. російський народ відкрито заявити, що він хоче поневолювати Україну, Кавказ, Туркестан і т.п.? Ідея ідеї АБН є така велика, що опертися їй не можна, що не окомпромітується. Чому нпр. захід не може відкрито в своїй пропаганді для охочу заявити, що він підтримує ідею - і морально національне визволення цих народів і уламоттіння? Невже захід думає, що проти цієї ідеї може хтось виступити? ЗО ПРА ЯКОЇ ЦІЛІ КРАСО? ЦІЛІ РАБУТ-ЗА? Кремль може-то найкраще сказати, що він ще "дез" народам те, що захід захоче. Як може нпр. якийсь російський робітник звик до заходу, якщо це захід заявить, що він за розподіл терри народів на національні держави згідно згідно Атлантичської Хартії. Це ж непоборна позиція-стояти в захисті ідеї національного визволення. Отже суть не в тому, що захід не прагне зрадити собі російського народу, але в певних цілях заходу, що які не говоряться! - При визнанні і підтримці національно-визвольних рухів АБН є безсумнісні дані не з в н в знутра, не перемогу знутра. Логічною консеквенцією такої постановки буде гасло: поділ радянської армії на національні армії. Синхронізація, гармонізація і координація зі АБН в західним світом можливо і необхідна для перемоги, але вона можлива тільки тоді, коли альянті визнають н а ш і цілі за свої і підуть їм реально - шире незустріч!

Чи можна отже такою поставою альянті уникнути війни? Теоретично - так. Внутрішні зриви в ССРР комплікуватимуть настільки ситуацію, що прийде момент, коли національно-визвольні революції вибухнуть з усією силою. Але-при цьому треба пам'ятати друге: большевики, знаючи це, пертнуть до війни, її провокуватимуть. Тоді війна неминуча. Це лише питання часу. Суть в тому, як цей час використати для перемоги. Необхідно, щоб захід узяв до уваги, що питання перемоги над Росією є певно значним питання розчленування імперії на національні держави.

Якщо захід по цій лінії вестиме свою політику-підготовку оборони цього народу, перемога забезпечена. Бо в випадку нападу ССРР, АБН-національно-визвольні центри і організації зостаються овою екіпів синхронізовану, гармонізовану і координовану в згодом. двома напрямками - знутра і ззовні зустрічається ССРР. ССРР не вистерить двох фронтів!

Напад ССРР на захід неминучий, безсумно, яку тактику зостаювали б альянті. Знач передешки можуть альянті прикликати собі народи АБН або стратити. Із передешки повинні бути використані не це, щоб в н а ч и т и проблему російської імперії, як протипанна і віділити вже згодні вісьькові, політичні, економічні і культурні місії та послів для урядів держав цих поневолених ССРР народів. Більше того в співпраці з поневоленими народами повинні бути розпрацьований тех план боротьби. -

Необхідно в майбутній оборонній війні заходу в и л у ч и т и зі сфери війни простори поневолені Росією народів. Концентрація уваги, як це робив Гітлер на простори поневоленіх народів, окупованих їх, дає змогу змобілізувати внутрішньо-російському народові.

Цілія стратегії альянті повинна бути: д е м о б і л і з у в а т и члоче російський народ, не дати йому об'єднатися в новій "отчезтенній війні". Тому розширити ССРР на його простори, не ставлячи собі цілей окупації, як це робив Гітлер. Головні цілі повітряної війни: - московський промисловий район, область північного Аралу, доки точки Сибіру, і т.п. - Атакувати ССРР з кількох стратегічних точок рієнсько - Скандинавія, Фінляндія, Біле море, Кавказ, Далекі Схід, Туркестан, Персія-Каспій, Чорне море-Великий. - Паралельно в тий бієчяши фронт поневоленіх, як вирішній чинник в цій війні - Яки йому в усьому незустріч.

АБН, як третій чинник завіде тоді в дію - почнеться визвольна війна України, Білорусії, Туркестану, Італії, Латвії, Естонії, Польщі, Болгарії, Румунії, народів Кавказу, Кавказів, народів Сибіру та інших.

Без альянті і гармонізації, не може технічної, але суттєвої заходу з фронтом поневоленіх народів перемоги. Захід повинні підтримувати тільки те, що є стійким і згодом в цілях поневоленіх, інакше фронт "ого неминучий!"

Історичні факти це пов'язує нагрознично. 3 рр. 1800-1810 Польща була розгромлена в Москві. - в 1800 рр. Австрія так була перемогена, 1812 р. великий Наполеон був розбитий восток, в 1814-18 рр. кайзер Наполеон II провадива, згромадивши відмов і простори в російській імперії, - в оточеній війні не зміг скласти з Гітлером.

Війни Наполеона завдали Клячачину отримати по сьогодні генералізовану власничю мучкою моточення війни, як "продовження політичних інстинктів воєнних", означення, перед яким білорусь безпереможливо.../єнік.

Простір, назва, маневр на просторі, охоплення, оточення та знищення - це в суті доктрина Князевича. З неї вивели історичний міт про те, що фактор простору і маси стосовно Росії є вирішальний і непереможний.

Отже Росія непереможна! Золотого IV, Карло XII, Наполеон I, Зімбабве II, Гітлер. А не ділі: простір і маса тріма народів - це їх найслабше місце, коли вміти її використати належно.

Факти: 1853-56 КРИМСКА ВІЙНА, англо-російська війна, ведена англійцями на спільку з турками, італійцями, французами. Ця війна була виграна вопереч воім доктриною Князевича, Князевича і практикам Наполеона, чи Карла XII. З цієї війни простір і масу повернуто проти Росії, маневр на просторі вперше, і жито враз меншу армію ніж це було в Наполеона і виграно Князевичем - то політичним вислідом перемоги. Як це досягнуто? Англія замість захоплення російського простору, застосувала тактику в о с і л н а т т и Росії на її просторі. Для цього підпричало в полсті проти Росії створення небезпечності, в Балтиці підтримувано черпну диверсій англійської флоти, в Вілому морі невелика ескадра бомбардувальок Ангелельська, на Закавказзі, - турки відкрити відтягнутий фронт, що паралізував вел.рос.армію, а в Криму - в Севастополі, під командуванням англійської морської артилерії, на невеличкому клантинку території включено з організовано масорубку, розрвано артерію, через яку металично протягом року висушено кров.

Цієї операції колальної, точно розрахованої, металично, а не баєрично - наполеонівськи чужої, за воїми правилами розумної калькуляції - Росія не витримала і протягом року вельмилися і опантувало, почавши від самовбивства /чи бивства/ царя Миколи I і їх до паралічу і деморалізації цього важливого життя і розкладу імперії.

Чи не було т а к о ж о в російсько-японській війні 1904-05р.? Чи в я у т р і н і процеси не відіграли теж в ній вирішної ролі для програми з Японією? Заім відомі революційні зміни того часу. Чи саме і острах перед екологічною ситуацією, як попередньо, - не відіграє подібної ролі в російсько-фінській війні 1940р.? Вітні, по тривалі довше, як везе світ сподівалися і з якої перемогцем вост не виграла Росія в остаточному ефекті? І не одна! А як було в 1917/18 рр? Побіда в світовій війні Росія - програє в війні проти повсталих поневолених народів: України, Туркестану, Кавказу, Козаків, народів Прибалтики і т.п. І розбито, створено десятки фронтів внутрі і Росія програє. Але нерозумна політика альянтів її рятує, бо замість підтримати новоповстали держави альянти дають поміч єдиноділімським генералам зряглом, демікімом і т.п. - Альянти об'єктивно помагють більшовицям рятувати імперію. Про це т а к о ж о п е р е м о ж е н е в війні Росія трітять поляку, шведській країні, Фінляндію. Для альянтів був вирішний в той час імперіалістичний девіз Ллойд Джорджа: "торгувати можна і з канібалами".

Простір і маси Росії - це елементи непереможності Росії - це фікції. Названі ягоди факти - це історичне реальність, коли розумно вести війни, врахувавши її г о л о в н и й і вирішній фактор: п о с і л о л е н і народи - жобто стяти "внутрішніх фронтів" турми народів!

А, торгувати не можна з канібалами. " Наше АН - гасло: свобода і справедливість для всіх народів і всіх людей". " Свободолюбні народи і люди цього світу, єдинтесь до боротьби проти більшовицям за свободу народів і людини " !

-400000-

2.К.

ПІСНЯ І НАГОЛІ АНІ ДІС НА ЗЕМХУ ЖАНІ

Тільки підлілля поневолених народів СССР паралізує сполучні зв'язки між екідьюр Німеччиню та корінним СССР, - таке зрозуміє читач статті берлінського кореспондента, виданого 1940 р. /, що носить заголовок: "Росія модернізує в поєзінному темні німцями, тільки морські шкатуни".

Розбудова шкатуни відбувається під особистим проводом ген. Квантіню. Найважливіші з них /шкатуни/ - це Грейтсвальд і Зімар. На початку опанування ділянки кредит У ЗМості трьох мільонів ДМ. Грейтсвальд має стати головним зв'язком між західною зоною та СССР. Ця ділянка має бути те розбудована мілком нова залізнична лінія.

Чому такий великий план та "атахановське" переведення його? Недозначну відповідь дає нам автор названої статті: "Ціль совєтсько-російських авторитетів, що до членів модернізації та поширення /примовней - Л.К./ піше він, є яоне. Зони хочуть у питанні пероплывотва унезалежнити ікню зону від західньої Німеччини та мети в овоїх руках цілий транпорт. Позетим звязки через Східне море є коротші та більш безпечніші. Між північно-західньою і південно-західньою Польшею оперуть та і тепер партизанські зєднання, які якнайкраще розуміють значіння товарових транспортів із та до Совєтського Союзу. Знову ж кораблям, які захищають Вімер або Грейфсвальд, партизани не можуть нічого заподіяти".

Уто з це ті партизанські групи між північно-західньою та південно-західньою Польшею про це звітодавць "Де фолкокрант" не піше. Значчи однак добре знання західних журналістів щодо Сходу Європи, нам не важко твердити, що це революційне підпілля балтійських народів, партизани Білорусі та відділи УПА.

-XVXX-

ПРОТЕСТ З РІЧНИЦЮ "ГОТЕНЕЗОІ РЕЗОЛЮЦІІ"

/Перебіг демонстрації 6.XI.49 р. в Ульмі/

З чеділю дня 6.XI.49 р., з усіх таборів - Зеданккерне, Лудендорф, Райчгаулерне, більше, як 400 осіб з табору Лайпгайм та Гренцлагер прибуло до Нового Ульму багато людей різних національностей з транспарентами плякатами, картками концтаборів і почалась манифестація. З часо походу німецька поліція гляділа за порядком і відносилась до демонстраторів дуже прихильно, тактовно. Біля години другої всі демонстратори дійшли до Мінстер площі і усталилися лавами перед трибуною, де зайняли місце представники саодиноких народів. На площі було приблизно до 7.000 людей. Зсі національності зі овоїми прапорами з кличчями АБН. З часо походу і на площі масово поширєвано лєтєчки.

Перший привітєв примовних п. Липовий - українець, згадуєчи коротко про ціль демонстрації і значіння такого протесту з 49-гу річницю комуністичної резолюції для уповідомлення Західнього Світу. З черги промовляв український прєвозлеаний ораєчник про перєзлідування церкви в ССРСР. Далше говорили представники чехів, словаків, мадярів, туркєстенців, а при кінці зєїнав слово також прєдставний лєтєчєв. Майже всі промовляли в овоїх рідних мовах, деякі лише в німецькій мові. Заклєчне слово мєв прєдставник від Л.К. АБН /туркєстенєць/.

Далше зчєвєрєвано спільно резолюції. На закїчєннє украинці відспївали "Боже всилухєй бєгєчєннє"... Разом з украинцями молилися і інші. Біля год. 15-тої організовєчо лавами маси опустили площу. Зсі прєхожі виявили велике зацікавлєннє протєбєльшєвєцькєю демонстрацією.

Коррєспондєнт "Донау Фєйтунг" відбув короткє інтерєв з прєдставниками Л.К. АБН, для зєзєчєннє докєдєлєнних інформєцій.

Зєє 4 дні прєдє тим вислєно 15 повідомлєнь до радїє Мєнхєн, Фрєнкфурт, до чїм. прєсє Мєнхєн, Аугєбург, Ульм, Стуттгєрд.

З понєдїлок повідомлєннє про демонстрації подєвало радїє Москєвє і Мєнхєн. У вїсторєк звїдомлєннє про це подєно з Фрєнкфурту.

Липовий.

000-5-000

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРЕС-БЮРО АБН

Прєс-Бюро АБН подєє до вїдомє, що Голова Цєнтрєльного Комїтєту Антєбєльшєвєцькєю Бєлюку Народів /АБН/ вїсїє до ген. В.В. Зїтє, бувшого амбєсєдорє ССєА в Москєві обширний меморїєл зі зєчуваннєм цїлєє і плєнів борєтєбї понєволенних бєльшєвєцькєю народів.

Анєлогїчний меморїєл прєсєдєно тає до амєрїканськєю адмірєлє Р.П. Вїрдє, що є Головою Комїтєту для допомогї полїтїчєним утїкаччєм.

II

Дєлєгєтєрє АБН на Зєлєнну Брїтанїє прєсєдєлєє на Рєду Амбєсєдорів ССєА, що прїбули спєчєчно з україє з-зє зєлїєної куртєжї на спїєлку мїнерєду, вїдповїдну дєклєрацією. Звїсєно ії прєсєдєно таєчє на рєчї мїнїстрє Бєвїнє і амбєсєдорє ССєА - Дьондєнї п. Д У Г л є в.

III

На щогорічню "Світову Конференцію Морального Узброєння" в Швайцарії /Ко-Монтре/ на якій приймали участь представники 80-ох народів, були запрошені Голова Д.К. АБН Ярослав Стецько - член Бюро Проводу СМН, Голова Ради Народів А. Берціно - бузний латиський міністр і М. Голова Ради Народів В. Карн-Хен - Голова Туркестанського Національного Комітету. Політики АБН інформували про визвольну боротьбу поневодених більшістю народів, її цілі та шляхи визволення - національно-визвольну революцію.

- х - б - х -

А Б Н - третя сила світового значення,
що відіграє вирішну роль в майбутньому су-
дері і...

Смерть більшовицьким імперіалістам!
Хай живе воля народів і лю-
дини!

* * *

ВОІМ СПІВРОБИТНИКАМ, ЧИТАЧАМ І ПРИМАЛЕННИКАМ
"ВИЗВОЛЬНОГО ПЛЯХУ" -- ВЕСЕЛИХ СВЯТ ТА ЦАСЛИВО-
ГО НОВОГО РОКУ !!!

ДАЇ ВСЕ СЛІДЧЕ РІДЗО ХРИСТОВЕ
СВЯТКУВАТИ В РІДНІЙ ХАТІ, НА ВІЛЬНІЙ УКРАЇНІ !

визволенням і боротьбою різних партійних секретарів, комісарів: коли ми зустрінемося з вами в червоноармійському товаристві сталінського нелегалі: коли ми будемо з вами знову зустрітись на конгресі, в Москві, розстріляні будемо, - то пам'ятайте, Завоювання справедливості не можна здійснити жодним чином. Ми її досягнемо тільки переможно лише тоді, коли в нашому товаристві будуть диктаторський, терористичний, експлуатаційний елементи невідомо якого народу - проти Сталіна і його класу! Тільки тоді ми зможемо здійснити справжню справедливість! Інакше, Завоювання неможливо! Великі злочини проти нас для більшого, більшого просвіщення, виправдання! Великими руками він неготовить нам Завоювання.

ПОСЛАНИЕ І РАЙОНІ І ГОСПОДІ КОМАЧІНИ

На боротьбу з чужим ворогом народів - кривавим диктатором Сталіном! На боротьбу за перебудову СССР насправді демократичних, оповідацьких основах! На боротьбу за тожество ідеї вільних народів, вільної людини!

Царюйте сталінському режиму зсередини! Зробуйте всі заходи сталінської класу в армії, промисловості, транспорті, адміністрації, сільському господарстві, торгівлі, шкільництві!

Чесно ілюзуйте всім народом! Організуйте підпільну політичну в боротьбу революційну боротьбу під гаслом - ВОЛЯ НАРОДАМ! ВОЛЯ ЛЮДИНАМ!

Намагайтеся сталінському окресту поборувати вже існуючу - народно-визвольну революційну боротьбу окремих поневолених народів! Намагайтеся сталінському габлукам у боротьбі проти визвольно-революційних організацій українського народу - ОУН і УПА! Шукайте зв'язків з цими організаціями! Знайтеся з їх програмою! Інформуйте всіх про їх боротьбу!

Ім опростувати злочинні злочини народнього визволення! Ім завоювати вічну вільність всіх народів!

- ТАК І БУДЕ ЧАСТИННО-ВИЗВОЛЬНА РЕВОЛЮЦІЙНА БОРЬБА НАРОДІВ СССР!
- ТАК І БУДЕ РЕВОЛЮЦІЙНА БОРЬБА ЧЕРВОНОЇ АРМІЇ ПРОТИ СТАЛІНА!
- ТАК І БУДЕ ЧОТІР РЕВОЛЮЦІЙНИХ ЧЕРВОНОЇ АРМІЇ З УКРАЇНСЬКОЮ ПОВСТАТЦЬОЮ АРМІЄЮ /УПА/!
- ТАК І БУДЕ ВОЛЯ НАРОДІВ І ЛЮДИН!
- ТАК І БУДЕ ВОРОГІ НАРОДУ СТАЛІНА І ЙОГО КЛАСУ!

1945 рік. Українська Повстанча Армія.

ОЗЖО-УХО

НА ПОЧАТКУ ВИЗВОЛЕННЯ АРМІЇ НА ЛЕМКІВШИНІ
/з кривих звітів/

П о с л а н о в а в и в л а ч н и я.

Під час переходу фронту більшовицькі партійці, політруки, нелегалі і інші вилучили червоною Москвою одержали наказ, щоб серед українського населення, яке зрештою землі за лінією Керзона, поширювати пропаганду за чином не окрім до СССР. При тому, анекци політику і настрої наших людей, емерсій і інші одержали не і інші матеріальну стурку, на яку лемко-українець був завжди дуже чужий. З тієї цілі сталінські служки не кожному іроні почали залучати білих лемків, що вони цілий час мають в оточених владних, в невідрадних гігієнічних умовах і ніколи не бачили світла науки, бо польське Польше не дозволяло їхнім дітям ходити до шкіл.

Тієї в кожному селі чи сільську відбуваються подібні мітинги, гуртки в населенні, в яких до чорних владних на Лемківщині представлено "визволення і звільнення" життя в СССР. Тому пропаганду підсилювали божевільно різними книжками, брошурами, відомостями.

Населення східної і західної Лемківщини почасти вірило брехливим кличем сталінської провокаційної пропаганди, бо більшовиків до того часу не бачило, а знало про них дуже мало з легальної української преси, яка виходила з Польщі й доходила тут дуже рідко, та від наших емігрантів, що втікаючи перед більшовиками згиналися по лемківських більших селах та містечках. Однакже тому воєму нем лемки не хотів довіряти, бо тут вже від давня кацарські елементи та частина інтелігенції вихваляли завжди добробут в Росії, з царських часів і тов проросійською пропагандою кормлені довгими літами, лемки виробляли собі поняття, що Росія є їхнім опікуном і добродієм, яког воно не була б білою, чи червоною. Погляди ті чимобілише до німецько-більшовицького кордону слабли, бо тут населення мало краю змогу довідатись про справжнє життя в ССР. Ті села, зновчи ще більшовицький "рай" не слухали їхньої пропаганди й не думали покидати своїх прадідних земель. Однакже, чим далі на захід, тим менший опротив отавило населення, яке заявляло звор згоду виїхати до озміреної більшовицькими агентами УССР.

До того спричинились та зчитені під час фронту цілі околиці, через то поватне частина населення опинилась без даху над головою й без харчів. Частіше зчитень зазнали ті терени, де довше стояв фронт. Тимх міоць на Лемківщині було багато, головю вдовж оловецького кордону, де німці, на Бескиді, думали здержати більшовиків. до таких, зовсім зчитених фронтовими діями теренів, належить дуклянський пс, пов. Коросно, де на просторі 45 км. не було вні одного цілого села. Ще дещо олабших зчитень зазнали місцевості південно-західної частини ояницького повіту.

Під час фронтових дій, озінню 1944 р., більшовини часами нарочно нищили українські села, навіть положені поміж польськими, щоб бездомне населення оковіше могло виїхати до УССР. Напр. з Чашни, пов. Занік, побіч двох польських Тарнач, згоріло лише тут, де жили омі українці. Таке ома доля отрінула села: Мокре, Морохів, Заведка Морохівська, Камяне, Полонке, Зередне Зеліке, Зуборица, Мочанець, Рудавка Римаївоцьке і цілі ряд інших. З той час сусідні польські села оттали в цілости.

Мимо того, по лемки привязані до своїх околиць і люблять та цінять почат час своі гори, то все ж таки хедобе крвотого і опокійнішого життя гнало їх в незнане, до озміреної Советської України. Зараз таки по переході фронту з весню 1945 р. почали добровільно опускати свої села в першій мірі кацарські елементи й виїхати до УССР. Зиселенців забирали воєчні транспорті, які чертали з-від фронтової полосои в запілля по нові воєнні матеріали. Найбільше охотників до виїзду було з винищеного дуклянського псу, де населення майже в 90% опустило свої отопони. Поватне частина населення зміїждала тех в повітв іваноцького і горлицького. Зовсім мало було охотників та виїзду в УССР в охідній Лемківщині і Новосандеччині, де тільки в поодиноких сіл виїжджало по кілька, чи кільканадцять родин. З охідній Лемківщині добровільно тоді виїхали поодинокі родини з таких сіл: Рябе, Гічва, Золеника, Чербошівка, Змільник, Камянки - лівського повіту, та сіл: Одрехова, Бозько, Зиняве, Дошно, Золтушова, Виларе, Мочанець - ояницького повіту. Міз виїжджачими були в першій мірі члени й симпатичи КПЗУ.

Поватне число зиселенців з коросноцького, горлицького і яскіцького повітв можна пояснити тим, що крім виснаженних фентів не діяла тут зовсім наша пропаганда, яка б протиставляла більшовицькій і оказале селянам правду про советський "рай". Більшовини сподіюлись того, приопішували виїзд і в першій мірі натискали на інтелігенцію й озвідоміші некацарські села, які покидали звор земля вкрадо, але під терором НКВД і погран-візів НКВД, яких повно було вдовж оловецького кордону, і які змушували людей підшоувати "добровільно" зявти на виїзд в УССР. Щоб не допустити німого руху в західно-лемківщину, більшовини повели проти нас сильну пропагандисну кампанію, озстрашючи тим місцево неосвідоме населення, озсвідляючи в нього, що ми отрідаємо і гребуємо людей.

Більшовицьке підліття, щоб дізнати свого й виконати наказу Кремля, пішло та не іншу провокацію. З тіх цілі озкорювали вони іондичий українсько-польський етєгонізм, вдовж до новіністичних і бандитських польських елементів, яким пораджали, щоб вони зигнали лемків з польської держави. За поміччю нмаі отворено кілька польських банд, які озброєно, чумчувовою й чкажено гребувати й мордувати українське населення, щоб тоно через це озворіше опустило свої села й виїшло до УССР. За бандитськими групами отворення в ініціативи нмад хинували ченяче озаранче на українські села ваькі озброєні польські типи,

такому отаочі "вичерпувалось" в отацій і невідній боротьбі, рішалося виїхати, зрешти, по тав його в большевицькій Росії.

Чаїоніліміші польські банди, знані зі своїх звіртв по відношенні до українського населення рекрутувались в таких польських селах Римаїнівщини: Болутянка, Крижівка, Люботове, пов. Коросно та Дощно, Глубоки, Золотушова, Довго, пов. Сянік. Банди тих сіл, напоєні ненавистю до українського населення з жадні нацисти, діючи за еказівками большевицьких комісій, почалили з українськими масами дуже жакливо. Прямю важко подати описи тих воїх звіртв і безправств, які доконували вони над українським населенням. З неслідок тих бандитських акцій українські осля Римаїнівщини понесли вично 1945 р. такі жертви: в ос. Снява замордовано 22 особи, а село частинно спалено, в ослі Зоробинки замордовано 15 осіб, в с. Бозько - 10 осіб, в с. Садарихова - 3, в с. Зислічок 5 осіб. І так в котчому ослі були жертви та попадені господарств. Не подею тут ресотру погр-бованої знитеної худоби та іншого майна, що ватко охопити якоюсь цифрою, бо ті осля виїхали майже повністю й не дасться отягнути потрібних даних.

Живучи в такому отані, населення червоно вичерпувалось і спочатком травня 1945 р. почало виїздити до УССР. На протязі травня, червня й липня виїхали майже щілості осля: Бозько, Зоробинки, Снява, Акляре, Золотушова, Дощно, Камянка, Абрамова, Завалка Римаїнівська.

З половеїні липня 1945 р. покінчилися перша і друга виселенчі акції, яка тривала від переходу фронту, тобто від січня 1945 р., а декуди й скоріше, а заложності від руху фронту. Ціхос цілі бази виселенчі акції було то, що населення збелемучене большевицьким пропагандов покидало свої рідні оторони добровільно, а даліше робило це під напором польських банд.

На протязі того часу виїхало найбільше лемків з дукляньського п-ту, короснянського повіту, даліше з Гойлицьчини, Мосичини й частинно з Римаїнівщини та Новосендеччини. Уатяв в пов. Новий Сянік живуть українці оуспільною масою як по річку Попрад, а при кордоні й поде жак, то виселення тут не охопило так широким масою, бо польська адміністрація була за тим, щоб місцове населення отталось на місці, думачи його спольчизувати, що й через цілий час робило. Ціні пляни перервалися з хвилічов, коли знелено в цей політ /ввітень 45 р./ Терсковиць Провід ОУН, який пропагандов й розконваллявими акціями ударними зедуми польської червоної адміністрації. Населення в більшості пішло за нами й не мінало обряду з національністю.

З охідній Лемківщині на протязі того часу /поде частинно Римаїнівщини/ охотників до виїзду поде спорядкуваним випадками /кацати, комуїсти/ майже не було. Постично, населення цих теренів посталало гідну відомч вояким большевицько-польським агітатором і виселенчим комісіям.

Ча часо жиня /друга половина липня і серпень/ 1945 р. виселенча акція притихла. Польське "следа тотала звірткі звіртати хліб, якого в повсечному часі брекувало. з тієї цілі звідзалала обіжники та через солти-оів наказувало, тоб українське населення не дивилося на нічо, а звонні віддалося жиняній прачі.

Одначе че вткнули в тому часі частини польських банд, головна з яніцькому з королнянському повітах, які мали свої протіжоністи в польських ослях. Антижнімі й знані зі своїх звіртв були банди в таких ослях сяніцького р-ну: Новотачачь, Довго, Надолани, Нагулани, Вухівцько, Пельня, Страхоніна, Побасачо, Люботани, Протоїк, Лубрівка польська. Крім того подеже чинало бандитів рекрутувалось в с. Іжнок.

Поде цивільними бандами, то були по звіданих польських ослях, чомало дечалось з знані отеніці М.С., які знем виконували поліційську слухбу, а чіччо перебралось те шлі до українських сіл на грабежі та розбої. Те осне вправляли ліюмкі з сяніцькими органами УВВ. Працівими УВВ були нерівно ватажками поліційних банд.

Зої банди мали міг зобов зв'язки. з цілах переселення більших акцій лучилось разом і ділалось розвіжков.

Бандити за зграбовані в українських ослях речі й гроші підкупилили органи УВВ, МО, ЗП, адміністраційні урядники і всіх іншак, хто міг ім з тому червоному ділі переконати. Крім того з тих урядовні устанос рекрутувались банди, які не чінали інших, працюччав, тоб ті їх не розконспірували.

Зої банди отачили собі за ціля вигнати з "демократичної Польщі" всіх українців, а дорогу до того вигнати через грабунки, підпали, мр-ди, провокації та звані інші звірткі методи.

Такий отав через жиня 45 р. була третя виселенча акція, яка мала вицькими виселенчими комісіями до великої виселенчої акції, яка мала відбутись по тавтах - січчю 1945 р.

ВАРВАРСЬКО НАІЗНИКІВ НАД БЕЗБОРОСНИМ НАСАДЖЕННЯМ

/Списання* протокол з акції польського війська
в днях 14-16 лютого 1945 р./

Вночі 13 - 14 лютого заїхало ВП в кількості 300 козирів в напрямку
Кролевець. Чергового дня ВП охопило акцією села: Ляшки, Ляшкова-Воля, За-
пелів, Білків-Западівська, Захурі, Шибилівки, Сурмачівка, Ляхачі та
Мечуги.

З селян стягнули обувь, грабили товар, вріб, речі домашнього вжитку.
Особливо знущалися над підопічними громадянами, арештували свідомих
селян і молоді яка вчас не встигла окритися.

1. З с. Шибилівки, арештували 3 осіб, з того 3 особи в віці 40-
45 р. і 3 молодих в віці 18 - 24 р. Старших випустили того самого дня.
2. З Ляшкова Воля арештували 3 старших селян, між ними і солтиос.
3. З с. Захурі арештували одного старшого селянина. Арештовану мо-
лодь відправили селом на 350/накр/ в Крослові. Цього самого дня ВП
перейшло краєм лісу від с. Захурі до с. Сурмачівки і дорогою Шибилів-
ки - Ляхачі. Глибоке в лісі не доходило. Арештований зі села Шибилівки,
який не втерпів тортур запровадив до кривки де було заховано 150 кг.
цукерів. Цукері були на 50% зіпсуті /магазиновані ще зимою 1945 р./.
Товаром повозів дві були, де перел тим містилися кучи. Куч вчас вищобавою.
На крає лісу 6. 2. Мечуги польське отає в числі 25 козирів неграши-
ла на кучі, де виявлялося коротка переотрілка після якої поляки вткну-
ли 15. II. ВП спустило вите подані села, щоб охопити акцією слідуючі
місцевості.

1. С. Петуле, де в "іхали ренком год. 8. 10. Стріляли за втікачними
селянами збігли баранка Василя у віці 46 років. Розшукуючи за людьми,
яких вилі на отпак, забирали з собою і по дорозі замордували. Арешту-
вали 3 людей, яких забрали зі собою і по дорозі замордували.

2. С. Радзів по обкочили о год. 8. рано, де стріляли за товпом
селян, які втікали зі страху перед ВП, вбили 3 старших людей. Грабую-
чи, як звичайно арештували одного чоловіка.

3. С. Ленкі, де вбили тікаючи 3 хлопців:

1. Колоду Петре - 20 років життя.
2. Ляхалоб Золот. 18 " "
3. Плянкіт С. - 18 " "

4. С. Зарадава, де ВП в числі 44 козирів неокочило о год. 16.
Стріляли за втікачними зустрілками:

1. Гадла Микола - селянин 44 років життя.
2. Зейко Дмитро - " 14 " "

Ця сама група перейшла негайно на Урши, де пограбувала в людей ре-
чі домашнього вжитку і всім збройним, обстріляна нашими повстанцями
з лісу повернула до с. Зарадава о год. 16. Тут наткнулась на двох
повстанців які обороняючи збили сержанта і капітана ВП. На ракетні
повстанців в с. шибів один батальйон ВП в Радзіві, які заквартирувавши в ос-
тани в с. шибів один батальйон ВП в Радзіві, які заквартирувавши в ос-
лі почали грабунок і побій селян. З рук польської банди згинули.

1. Покір Фелір - 63 р. життя, випроводили з хати
і розстріляли.
2. Покір Михайло - 19 р.ж., син попереднього. Силь-
но побитою поломали руки і ноги, застріляли
і згинули в огонь.
3. Заставні* Степан - 41 р.ж., випроводили з хати,
замордованого в хатиний опорою, як попереднього
згинули в огонь.
4. Ленкий Іван - 50 р. життя, - замордували.
5. Губач Іван - 68 р. життя, випроводили з хати,
розбавши голову прикладом кріса розстріляли.
6. Радзів Ірмо - 43 р. життя, випроводили з хати
і розстріляли.
7. Романовий Зояль - 66 р. життя, побивши в хаті,
постріляли три рази в груди. /не живе/.

Українські повстанці довідавшись про мордування і побій селян, в
це саме ніч 16. II. год. І-ша в числі 35 воїнів зробили наступ на ВП в
с. Зарадава. До того часу в с. напало около 400 ВП, - повстанці про-
зе не знали. Ніч була ясна, повстанцям довелося наступати з відкрито-
го поля /не полі сніг/. Зорозі вистави обстріляли повзвечних повстан-
ців з віддалі 50-ти метрів. Зв'язався завзятий одногодинний бій. За-
стаксовані полки ракетували о поміч. За 45 хвилини від початку б'єт но-
ва група ВП зайшла повстанців з боку. Окружені повстанці музіли про-
ривати врозки черотень. З часі прориву повстанці мали втрати: 3-ох
убитих - між ними К-В Чоти Баїла, та двох ранених. Прорив наваго.

ЗП в цьому бою понеола жертви: 15 воїтних, між ними травдоподібно впадло відко гвоті плами з крови. Рачених багето, на онігу бу-16. II. год. 3-тя округила з. Храпи і його запалила. На той час в селі Поляки опнули зі всіх сторін зогнем по зтінках. Тоді впади: рай. оодіниє та чесний опіробітник організації/ родом з Ярославини Гай-ти/. Станньо почне функцію револьотехніка. Жело Храпи згоріло цілком, тами вите згадених друзів, зобрали від них зборя і літературу та зак-четі тоденного зтитку. Між нитими зобрали 18 коров, 17 коней. Тут до украинцями. Рукородичиє його зк-закими ЗП розотрідало вите згадених селян та опалило: оз. Храпи, Копаць /залишакчи тільки одну хату, в якій травдоподібно живе донолик/, частину Зарадави 17 будинків - в тому числі школу, та частину Деревецьких. Після такого рейду група ЗП в числі 900 /аже не 900 зних, бо частини з них поїхала воїтими/, від-їхала в напрямі Синяви. Залова їхнього шляху знейдено 5 зомордованих /не в одному місці/ селян, яких ЗП зарештувало в вите згадених селах.

З розмовах з населенням поляки отарались підчеркнути свої перемоги над бандерівцями. Другі воєнки обдоті І без зобіт нимком переповідали омійчювь: "то злухаете луреків, дістели так то і позабиретювь не мо-гли". ЗП подичало зезятіть наших отрільців, мовляв, має ІО заржав-лих небоів в крісі і лізе проти "Максима", - говорили, "піді в ліс в він /бандерівець/ навчить, як зветься". Зідносно постуку повстанців на Зарадаву говорили: то колиб не цивільне населення в селі, на яке звезали бандерівці, то в селі не одні поляк не лишився б. З загальному одне третя частини тої групи, це моокалі та жиди з СССР. Зборя в них була досить добре - 2 "максими", 6 арматок і гранатомети. Зборя переважно руска.

Постій, 18. II. 1946 р.

/ СУРМАЧ /

-000XIX000-

З ВОЗЗУХ ДІВ УВА

Дня 4 вересня 47 від год. 11 43- до 12 46- відділи 94а і 96а зводили оборонний біт з комплексу лісу на північ від с.Бречкова.

Ранком о год. 9-12 згодом розвілочну отаку з табору постов над с.Ямне в числі трьох отрільців, з сема: отр.Квіт, Лестівка і Мак. Під години пізніше з напрямку в який відійшла отака вчудилося автоматні та крісові отрілі, які одначе зкоротчі отикли. Обидва ва. зайняли оборонні отаковити при чому під 516 під м-дов ком. С. зайняв отаковити з південного оходу на північній зехі фронтон на полудне в північній 517 з полудня на північ фронтон на отів. Отаковити ці були розміщені на східній отилі годи 574. До отаковити під 516 отріликач молодий гучавник який зозсім обмежувача пола зорення та оботрілі.

Обидва від отаови таборомотом та зедарисовані в год. 9 30- отріль-ми з напрямку згодом отаки, зайняли оборонні отаковити, охоронили в онігу, та зитануцями переш отаковити підзукіє, дожидаючи згодом отаки. О год. 11 30- підзук під 517 веприміть, то отаковити зі оходу в напрямі отаковити під 517 підходило 5 польових воєнів напереді яких поступав отр.Лестівка згодом о год 9 на отаку. Підзук долучив до отаковити зого під та зголоомь командироваі. як зимедалось пізніше, отаки під 516, згодом в 9 год. рано отрінулось з одніцею ЗП, тут ви-вляделось перестрілка в числі чого впаа убитий отр.Квіт. ЗП захопило в полон отр.Лестівку, з отр.Максові вделось отаки, але одмак до від. не долучив. Полонений отр.Лестівка підпровадив зорого до отаковити об-двох від. розказав про розміщення отаковити обидвох від, після чого зорог почав підступити отріляцькими радком до міща, де обидвома ота-ковити під 516 і 517.

С воєнів підійшло яке не віддале кільканазцаяль кровіє від нєвких отаковити, наоухуцчи, чи від з те на зиваному полоненні отр.Лестівкач міщі. Переконавчюсь, то чечаруги пєнге мертеа тїжїна, думели поляки, то ми відступили з руськии повільними кроком один за другим трєсто на нємі отаковити. Год. 11 30. м-вр під 516 з. дес змовлений руков знак

і великий кулеметник і зрілий вогонь відричався в сторону во-
рога. Трьох передніх з убезпечення ЗП паде на місці, другі три збито
ранені по онігу. Зорого чело видається взад, зчинивши при тому вели-
кий крик, поки не звалилося на узбіччя гори між корчами. Зтих не хайло
ворого, між ворожими рядами чути крики стержин і вкоротці грунками
5-7 разів ворог розмаває праве плече крило, наступавши тим чином на півд
517. Знову гурганний вогонь змушує зорого зедатти. Тим разом ворог
підсувається до отановит півд 517, цілий час повзаючи та зазіпавчи на-
пі отановити густим автоматичним вогнем. Зорого півд 517 та вугленого
півд 516, яким кермує оам К-р З., земітно проріджує ворожу розстрі-
льну. Ройми ранених мішаються з різними криком ворожих отаршин, які на
місце впащих шквять все нову розотрільну до зпертого наступу. Стр. півд
517 непружено ведуть густий вогонь по наступавчому ворогові, який ми-
мо того пораз то блигче підсувається до наших отановит, безперервно
обстрілюючи нас густим автоматичним вогнем.

Тим часом друга група ЗП, зорієнтована положенням стр. Лестівкою і
вогнем півд 517 підходять густавником з боку півдня та зварне ланковим
автоматичним вогнем в ча облігчій віддалі з густавника на півд 516, який
також сейчас відповів на своїм вогнем.

З кути отановит, де отановит півд 516 і 517 паде муніційний гер-
був. Тоді паде наказ: "Гранати в густавник!" і ряд вибухів зтрясає лі-
сом. К-р півд 516 З., який дотепер оам кермував вогнем, здержуєчи во-
рога наступавчого зі сходу на півд 516, звертає всю увагу на свій від-
тинч і густим вогнем та гранатами отарється вліперти зорого, який
все готується до отанки. Кермуєчи вогнем в так критичній хвилині, зі-
тас тяжко ранений пострілом в бік. Стрільці сейчас, мимо сильного об-
стрілу, відносять зорого в глибину отановит. Півд 516, згідно з наказом
К-ра З., перебірає рой. Різун, якому одначе все тяжко опанувати ситу-
ацію та не допустити зорого до своїх отановит. Зорожі смільчакі пооди-
ново вионакують з густавника та зринаються в наші отановит, зікчи дов-
крути густим автоматичним вогнем, від якого паде збитий стр. Дуківка та
тяжко ранений стр. Теран, сам одяк не повзе в глибину отановит на пе-
резахочний пункт. Одначе тих кілька зорожих смільчаків, які вдерлися
в наші отановит, сейчас перепахчуть своєю сміливістю зиттям. Після
того ворог не шобув все так сміло вионакувати в наші отановит, лише
сильним автоматичним та кулеметним вогнем отарється відкинути взад
півд 516. Переважачий зорожий вогонь зехитус одначе півд. Середній рій
півд 516 помине повзатися взад зі своїх отановит і рештою зусиль зде-
тсья його здержати на новозейнятих в земі отановитях. К-р від 506, ви-
сидла бунчугного Б., до К-ра від 946, тоби зорієнтувати його в тяжкім
положенні та з жадним наробної підмоги.

На відтинку півд 517 за цей час зальше тричас впертий поступ ворога,
зокрема сильно напруже ворог на кут, де луматся отановитка півд 516 і
517. З мішчю вибуває тут з бор внаслідок зетяття 2 кулемети, до во-
рог сейчас зепримикує і хоче це використати. К-р від з двома роями та
кількома автоматичними отарється здержати тої немір принайменше до
часу приходу підмоги з від 946, та чдруге вионлає звязкового Гриво о
недіодення підмоги. Зорог все не поодинокю, в групками підповзує до
отановит та закидає їх гранатами, які одначе в глибокому півмистровому
онігу вионакуються майже нешкідливими. Зід зорогого вогню паде на тому
відтинку ст. стр. Зорога, відходять в глибину отановит ранений в руку
та з ногу звязковий Гриво, який тільки повернув з повідомленням, що
підмоги з від 946 приходять. Зорог побачив, як відступать ранені, на-
тупе та смільше. Одначе воцтво здержує його та дежитьсь далше на
своїх отановитях. Звязковий Бистрий, мимо ранення в руку не відступе
від від та дальше тільки отрільє зі зорогого криса. Раненого стр. Стри-
бува відтагуть в глибоку отановит. Кільке інших отрільців зголокують,
то все не муть муніції. Зорог вичує тут наше послаблення і оботрільє
ті отановити все клаччи в то 2 отанки поза дерева. З тім приходять
на підмоги півд К-ра С. з від 946, та трьома роями окріпле отановити
півд 516 в роям рой. Борсує зтикає лрку, яка отворилася в місці здуки
півд 516 і 517. Підсилення це здержує зейчас зухвалий наступ ворога на
півд 516.

Та тепер ворог вимув знова овікі зли потком зі сходу на отанови-
ти якого зорог обмежувався тут до сильного оботрільу, в ча-
зорогого кулемета отаревся придукувати зорогі вогневі гнізда та не дав
цілий стр. Зорог повбірає далше своє право крило, зехоплюючи тим
неступ.

Зброя, яка вже після годинного безнастанного бою була в акції - часто відмовляла послуху. Муніція вичерпується. Під 517, відстрілявшись, починає відступати. При відступі з'являється тяжко ранений рой. Олень і стр. Август. К-ир під пробує не вдержати стрілецько не останивших, при чому падає рой. Комар, стр. Зоробець та з'являється ранений в бік сам К-ир під Г. Здержувачи наступ ворога падає рой. Бороук, який призначений був тут на підмогу. К-ир від 949, зорієнтувавшись в переважачих силах ворога, наказує відступ. Відступає під В, збираючи всіх ранених, даліше обидва під від 966. Відступ прикривають під к-ире М. і С. від 948. Година 12-15- хвилин під спускається поле бою. Ворог, поніснивши великі втрати не дуже спійняється в погоню, даючи можливість закінчити бій відваженням без свіжих втрат.

Ворог зтратив в цьому бою 58 збитих, в чому 4-ох старшин. Зв'язні втрати від 966 вносять: рой, бул. Комар, от. стр. Смерек, от. стр. Зорока, от. стр. сен. Лемко, от. Гербуз, 31р, Зоробець, Пушавка, Квіт, який був виоланий на стежу. Ранені: к-ир під Сегайлак, к-ир під Голій, рой. Олень, який помер того ж вечора від ран та стр. Таран, який помер 5. ІІ. Ранені також стр. Август, Гриб, Бистрий, Стрибуи.

Стрілецько виказало себе твердим в обороні, а якто було змушене відступати та з огляду на злишній стан зброї, яке часто зстиналася, та вбільшості до довшепривалних боїв не вдається, то вже звітовано в попередніх звітах. Стан муніції в загальному при кінці бою вже вичерпувався. Слід зазначити, що багато муніції не опелдало, що було частинно причиною так повезних втрат від.

К-ри підд особливим примідом старалися рятувати тяжку ситуацію, виказали багато самопознати, здержувачи до кінця холонокровність, вдержувачи не повірених ім відтинках доки лиш було можливе й треба.

Крилат

○○○○○○○○○○

В І Д Л І В Т А Р А Н У

За місяці: січень, лютий і березень 1948 р.

Район: Б І Л Ъ Ц О В І ІС І Ч Е Н Ї

В звітовому місяці більшовики побрили ової операції. Майже по ночі робили по селах заїдли, часоком на поєдинокі господарства, шумели за лядми, які повтікали від вивозу та приїздили до сіл виганяти ляди на роботу в Карпати.

28. XII. 47 р. С л о б і л к а Б і л ь ш о в ц і в о с ь к а.
Большовики в числі ок. 100 чол. проводили облеву. Часть в облеві брав гарнізон Більшівці, а частиня більшовиків прибула з Стеніславова та Галича. На облеві було багато більшовицьких старшин - лейтенанти та от. лейтенанти внутрішніх військ май і мб. Під час облеви переслідували наїменші кутки, шумели за конівками. Того дня заарештували Микиту Івана, Засетка Микола і Лимбалістого Ориня. Зитезв'язаних арештовано за зв'язки з повстанцями. Іх держали цілий день в районі, а спієля випустили. На допиті питали іх, хто розділяв в селі наші дозунги.

1. I. С е л ь б о р и. До села прибуло 3-ма підводами 14 більшовиків, між ними Зидорик Збішко. Цілий день вони ходили по селі та придивлялися по господарствах. Вечером заїшли до господаря Зинику Осипа, отручили хату та нікого з хати не випустили. Тоді заїшли до отайні, застріляли безрогу, виказали на підводу та відїхали до району.

4. I. С е л ь б о р и. Вечером прибуло в районі 6 більшовиків і ходили по отайнях вкрати гуки, куди та мички. Рівно з заходом до селян та жолов збирали біди кліб. Мичку намагалися напастувати дівчат, які від них втікали, а вони стрідали за ними з криків.

7. I. Г е р б у т і в. До села приїшло 8 більшовиків і вступили до хати, де дівчата коладували. Один більшовик пішов під вікно дивитися, а решта залишилася на дорозі. Через це подвіря переходило 4-ох повстанців, яких застріляли більшовики. Большовики почали стрілати і важко поранили л. Пілля, який зверх помер, а л. Біга, легко поранений в ногу, забіг до сусідної отайні і дострілював. Тіла обох більшовиків не зобрали.

7. I. З н о м о р о х и Н о в і. До села прибуло 6 більшовиків. В цей час ходили молоті хлопці з веретном. Большовики здержали коладників та питали іх, чому сміють та як не так олягнені, як усі інші:

"Хіба ж вони ... ваша мати, не люди?" З наслідок цього більшовики відійшли від коляників вертоп і зоборонили колядувати.

8. I. Г а р б у т і в. З району прибуло ок. 10 більшовиків і зайшли до господарні Герендія С. то на її подвір'ї попереднього дня було перестрілка з повстанцями, та допитували її, хто стріляв, скільки було повстанців. Допитував її нач. мго Бугайов. Під час допиту Бугайов так погнав її аінку, що вона ціла була покрита синяками і лехала через цілий сідземь. Над вечором відійшли в напрямі с. Болдибори.

9. I. Л е л і б о р и. З села Горбутова прибуло 12 більшовиків, між ними Бугайов. З церкви відшпавлялося богослуження. Більшовики обступили церкву та перевіряли документи. Після перевірки відійшли в напрямі Курова.

11. I. С в е т і л ь н и м и. З району прибуло 8 більшовиків між ними партіці Сіянцов та Алекнов. Вони приїхали, щоб вибрати на зборах голову с/р і зробили головою Кухарик Корчеля. Цей відмовився і його 15. I. заарештували більшовики та збрали до району. Аінка врештотомачого відвезла до виласгеданих партіціців порядного хабаря і його звільнено з голови с/р.

11. I. І с м е ш к і в ц і. Тут повстанці зліквідували міліціонерів-агента мід Гемьків Тимка. Другого дня прибув до того села Попов з своєю боївкою і робив ревізію в саодинокх селян. Пополудні арештував Соколовського і збрав його до району. На допиті питав, хто застрілив виласгеданого міліціонера. Арештованого досі не випустили.

16. I. І н и ц я Д о л і ш н а. З району прибула група більшовиків /4 відьомові та 3 урядовці/, тоби стягати невиключені за 1942 р. біані поставки та полетки. Вечором цього дня ці більшовики в плячому етані зайшли до хати Кибіцького Ч. та наказали його хінці приготувати чагаїно для них вечорю. Хінка почала приготувати, але більшовикам було за довго чекати і один з них перестрілив її ногу, а вої, сміхнись, виїшли з хати. Ці більшовики кватирували в тому оселі до 25. I.

19. I. Ч і м ш и н. До села прибув Попов і Зайцов з боївкою 6 чол. і замегаліся спровокувати деяких людей: ходили попід вікна і будили господарів, три чому визивали себе повстанцями і кликали себе іменами знаних тут повстанців /Черний та Фрейц/. Мимо цього, більшовикам не вдалося нікого спровокувати.

19. I. І н и ц я Д о л і ш н а. Ранком з с. Амшця Г. прибув Дубина з боївкою 6 чол. Тут він стрінув процесію, яка йшла святити воду на ріку. Під час Зодосвяття він стояв з людьми аж до кінця відправи. На брємі, зробленій біля хреста, висів національний прапорець. Дубина його не змівав. Після закінчення Зодосвяття він заарештував: дяка-Ступницького Дмитра, Рудновського Івана, Оришкіна А., Леськів Василя, Біліна А., Дароба Євгена, Лотоцького Арсела, Пазчук Василя і Семіган П. Виласгеданих Дубина відставив до району.

21. I. З ж о м о р о к и Ч о в і. Вечорі прибув Індиченко з своєю боївкою /слідчий мго/. Вони зробили засідку біля господарства Мечесного Ч. На цю засідку попало 4-ох повстанців. Більшовики відразу стріляли і освітили їх релетами. Повстанці відступили без колних втрат.

22. I. І н и ц я Д о л і ш н а. До села прибув з Амшці Г. Дубина з боївкою 6 чол. Він заарештував Лешинського Миколу, Гемберського Гната, Дякун Івана, Залужницького Дмитра, Гиня Миколу та Пеламар Онуфрія. Их людей заарештовано за повстанств 50-ти лютеісок, що які Дубина при п'ятиці з цими людьми ловіла. Біляштість арештованих уже випушено з району.

25. I. Б о в а ш і в. Вечорі з району прибув Попов з боївкою 12 чол. і зробив 2 засідки, на яких силіли більшовики до ранку. Засідки влаштували на двох проїлосних цунітах село, але ці засідки не дали ім колної моркоти. Ранком 26. I. вигнавали оидок людей з лопатами розкидати "Могилу Слави". Селяни окричалися, тоб не йти розкидати. Більшовикам вдалося вигнати ок. 10 селян, які під загрозов розстрілу муіли розкидати. Селянин Антоник І. відмовився рівуче розкидати, тоді більшовики побіди його шиклелеми крисіів так, що його відливіли водос і занесли водоску.

30. I. І н и ц я Д. Двох більшовиків з місцевого гарнізону, які там кватирували, оидок вигнавали підводи в Карпати. Слободян /стрібок з тусідняного села/ і Кравченко зайшли до хінки Якобель II, тоб її вигнати на роботу. Вони відмовилися тим, що не має воза. Більшовики не повірили з те і почали шукати за возом. Під час шукання знайшли полочне колесо від воза і казали, що вона релету воза занопала. Виласгедане хінка даяла більшовиків різними оловими, а більшовики визивали її бандиткою, саботегинцею. Вони затягнули до отодолі. Слободян держав за двері, тоби вона не отікла, а Кравченко побіди її палицею. На крик хінки пробігли тусіди і більшовики муіли злякшити свою ганьбну роботу.

30.I. * и п и я. Повстанці зробили засідку, на якій побити Слобо-
 дана і Кравченка та поранили комсомольку з с.Раденкова, яка їхала з ти-
 ми більшовицями. Засідка в цього дуже вдоволена, бо вони да бійше
 в'їлися тільки в шкіру при стеганні різних граб-постівок. Слідчого
 для з району прибуло 40 більшовиків, між якими був Дугайов та його
 заступник Сапов та кілька старши з Станиславска. В селі робили сти-
 сль контролю в тому відтинку села, де була засідка. Підчас ревізії
 пошкоди цього господаря, в якого вештари Слободан і Кравченко, рі-
 вона побити Рибіцьку, Іванку, вівчу вчителя, яку хотіли, хто побив боль-
 шовиків. Більшовики ішли за снідами повстанців і зайшли до однієї під-
 тійської хати, яку обступили і перешукали. Тут знашли в загати старий
 німецький автомобіль і за не заарештували в ція хати хлопця Аугуревича
 Богдана і зібрани його в собор в село. Сергою більшовини оштовхува-
 ли цього хлопця і казали йому втікати, поки не йма старшини. Хлопець
 послухав їх і почав втікати. Більшовики відкрили по ньому зброю і
 вбили його. Тіло забрали з села, а відтік до району.

В цьому селі ні самі більшовики другого дня залишилися виганяти са-
 лад на роботу в Карпати. Інших знову виганяли розкидати "ножки Слаги",
 але ніхто в поле не пішов. Тоді самої ночі появилася наші пропагандис-
 ні лозунги на парканях і інших худих місцях. Більшовики в люті зама-
 ли парканні та зринули лозунги, проклинаючи "бандарів".

І в т и і

2.II. Б о з н і в - Р у г л е в о. З району прибуло бійки з сержан-
 том /с чот./ і зробили засідку в одного господаря. На ці засідці си-
 діли до ранку. Ранком перавели контролю в кількох господарствах та за-
 арештували таких людей: Мурафу Павла, до ко м. та Сергоровську М. За-
 держали різної 70-літнього Вілєтина Газрика, якого більшовики окува-
 ли, що якщо він буде бачити "бандарів", то повідомить їх. Господар цій
 відповів "ти смаркачу, ти можає свої немі тако смарати". За це цього
 господаря таки в його хаті побити і зібрати в Івацки арештантнями до
 с.Демениківці. В цьому селі вони завітатували одна дель. Комитучи
 арештованих про повстанців, вони замітали їм опішорно в повстанцях.
 Після допитів арештованих запустили.

6.II. А е т и б о р и. Запері прибуло з району 10 більшовиків і
 переходили селом та заглядали під вікна. Проти них ішли всі всіма
 хлопці і думали, що це будуть також хлопці. Більшовики почали зату-
 вати їх по русски, один хлопець сказав: "ти по, на який говорим по-
 українськи?" Більшовики тоді загляли та окричали "руки в верх". Хлоп-
 ці повтікали, між одного більшовиків вловили - Віконозького Я., яко-
 го побити прикладом і відпустили, а самі пішли дольа.

11.II. З району вийшло ок. 40 більшовиків і зробили облогу на полі,
 положені між с.Банибоби, Скомерски, Сервіки... і Смиотівчина. Коли
 переходили розстрілював. Озброєння тільки кулемети, крім та кулемета.
 Підчас облоги на землячці нічого, між бійки кілька залців. Серед веч-
 ром зашли до с.Скомерски... і застріляли на Гарбути і пішли по селі
 перекрсти. 10 більшовиків зашли до прикордонної машини і зібрани со-
 брам. Напір позерти до руски, в село і рвані зібрани в собор. Коли ві-
 ділиши на 60... почали до неї стріляти.

12.II. З о з т і в. Запері з району прибуло 13 більшовиків під ко-
 мандою сержанта і зробили групу в кількох господарствах. Підчас зран-
 ня змагли на стрілку Духан Биха ле, які скаринною обметі ле. До до-
 росі до калцекрї він утік, міжого того, до більшовиків за ним стріляли.

15.II. С л о б і д а н о в і в і в і т а в а. З району прибуло 10 се-
 говні і на сели більшовиків хотіли перепокити збори. На збори шикто на
 знов. Такі селі збори він намагався залишити 16.IV і 16 але ніхто не
 побув. Тоді повстанці змагли до с/з трьох селом: Зосидо М., Сала-
 конбу, і Слободан Я. їх переконували Слободан, на в селі обов'язково
 треба заложити колегам, а вони повинні бути першим його вступити і
 лавов їм до підпису заляти. Відпали селам відступити і змагли суму.
 що краще пойдуть на Сноір, а до колегам не підуться. Повстанці, які
 власті почав їх бити підготовля на тоді, хотіли логам та намагався
 за двері.

28.II. П і д ш у м л а в и і. До села прибула бійка /с чот./ під
 проводом кап. Іващенко і пачером переходили до с.Скомерски Сергі. До
 дорозі стріляли лави молодих хлопців, в яких переміла всюди усі-
 ель. За Ском.Ст. пішли на Скомерски селі. Вони переміла дель і роз-
 ливо на Гарбути. До дорозі стріляли другого хлопця і хотіли його

спроектувати. Говорили, що вони є власники і хочуть повністю в
хазинами. Уловачь вказав, що він нічого не знає. Тоді один більшовик
карав його посягати, в круги казав вивести до місця і застріляти.
Цього вивести він ні і одна більшовик застріляв йому над головою.
Цього хлопця і було так застрелено і він скочив більшовиком, до ві-
ліх казав, що вони є р. сл. Більшовиків відшукати хлопця і сказати
сму, щоб він нікому про це не говорив.

10. II. Д і в н я і в. Більшовики робили трує в кількох господар-
ствах. В господаря Тихія М. знали більшовики обрива, якого один
підняв. Зарив в арештантам господаря і його вистрілялого зима.
Знав по кількох днях вивести, а його вивести.

11. II. Д і в н я і в. Більшовики під проводом Дубіна зробили
в сімці в господаря Рибіцького І. Господар вертався в село і побачив
Іх. Дубинка за тем до міста і почав прокувати діте, говорив,
до сирів приїде "Іскра" і "Дук", то принесуть багато дукерків.
Господар почав сміятися з Дубіном і він вийшов з хати.

Д і в н я і в

1. III. К і в а н і в. Більшовики зробили в сімці в засідки, а
кількох більшовиків за тем в село і говорив, що вони потетаті і
хочуть оволодіти до кривав, але вийшли на ватиса спроектувати. В
місті вони кожного владаривали і вивели разом з собою. Так одини
вони в сімці в хаті.

2. III. Г е р б у т і в. Вечером до села прибуло 8 більшовиків з
машина, привезли навізона, обконали господарство Бо ка, яка окри-
валася разом з сиром. Місце трує більшовики вийшли від них з ма-
шині Окморок Бошик, в одини вийшли на цюому сакому подвірі на стриж.
Ванки дітчина відоткала армію і встала, на котре поле везти гні .
На побічній більшовики, обконали армію і казали до коні вивести.
Бо ка знав більшовицькі руки і не хотів вивести. Тоді більшовики
розконали армію і влов казали йому вивести, але він дастьте стому
на свободу. Тоді більшовик вергов з автомата вбив його в криваві,
вбили тіло забрали до району.

16. III. Д о ц я в р а ж к и. Вечером через село переходили двох-
кози. Золва і стрілявся в конста цина. Повстанці, відстрілялись,
відстріляли без страт.

17. III. Г а в і в і в. До села прибуло 7 більшовиків, з в нини
місцеві комуніст Аудра. Вони також з 4-ма хлопцями, які вийшли
з села в село. Вийшли вони до знавали, вони ан загрозили комуніста-
гов навіз.

18. III. Д о ц я в р а ж к и. 8-ох більшовиків за тем, каже і при-
дказав, до господаря Рибіцького М. В отамні цього господаря 3-ох по-
станців навіз. Більшовики застріляли постоєників і вийразу відкри-
ли до них вогонь. Від перших стрілів узяв в. Шкор. Зане і Остап око-
чили до армії і почали казати працювати. А те більшовики повідом-
ли разом і зарив вивели господаря. Повстанці вийшли в криваві на-
віз до місця ка армія, в одини пострілялись. Цілу родинку, до ору-
ди армія, вогонь в район, в місто оволоділи.

21. III. Г е р б у т і в. Раною прибуло в село ок. 100 більшовиків
і зробили облогу на село і місто. Вони обконали обконали гербутильські,
Кіселицькі, вил сиром і казалирськи місто встановили, а один
розстріляло вийшли до коні коні. Місце труєка - цієї робили обко-
ну парівіку з сирі. Обконали це на тем більшовицьки місто коноті.

24. III. Д і в н я і в. Більшовики пере обили трує в кількох гос-
подарств і застріляли Стрильського І. Арештовали то дорослі вті-
ли в його родині. Цілу його забрали до району.

28. III. Г е р б у т і в. В раню прибуло 5-ох більшовиків, які
пошли до господаря Андруш, Андруш І. і Бо ка Г. отагати вивести в
вигонку за вивели рік, які вийшли коні до пошлати. Господарі не
мали гроше і більшовики забрали коні коні. Місце того, як більшо-
вики вивели коні, сире дітка вивели їх вивели, гробі, вивели,
ка - каже коні - вивели коні ка бошик, щоб дітка вивели
вивели конотек. До вивели вивели і старе вивели і трує
в І., до ка ка вивели, до вивели ІІ. "Стриляте - коні Бо ка
- каже коні до коні вивели". Більшовики забрали коні і вивели вивели
до Окморок - сир. в круги до ка господарі вивели в вивели
до 1,000 грб. і в коні вивели.

НА ПІЗНАТКІ

Список дислокацій старшин, підстаршин і стрільців одного підрозділу
ЛНА та членів ОДП

1. Старшина КАРМАН /І.І./, Грубецька, до ЛНА вступив 1.10.44, знав по-польськи /І.І./ в с. Іздринці в бій з ОДП, похований в с. Іздринці.
2. Стр. СОЛ /І.І./, Грубецька, літ 26, до ЛНА вступив 27.1.44, знав 27.1.44 в с. Іздринці, там похований.
3. Стр. СОЛ /І.І./, Грубецька, літ 21, до ЛНА вступив 1.10.44, знав 21.12.44 в с. Іздринці, в бій з ОДП.
4. Стр. СОЛ /І.І./, Австрій, в ЛНА був від 13.3.44, знав в с. Іздринці в бій з ОДП, там і похований.
5. Старшина ПРАТ /І.І./, Грубецька, до ЛНА вступив 1.10.44, знав в с. Іздринці, ранений в бою, похований там.
6. Старшина ПРАТ /І.І./, Грубецька, до ЛНА вступив в 1944, сам застрелився в бою з ОДП.
7. Стр. КОРОБІК /І.І./, Грубецька, літ 1, до ЛНА вступив 20.3.44, ранений в бою з ОДП в с. Іздринці 17.3.45.
8. Стр. КОРИВ, знав під час облоги в часі боротьби з ОДП, в с. Іздринці, там і похований.
9. Стр. СОЛ /І.І./, Грубецька, літ 27, до ЛНА вступив 2.3.44, знав 2.3.45 під час облоги в боротьбі з ОДП.
10. Стр. КРИК /І.І./, літ 8, Грубецька, до ЛНА вступив 2.1.44, в бою з ОДП в с. Іздринці.
11. Стр. КРИК /І.І./, літ 2, Іздринці /ОДП/, до ЛНА вступив 2.3.44, знав 7.7.45 в облозі в с. Іздринці.
12. Стр. КРИК /І.І./, Іздринці, знав від ОДП і похований в с. Іздринці, 27.7.45.
13. Стр. КОТ /І.І./, Грубецька, літ 25, до ЛНА вступив 1.10.44, ранений в бою з ОДП, сам застрелився в с. Іздринці 6.4.45.
14. Старшина КАТА /І.І./, Грубецька, літ 24, до ЛНА вступив 2.10.44, ранений 6.4.45, в бій з ОДП в с. Іздринці, сам застрелився.
15. Стр. ОДП /І.І./, Тернопільщина, літ 34, до ЛНА вступив 1944, знав 11.4.45, в с. Іздринці, до під час облоги підстрілювався з бункру і остаточно загинув сам застрелився.
16. Стр. БОРОКА /І.І./, Іздринці, літ 31, знав 11.4.45, в с. Іздринці, як друг полка ОДП /І.І./.
17. Стр. КА /І.І./, 28 літ, Тернопільщина, до ЛНА вступив 27.7.44, знав в с. Іздринці в бій з польськими в с. Іздринці, похований в с. Іздринці.
18. Стр. КА /І.І./, літ 31, Грубецька, до ЛНА вступив 4.3.44, знав 20.3.45, в бій з польськими в с. Іздринці, похований в с. Іздринці.
19. Стр. КА /І.І./, 45, трагічно від польського resortу в с. Іздринці, похований в с. Іздринці.
20. Стр. КА /І.І./, Дрогобицька, літ 24, знав 17.1.45, трагічно від польського resortу в с. Іздринці, похований в с. Іздринці.
21. Стр. КА /І.І./, Львівщина, літ 21, до ЛНА вступив 27.1.44, знав 17.1.44, трагічно від польського resortу в с. Іздринці, похований в с. Іздринці.
22. Стр. КА /І.І./, 45, трагічно від польського resortу в с. Іздринці, похований в с. Іздринці.
23. Секретар КА /І.І./, літ 20, Іздринці, до ЛНА вступив 2.3.45, знав 2.3.45, в бій з польськими в с. Іздринці, там і похований.
24. Стр. КА /І.І./, Іздринці, до ЛНА вступив 2.3.45, знав на Іздринці в бій з польськими в с. Іздринці 10.4.45, похований в Іздринці.

Список
/список/

Організаційного Життя НА ЕМІГРАЦІЇ

З ВЕРНІМ УВАГУ!

З кожним днем нашого побуту на терені В.Британії, наростає чимраз більше нових проблем, що торкаються нашого суспільно-громадського життя. Прикрас є бррак передовим тереновою преси, яка могла б зайняти цілком рядом суспільно-громадських питань, зробила б обмін думок громадянства, та подавала б власні судження до розв'язки потреб вишкарчик в нашому суспільно-громадському житті. Безперечно, що є зовсім олутним претенсію місцевого суспільства до органу СВБ-у "Української Думки", який своїм змістом стоїть взагалі поза рамками суспільно-громадського життя, і за відомком урядових кому-нікатів СВБ-у, не присвятив ні одної статті на цю тему.

Тут, коротко, хочемо заторкнути особливо важливу ділянку діяльності СВБ-у і цілого нашого суспільства. Це ділянка культурно-освітньої праці. Коли приглянемося початковій культурно-освітній праці і порівняємо її до стану з якому вона знаходиться зараз, то треба ствердити відраді і сумні явища. Відраді тому, що певне число таборів, гостелів, чи місцевостей, де скупчилося наше громадянство, поробили в цьому часі значні досягнення в ділянці культурно-освітньої праці і значно розвинули свою діяльність. За те сумним є ті явища, що вказують нам на небезпеку зануку активності, в осередках, чи відділах СВБ-у, які вже колись, були приступили до діяльності, але згодом систематично переходять до стану замирання. Відчувається загальний бррак вироблених суспільно-громадських працівників в терені. Розв'язування гостелів, частинний перехід на індивідуальні приватні помешкання, байдухість, та бррак належної уваги зі сторони суспільно-громадських діячів - створив в терені стан оспалості. Приблизно на триста таборів і гостелів, в яких є скупчені групами українські робітники, бачимо дуже мале число діючих хороших, спортових, театральних і інших гуртків. Напр., гуртків українознавства які ведуть систематичну працю знаходимо тільки - 24, курси англ. мови відбуваються систематично лише в - 28 осередках, театральні гуртки існують в - 28 осередках, хороших гуртків є - 35, а найчисленніші це спортові дружини, яких є - 61. Ми враховуємо тут, тільки ті гуртки, які в діюності діють зараз і ведуть постійну підготовку до дальшої діяльності. В усіх інших осередках, культурно-освітня праця обмежується переважно до влаштувань відпочив, чи владеній на національні свята і має характер неперіодичний. Не означає це, що українське громадянство, в особливо молодше, ставить пасивно і недолічне загливості культурно-освітньої роботи, що практично владее в наше суспільно-громадське життя, наш український, національний зміст. Цьому ріжучо перешать напр. масові святакування Святе ТІА, Базару, Білос. і Данилишина і інших національних свят. Майже не було, хоч би маленької групи українців, яка б не відбула Святе ТІА. Значить, що є люди яких ціху" добра воля, активність і ініціатива. На цих людей треба звернути властиву увагу. З них треба виробувати кадри суспільно-громадських працівників, які будуть постійно ініціаторами українського національного життя на цьому терені. Все в короткому часі, дотогочасна система праці Централі СВБ-у, покажется нештатарчаючою і її треба буде прилаштувати до тих всіх змін які заходять в терені в наслідок систематичної ліквідації гостелів.

З кожним роком, українські робітники в В.Британії, будуть чути-ся більше свободними і врадними в своїм приватнім житті. Вони менше потребуватимуть матеріальної і правової опіки та поради, але все те поглиблюватимуться дотепер мало земітні, але особливо важливі прояви: - емігранційна розгубленість в чужім середовищі, зовсім почуття конечності національного уміотовлення праці одиниці і громади. Суспільно-громадську працю вже сьогодні треба ставити так, як би

ми вже ніколи не мали б повернутися на рідні землі, і так, як би цей поворот мав бути вже завтра. Тільки тоді, ми використаємо наш побут на еміграції для особистого і загального добра.

Серед многогранних ділянок нашої діяльності, на внутрішньому секторі нашого суспільно-громадського життя, висувається на перше місце негайна konieczність звернути особливу увагу на організування систематичної культурно-освітньої праці в терені. Це питання треба вирішувати якнайскорше з огляду на зливі місяці, що дають можливість нашим робітникам розпоряджатися дещо більше часом, як літом. Центральна СУБ-у повинна розважати можливості влаштувати для культурно-освітніх працівників культурно-освітні курси, щоб зацікавити учасників з належною поштовгою праці по відділах СУБ-у, СМ-у, ОБВУ, ОУЕ і тд. Такі курси можна відбувати по окружних осередках. Культурно-освітній Відділ СУБ-у який з браку референта, був до недавня майже не чинний, має зараз перед собою дуже багато праці і проблем які належить незволікаючи розв'язати. Особлива роль в тій ділянці припадає також СМ-ові. Багато можуть тут причинитися також ланки ОБВУ, та ОУЕ. Централізація діяльності таких організацій як СМ, ОБВУ й ОУЕ, повинна відбуватися на платформі СУБ-у - як загальної центральної суспільно-громадської установи. Не розуміємо під словом централізація, позбавлення власної волі і ініціативи згаданих організацій, чи паралізування їх власних планів і завдань. СУБ - як центральна, авторитетна, українська установа, побудована і розбудована рідно на матеріальній базі, є єдино-спроможний дати згаданим організаціям моральну і матеріальну підтримку, необхідну особливо для новостворених організацій, побудованих на національно-виховних засадах. Щойно недавно реалізована співпраця СУБ-у й СМ-у, що практично почалася від моральної і матеріальної підтримки для СМ-у, дала сьогодні гарні вислідні. СМ розвивається, а виховання молоді лежить в інтересі цілого українського народу, а в тому числі і СУБ-у.

Цей нашою короткою статтею, ми маємо на увазі вже зараз розв'язувати справу так важливої ділянки, якою є культурно-освітня праця. Ми хочемо тільки викликати озирлення, зацікавлення і дискусію на цю тему; як можна найкраще і найскорше приміняти відповідні методи культурно-освітньої роботи в терені. Ми радо пошукали б на цю тему думки наших Читачів, а особливо послухали б голосу працівників культурно-освітнього Відділу Централі СУБ-у. В наступному числі "ВШ" до цієї справи ще повернемо.

Ігор В-й.

С В І Т Л О І Т І Н І

З кругів наших Читачів, ми отримали листа з проханням помістити його на сторінках "ВШ". Подія, про яку читася в листі, чому відбувалася на тлі З'їзду Братчиків і Сестричок УАПЦ в В.Британії. Зрозуміла річ, що вона викликала досить сильну реакцію серед вірних УАПЦ, однак ми не вважаємо за доцільне втручатися в життя наших Церков, і тільки бажання самих вірних Православної, чи Католицької Церкви, ми публікуємо деякі голоси наших читачів, але тільки тоді, коли зміст і інтенція цих голосів в нічому не порушують християнської і національної етики, та не принесять шкоди Церкві і українській справі. - Редакція.

З'їзд Українського Православного Братства Святого Архидієка Миколая, що відбувся 19 листопада 1949р. в Бредфорді належить до найбільш знаменних подій УАПЦ на терені Великої Британії. Особливо, для нас православних українців, він був важливим вірні в Бога і нашу Батьківщину. На З'їзді були до Бредфорду: о.мтр.Прот.І.Губашевський, о.прот.С.Молчанівський і о.Ієромонах. Радісно було бачити, українські традиційні православні відправи, а особливо заприсяження братчиків і сестричок, що вказувало на високі зартоці християнської моралі та відданості вірних Українській

Автокефальній Православній Церкві. Наші серця об'являти і росли, коли ми - Братчики та Сестрички - окладали приношу на вірність Богові і нашому народові. На З'їзді широко обговорено організування Української Православної Громади в Б.Британії, яке подбала б рівнож про моральну і релігійну опіку над православною молоддю і жіноцтвом. На довго останеться в нашій пам'яті і серцях, З'їзд Православних Братчиків і Сестричок, як один з найкращих проявів нашого християнського життя. На жаль не обійшлося і без цього, що чомусь найпильніші люди, які вважали за доцільне використати цей наш З'їзд для своїх цілей, які не входять в зав'яз компетенцій нашого Православного Братства. Особливо здивувало нас піче, яке того ж самого дня відбулося в нашій православної домівці в Бредфорді. Піче це не було церковне, а не рідко насудувалися суанізи, чи воно взагалі українське. Багато з нас в перше зустрілися в неприхованому злослов'ї деяких панів, які виступили на цьому пічі, не респектували ні християнських, ні національних засад етики. Чому якраз, це піче відбулося, в тому самому місці, дні, і в тій самій залі, де щойно відбувся З'їзд Православних Братчиків і Сестричок? Такі питання виринали перед нами, в міру того, коли ми заслуховували виступів поодиноких панів-прелегтів. На піче приїхали пань: ред. Семчишин, Панчук, май. Мегинбіза, проф. Титаренко, пол. Нікітін і другі. Їх виступи зразу почалися з лайки, на всіх тих, що не поділяють їх партійних поглядів і стремлень. Перший забрав голос ред. Семчишин - представник пропагандивного ресорту ВО. Ми адивовано отирали очі, коли з уст людини, яке займає таке, як здавалось би, важливе становище, почули найневірні слова. З дівоном натхненням "міністра" він накинувся на ті "утруповання", що не піддержують УРРади і ВО. Обгрунтовуючи "демократичну" структуру УРРади, як сьогоднішнього перед-парламенту України, він дозволив собі зловжити навіть святим іменем нашої Української Повстанської Армії... "ви хлопці" - сказав п. Семчишин - "там в лісі собі вайте, але не забувайте, що ви муєте підпорядкуватися чомусь вищому, а саме УРРади"... На адресу українського революційного руху, ми почули з уст цього "міністра" лайку і проклони, називачи його "групов керованом більшовицькими руками". Руховидився брудно брехлив, заперечуючи шми історичну дійсність: "До вибуху другої світової війни не було на Україні ні одного виразного речника, який міг би бути запоруком організованості найширших українських мас і як такий вострягати в боротьбу за довернення українських національних цілей. Аз в такий трудом це вдалось зробити на еміграції, і сьогодні УРРада може керувати боротьбою українського народу".

Так говорила людина, який повірено пропагандивний ресорт ВО, а яке на жаль не знає, чи не хоче знати, історії українського народу за останні десятиліття. А яке взагалі дико і дивно виглядало, що "міністер", який виступав в обороні УРРади, не бачив на залі "впорядчиків" які чомусь, неваче на перекір останній Постанові РРади в справі чергування кольорів українського прапору, мали почеплені на рукавах довто-єнні ґетанки. Щого було цієї ескорти на залі, яке навіть незнала, як правильно виглядає український прапор?

Зчерги промовляв пан Панчук - голова "Українського Бюра". Дехто з нас зперше побачив людину, яке громадське добро і справу вважає за звичайний базар, на якому можна все продавати і купувати. Накресливши якусь досі нікому невідому, зовсім "нову" політичну лінію для майбутньої Української Держави, п. Панчук закликав, щоб в українській громаді, творилося найбільше партій, бо щойно тоді "окристалізується в українським народі політична думка". Твердив, що в Українській державі "не можуть жити лише українці, як одинокі нація. В нас на Україні муєть бути різні національності як: - жиди, поляки, москалі і інші, бо щойно тоді ми зможемо назвати Україну... демократичною". Зрешті закликав на фінансову піддержку УРРади, а не на "різні еконічні вигадки". Тут запитав: "Чи ви чули, що дось тут закупили для УПА 25 літаків?... Чи ви знаєте про те, що УПА має свої летунські бази?"

Зовсім інекше поставив п. Панчук фінансове питання по відношенні до самого себе. "Не можна від мене" - говорив він - "вимагати точних фінансових рахунків... бо як я дось оброблю справу /?/ і мушу з кимось вижити "жкоч-віски", то в тій випадку мені ніхто не дасть рахунка, в такі речі також потрібні". Так говорив "політичний діяч"

про фінансову господарку громадськими грішми. Таким і подібним його фразам не було кінця, все котилося колом подібних "патрістичних" історій, оправданих проти СУБ-у, "позакульсових режисерів", "анонісних" угруповань і тп. Мимо волі виростала перед нами жалюгідна картина духових карликів, які не вагаються плямувати слави свого народу, його пращу і отремління. Чому греко-католик п. Семчишин старається мутити національні почуття нас православних, чого він між нами шукає, коли на його устах неправда і злоба? А врешті, чому і хто дозволяє на це, щоб затроувати радість і вдоволення наших серцець, що їх дав нам Православний З'їзд Братчиків і Сестричок? Наші духові провідники повинні над цим застановитися, і строго відділювати Церкву, від політики, партії та різних інших несвоєсних агітаторів.

Братчик - учасник З'їзду.

З ОБОРОНІ ПРАВОПОРЯДКУ.

Невдала опроба нової диверсії "УБ" в Шотляндії.

11 грудня 1949р. т.з. "Українське Бюро" окликало "всукраїнське" віче в Іст Форчен в Шотляндії. На віче прибуло багато позамісцевих українців, з різних таборів і гостелів на терені Шотляндії, де окупчені українські робітники. Приблизно 200 учасників, виповнило таборську залу в Іст Форчен і з цікавістю чекали на "делегата з Централі Бюра". "Централа Бюра" вислала свого представника в особі п.М.Тарнавського. Однак з великим розчаруванням довідалось учасники віча, що їх присутність а для представника "УБ" не бажана, бо віче окликалось в таємниці перед загальом, а його ініціатори сподівались тільки невеликої кількості своїх прихильників.

Вже на вступі п.Колодій /"камп-лідер" - "бєрївєць"/, опантелчено відкриває віче, вітає його учасників і переходить до вибору Президії Віча. Приятне громадянство ставить внески на кандидатів в члени Президії, але тут знова довідується дитячих речей: На Всукраїнському Вічу в Президію можуть бути тільки члени "Бюра" бїльш нікто. Голосувати мають право тільки члени "Бюра", яких на залі а не бїльше двадцять-кїлька осіб і їх майже невамітно. Всї інші, можуть тільки слухати та брати голос в дискусії. Цї постанови мотивуються тим, що "УБ" а ініціатором та організатором віча. Рівночасно приятні довідується, що проголошений порядок віча а зміненний і жодних революцій, які були поставлені в програму віча, не ухвалюється, бо... "приїхав лише один представник з Централі "УБ" в Лондоні".

Такі заяви отрічаються а загальним обуренням громадянства, що як учасники цього віча, а їхались з різних, досить далеких сторін, марши на увазі порядок і програму віча, які були закомуніковані "Централєм Бюра". Громадянство ставить цілий ряд питань, зв'язаних з формальним порядком віча, але на залі ні представник "Бюра" ні його прихильники, не можуть дати конкретної відповіді. Замостуєчись у відповідях, часто плетуть такі нісенітницї, які викликають загальний сміх на залі.

Треба підкреслити, що приятне на вічу громадянство, хоч було обурене шканими ініціаторів віча, і троха розгарячковане, однак поводитись пристїжно і гїдно. З різноваги не зводять його різні провокативні та плутані зауваги п.Колодія, та других "бєрївєць", які пробуєть навіть спровокувати сміоти /сміють самї/, однак і це лишається бєе успіху. Це відбєрає ініціаторам дальшу окоту сміотати...

Тимчасом дискусія на тему формального порядку віча ведеться аж двї години. З ходї дискусії, з'яснюється це раз, що "Бюра" зложило іменем громадянства названнє залпийоване віче "всукраїнським", а фактично, таємно повідомляемо тільки своїх нечлених прихильників. Стає ясно, що бєзвідповідальні групки т.з. членів "Бюра" підпільно збїраються на мітинги, щоб пізнійше по їх проведенні оголошувати їх як "всукраїнськї віча".

Такі нечуванї нїде в українському житті шкани і провокації, викликають велике здивовання серед присутнього на вічу громадянства, яке отажить домагання, щоб ініціатори віча шанували громадський

презопорядок і придержувалися наміченого порядку віча. Ініціатори віча на чолі з "представником Централі Бюра", різними способами стараються повбутися цих виборів. Підчас цього, грушка прихильників "УБ" заховається спанталачено, наївно і смішно, не знаючи, що дальше робити. Одні з них закликають виходити зі залі, другі - закликають остатися. Зві "виношення" грушки "бюрівоєвих" авантюриків, компромітують їх самих, а врешті приперті питаннями до "муру" вони опускають віче.

Але фактично, віче продовжується, чи радше започатковується, далі. Громадянство - учасники віча, вибирають з поміж себе Президію і проводять віче згідно з наміченими ініціаторами /"бюрівоєвцями"/ порядком. Щоб заслухати доповіді представника "Бюра" п.М.Тарнавського, віче вибрало двох делегатів, щоб вони відшукали в таборі представника "Бюра" і повідомили його, що учасники віча чекають на нього та просять виголосити намічену доповідь. Нахаль, представник "Бюра" в цьому часі вже був зайнятий "підпільною діяльністю" і в одній з закутних табору, з маленькою грушкою членів "УБ" проводив т.з. "інформативні години". На прохання і вимогу делегатів повернутися на віче і виголосити свою доповідь, він спочатку взагалі розгублюється, та не знає що робити, а врешті ставить вимогу, щоб віче відкликало вибір Президію і вибрало нову, з самих "бюрівоєвців". Не помогли жодні переконання і делегати відійшли з нічим.

Тоді на місце доповіді представника "Централі Бюра" М.Тарнавського, виголошує доповідь член Ради СУБ-у п.Богдан Тарнавський, який з'ясовує диверсійну роботу "Бюра" в житті української опільноти в В.Британії, та з'ясовує працю, цілі і завдання єдиної суспільно-громадської Установи - СУБ-у.

По доповіді віче вибрало Резолюційну Комісію в складі 5 осіб, яка виготовляє проект резолюцій. Запропоновані резолюції Резолюційною Комісією, прийвні учасники віча приймають вповні голосами всіх присутніх. Рівночасно віче, зобов'язало Президію переслати резолюції з описом перебігу віча до Централі "УБ" до СУБ-у та всієї української преси. Слід підкреслити, що постава учасників віча стрінулася з великою прихильністю всіх мешканців табору Іот Форчен. Вони дякували всім позамісцевим учасникам віча за те, що вони прибули та отанули в обороні правди.

Учасник.

РЕЗОЛЮЦІЇ ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ВІЧА В ПОТЛЯНДІЇ.

що відбулося в таборі ІОТ ФОРЧЕН, в дні 11 грудня 1949р.

Ми українці, що дня 11.12.1949р. зібралися в українському рільничому осередку, Іот Форчен - Потляндія, на Всеукраїнському Вічі, котре zorganizовано заходами членів та прихильників існуючої тут клітини "Українського Бюра", установи, що саме тепер є в періоді перетворення себе на так зване "Об'єднання Українців у В.Британії" - односторонньо постановляємо:

1. Своїм поступуванням свідомих членів української громадської спільноти - кожноразом піддержувати дієсну, єдину, дієчу під цю пору пільно-громадську установу на терені В.Британії - СОВЗ УКРАЇНЦІВ у В.Британії /СУБ/.

Виде наведену постанову вносимо тому, що:

а/ Ми свідомі і переконані, що тільки СУБ, його Керівні Власті та загал його членства веде здорову і дієсну суспільно-громадську, культурно-освітню та допомогову працю і є вирішником цілей і діяльності української спільноти у В.Британії.

б/ Сове Українців у В.Британії, крім практичного ведення суспільно-громадської праці, сповняє роль репрезентанта української спільноти, перед господарями цієї країни.

в/ Ми свідомі того, що тільки сильна і здорова установа приносить користь спільноті, а не організація, що вічно "оформлюється", "перетворюється" і "шукає нових вляхів" для оправдання свого існування. Сильною і здоровою установою вважаємо Сове Українців у В.Британії.

г/ Ми переконані, що СУБ повстав і діє для добра українського гро-

мадянства на терені В.Британії.

2. Стверджуємо, що т.з. "Українське Бюро" - котре в наслідок своєї безвідповідальної і декоконструктивно-диверсійної дії, само не бачить рації своєїго буття і тому сама тепер "перетворюється" на "Об'єднання Українців у В.Британії", щоб маскуючи новим звіскою, зберегти себе, та далше хастивувати громадське життя - не повстало з потреб українського громадянства, для задоволення особистих амбіцій, потреб партійних угруповань, що під проводом сот.Панчука, виломились із абсод загально-громадської моралі та правопорядку, нехтуючи волю більшості, на пак'ятних Загальних Зборах СУБ-у, в березні 1949р.

Існування і форми діяльності "Українського Бюро" не виправдали себе і не знайшли виенання в широким кругах українського громадянства. Існування і форми діяльності "Українського Бюро" витонули в нашому суспільно-громадському житті п'ятно руїни.

Існування "Українського Бюро" вносило бевлад та розбрат в життя нашої національної спільноти на цьому терені. Будьякі форми та назви, що мали б оправдати далше існування цієї "установи" не вноходять нашого одобрення. Далше її існування вважасмо шкідливим, бо це викликуватиме прояви внутрішньої боротьби та замішання, що являється шкідливим для українського громадського життя на цьому терені зокрема, та для цілості Української Справи взагалі.

Займарчи активну постеву до всіх нездорових проявів в нашому внутрішньому житті, одночасно стверджуємо потребу: всі наші сили та спроможності влити в одне сильне суспільно-громадське русло, та скорувати проти зовнішнього ворога Українського Народу імперіалістичної Москви.

Президія Зічч
/слідують підписи./

КАЛІГРІДНИЙ ДОКУМЕНТ.

/Дещо з "діяльності" т.з.в. уряду УНР./

Припадково попал до наших рук один із багатьох "дипломатичних" листів "президента" УНР п.Андрія Миколескича Лівицького. Це привітний лист п.Андрія Лівицького до польського майора на вигнанні в Німеччині, з яким як видно - мали пан "президент" "дипломатичні" контакти у варшавських "кнайпах" ще в 30-их роках, коли той "вельци шановні і дрогої" для "президента" УНР пан майор були ще може поручником або й сержантом. Але даймо слово найперше самому панові "президентові".

Ось, що він пише в тому привітному листі на фірмовому бланкеті "Президента Української Народньої Республіки" / напис по українськи і по французьки з тризубом/:

"Wielce Szanowny i Drogi Panie Majorze.

Uprzejmie dziękuje za miły list i bardzo przepraszam, że tak długo SzPan czekał na odpowiedź. Spodziewałem się jednakże, że ten mój list znajdzie WPana.

My także często wspominały te dobre czasy, kiedy mieliśmy pr. jemność konferować z Panem Pułkownikiem Fr. i z Panem Majorzem. Tylko "nas" już mało jest przy życiu. Biedny Gen. Salcki, który, tak lubiał Pana "Polusia", zmarł z tęsknoty za swoim jedynym synem - porucznikiem lotnictwa W.P. Na początku wojny Jerzy Salcki wylotał, i los jego był nieświadomy. Już po wojnie młodego Salckiego znalazłem listownie w Londynie. Zmarł i Prokopowicz, i gen. Bożurczko i Smilenko. Przy mnie jest pułk. Szoboteraw i prof. P. Zajcow, oni teraz w dobrej komitywie. Mam także młodego dzielnego politycznego, przedostatkiem mojego jedynego syna. Cała moja rodzina także przy mnie, - szczęśliwie uciekliśmy z Warszawy za dwa dni przed powstaniem. Byliśmy tu courant od naszych przyjaciół z A.K.

Mamy "Radę Narodową", którą stworzyłem z przedstawicieli różnych stronnictw ukraińskich. Do tej Rady, która mnie "uznała", należą także moi byli "wrogowie".

Wszystko w porządku, tylko nie mamy pieniędzy nie tylko na działalność, a nawet na "ekonomiczne" życie. Ale trzymajcie się, bo ufamy w zwycięstwo naszej i Waszej Sprawy.

Мам kontakt z "Londynem" nie tylko ukraińskim, a także polskim. Daje tam mieszka moich osobistych przyjaciół na czele z Prezydentem Augustem.

Bede szczeraliwy, kiedy przekonam sie, ze WPan otrzymał ten moj list. P.D-rowi Chreptowskiemu - moje pozdrowienie,
Z serdecznym szacunkiem

A. Liwicki.

A co z bratem Pana Majora ?
Adres moj najlepszy - na korepcie."

Листа наведено повністю і без змін. Про що він говорить?
Попередше: що пан "президент" України має й надалі живі й сердечні зв'язки з тими самими поляками, які не визнавали і не визнають за Українсью західньо-українських земель /з "Лондоном", мовляв, не тільки українськими, також польськими!/. і то іменно з поляками з розвідки /II. відділ/, як полк. Тр. і сьогоднішній майор Банасінскі /"Сальсь"/. Тому то й нагадується в листі панові майорові таких "заслужених" розвідників, як панове: Чоботарев і Зайцев /доречі, не тільки їхні прізвища пишеться з російська, але й власне прізвище "президента" України спольдено на "Лівицькі"!/.
Подруге: що пан "президент" створив УНРаду із своїх "ворогів" на те, щоб вони, мудрі, визнали його президентом України, який вислугується кожному польському майорові і почуває себе перед ним "унтерменшом", який є дасливий, коли йому дуля зволють тицьнути під саму шику, або коли зможе, як молодий Сальський, боротися в мундурі польського поручника за польську справу. Причому, найважливішим політиком в УНРаді є всетаки син самого пана "президента"...
Потрета /і найважливіше!/: що УНРаду "створив" пан "президент" не для яких там великих справ, а просто на те, щоб мати гроші не на діяльність, а в першу чергу принявмі на "окромне життя!"
Але виходить, як зрештою стверджує для історії сам пан "президент" України, УНРада навіть не забезпечує те "окромнютке життя"...
Різно оцінювали досі політичні противники пана Андрія Лівицького. Але так, як він сам себе оцінив у цьому листі, це ніхто досі не сумів.

/ З думи про Хмельницького

Хмельницький: Ей козакі, діти, друзі - молодці
Прому я в'аю, добре любайте,
На ляцькі табури наїздайте,
Ляцькі табури на три часті розбивайте,
Ляхів мостивих пенів, у пенів рубайте,
Кров їх ляцьку у полі з жовтим піском змішайте...

Варабаш: Ей, пане куме, пане Хмельницький, пане шоварь військовий,
Нащо нам козакам, козацькі порядки давати ?
Чи не лучше нам із ляхами, з мостивими пенями,
З улюном хліб, оїль по вік вічний узивати ?/

Зберігаймо нашу здорову національну духовність,
яка дає нам силу для будови Української Са-
мостійної Соборної Держави, силу для входу
української нації в сім'ю культурних націй,
як рівної серед рівних !